

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 48

Dimecres, 16 d'abril de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 33 i 34, primera reunió

S U M A R I

Sessió núm. 33

Procediment

per a elegir un senador o senadora (tram. 280-00004/08) p. 3

Sessió núm. 34.1

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 4

Projecte de llei

dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (tram. 200-00022/08) p. 4

Salutació

al ministre marroquí per a la comunitat resident a l'estranger p. 19

Projecte de llei

dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista
(tram. 200-00022/08) (continuació) p. 19

Projecte

de llei pel qual s'aprova el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu
a les persones jurídiques (tram. 200-00009/08) p. 20

Projecte

de llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya
(tram. 200-00020/08) p. 34

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de l'habitatge (tram. 300-00117/08) p. 48

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00120/08) p. 53

→

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00118/08) p. 59

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de l'aigua
(tram. 302-00090/08) p. 65

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Administració
i la funció pública de la Generalitat (tram. 302-00091/08) p. 71

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 33

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Salut i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a elegir un senador o senadora (tram. 280-00004/08). Grups parlamentaris. Designació.

El president

Comença la sessió.

Procediment

per a elegir un senador o senadora (tram. 280-00004/08)

El primer punt... Dèiem que el primer punt de l'ordre del dia és la designació d'una senadora que ha de representar la Generalitat al Senat.

D'acord amb l'article 152 del Reglament del Parlament de Catalunya, passarem ara a la designació. La candidata proposada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en substitució de l'il·lustre senyor Daniel Sirera i Belles és la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Podem fer aquesta designació per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, atès que hi ha quòrum suficient i que els portaveus han expressat la seva conformitat, queda designada la senyora Alícia Sánchez-Camacho per representar la Generalitat de Catalunya al Senat.

S'informarà a la presidència del Senat de la senadora designada, a la qual es lliurarà la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 34.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (tram. 200-00022/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió.

3. Projecte de llei pel qual s'aprova el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00009/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la comissió.

4. Projecte de llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya (tram. 200-00020/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la comissió.

5. Interpellació al Govern sobre la situació de l'habitatge (tram. 300-00117/08). M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00120/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00118/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència (tram. 300-00119/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00090/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'Administració i la funció pública de la Generalitat (tram. 302-00091/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme en l'àmbit local (tram. 302-00092/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política ramadera (tram. 302-00093/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la informatització de l'Institut Català de la Salut i el millorament de la coordinació informatitzada entre l'assistència primària i especialitzada i els proveïdors del Servei Català de la Salut (tram. 302-00094/08). Grup Mixt. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la sequera a les comarques de Lleida (tram. 302-00095/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00096/08). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

De conformitat amb l'article 142.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, la sessió de control tindrà lloc demà a les deu del matí.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió plenària.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és: comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se m'eximeixi de la seva lectura. *(Pausa.)*

Projecte de llei

dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (tram. 200-00022/08)

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió de Benestar i Immigració sobre el Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, voldria començar la meua intervenció remarcant el que ha de ser un agraïment a totes i cadascuna de les persones que des dels propis àmbits d'intervenció han

format part del que ha estat un llarg procés però alhora enriquidor procés participatiu.

Participació, compromís, acord polític i social i innovació. Aquests són els elements que defineixen la Llei dels drets de les dones per a eradicar la violència masclista; la primera d'aquesta índole aprovada pel Parlament de Catalunya.

Insisteixo en l'agraïment a tots els agents socials, les organitzacions professionals, les entitats municipalistes, així com a les entitats de dones, que amb el seu treball han contribuït a la millora del document que es debat avui. I molt especialment al Consell Nacional de Dones de Catalunya, mitjançant el grup de treball específic, creat amb l'objectiu de fer un seguiment de l'abordatge en l'àmbit de la violència masclista. Així com a l'Associació de Dones Juristes, d'on van sorgir els primers documents, que s'han anat transformant, primer, en l'avantprojecte de llei i, avui, en projecte de llei després del treball parlamentari.

Deia a l'inici: «participació, compromís». Un compromís que parteix de tot un treball previ que ens obliga a fer un exercici de memòria històrica: la reivindicació històrica del moviment de dones i del moviment feminista en l'elaboració d'actuacions específiques; el conjunt d'actuacions desenvolupades pels ens locals, especialment pel que fa al desplegament de recursos i el treball en xarxa, i l'acció desenvolupada per l'Institut Català de les Dones en anteriors etapes, molt especialment en l'elaboració del Pla integral de prevenció de la violència de gènere i d'atenció a les dones que la pateixen, 2002-2004, que donava resposta a diverses mocions del Parlament de Catalunya i que, per tant, obria una nova etapa en aquest sentit. I més recentment el treball intens de l'equip directiu de l'Institut Català de les Dones. I és que ha estat la suma de totes i cadascuna d'aquestes actuacions de compromís polític i social les que han anat configurant una base, uns fonaments sobre els quals desenvolupar el Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de les dones a Catalunya, 2005-2007, i en concret el seu sisè eix, que recollia el programa per a l'abordatge integral de les violències contra les dones. Ha estat, part d'aquesta trajectòria del país, la que ha possibilitat un nou acord polític i social, que en aquesta ocasió pren forma, pren la forma de la Llei dels drets de les dones per a eradicar la violència masclista.

En aquest sentit, també, voldria remarcar el fet que el Projecte de llei va comptar amb el suport de tots els grups parlamentaris per iniciar la seva tramitació d'urgència en aquesta cambra. Consens que confio que avui es tornarà a repetir.

I agrair finalment la feina feta per tots els membres de la ponència i també del lletrat.

Participació, compromís, acord polític i social i innovació, amb això acabaré la meua breu intervenció.

La Llei dels drets de les dones per eradicar la violència masclista parteix d'una conceptualització de la violència masclista entesa com la violència que s'exerceix contra les dones com a manifestació de la discriminació i de la situació de desigualtat en el marc d'un sistema de relacions de poder dels homes sobre les dones. Una

violència que pot ser física, una violència que pot ser psicològica, una violència que pot ser sexual o una violència que pot ser econòmica, i que pot produir-se en l'àmbit de la parella, en l'àmbit familiar, en l'àmbit laboral o en l'àmbit social o comunitari.

La llei crea la Xarxa d'atenció i recuperació integral per a les dones en situació de violència masclista com a conjunt coordinat de recursos i de serveis públics de caràcter gratuït per a l'atenció, l'assistència, la protecció, la recuperació i reparació de les dones en situació de violència masclista.

La llei suposa també un avenç en l'establiment de nous instruments d'identificació de la violència masclista per tal d'accedir a drets d'atenció i reparació més enllà d'aquells que constitueixen o que es constitueixen en l'àmbit jurídic com a mitjans de prova qualificats.

Així mateix, en el capítol III i al títol III de la llei, s'estableixen els drets a l'atenció i reparació, entre els quals destaquem el dret a l'àmbit de l'accés a l'habitatge, el dret a l'ocupació i a la formació ocupacional, el dret a l'atenció i a l'assistència jurídica, el dret a les prestacions econòmiques, com és la renda mínima d'inscripció, els ajuts econòmics i altres prestacions, per a l'accés de les quals únicament es consideraran els ingressos i les rendes individuals de cada dona per a determinar –això sí– la carència de les rendes. Però també en aquest mateix capítol III s'estableixen les indemnitzacions, els ajuts escolars, així com el Fons de garantia de pensions i prestacions. Tot això en relació amb un model d'intervenció i polítiques públiques que es fonamenta en els programes d'intervenció integral contra la violència masclista, i, alhora, l'aplicació de protocols específics per a una intervenció coordinada contra la violència masclista i la complementarietat de les polítiques públiques en els diferents àmbits competencials.

La Llei dels drets de les dones per a eradicar la violència masclista cal situar-la en el context d'una transformació de les polítiques públiques que té com a objectiu d'emmarcar normativament la transversalitat de la perspectiva de gènere en tots els àmbits i que contribuirà a fer possible l'exercici d'una democràcia plena.

En aquest context la Llei reconeix l'experiència de les dones que han passat per diverses situacions de violència, que reverteix en mesures que situen les mateixes dones com a subjectes de drets i no com a objectes de les intervencions.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania. La Comissió de Benestar i Immigració ha designat l'honorable senyora diputada Anna Simó com a relatora per presentar els treballs de la dita comissió, i per fer-ho té la paraula.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Consellera Capdevila, vull donar també la benvinguda a les persones que ens acompanyen avui aquí, en el Ple i des de la Sala de Grups, de la

Junta de Govern de l'Institut Català de les Dones, de la Comissió Interdepartamental per la Igualtat d'Oportunitats per a les Dones, del Consell Nacional de Dones de Catalunya i de les diverses organitzacions i entitats que treballen pels drets de les dones, responsables municipals i municipalistes, i d'altres institucions, i del Govern de la Generalitat, i a tothom que ens segueix a distància.

La violència masclista és la manifestació extrema de la desigualtat entre homes i dones. I és, després dels accidents de trànsit, la primera causa de mort a l'Estat espanyol. A Catalunya, 21 dones mortes el 2004, 16 el 2005, 12 el 2006 i 12 el 2007. I també, segons dades de l'Institut Català de les Dones, l'any 2006 hi va haver més de vint mil denúncies a Catalunya, un 8 per cent de les quals van ser retirades amb posterioritat, per violència a càrrec de la seva parella o l'exparella, el doble que l'any 2006, i només un 10 per cent de les quals va acabar el procés judicial dins del mateix any. I més de deu mil trucades l'any passat a la línia d'atenció a les dones en situacions de violències, i unes dues mil els primers dos mesos d'enguany.

Són de tal magnitud les conseqüències de la violència que l'Organització Mundial de la Salut va publicar l'any 2002 l'Informe mundial sobre la violència i la salut. Aquest informe indica que conviure amb una persona violenta perjudica les dones fins fer desaparèixer la seva autoestima i habilitats per desenvolupar-se en el món. Aquestes dones tenen un alt risc de patir depressió, dolors crònics, malalties psicosocials, reducció de les seves expectatives de vida fins a deu anys i fins i tot altres conseqüències molt més nefastes.

Per tal de donar-hi una resposta clara, des d'aquí a Catalunya el Govern de la Generalitat va voler elaborar, en funció de les seves competències, una llei integral contra la violència masclista, seguint també les recomanacions de la Unió Europea i del Consell d'Europa; una llei que suposés un salt quantitatiu i qualitatiu per combatre-la, que abordés la modificació de l'estructura endocèntrica de la societat, que reconegués drets que permetessin a les dones sortir de les situacions de violència i que ordenés els processos d'intervenció professional i les competències de les diferents administracions implicades.

Uns mesos després de l'inici d'aquesta legislatura el Govern va aprovar finalment el projecte de llei, el juliol del 2007, que va entrar a tràmit al Parlament el 4 de setembre de 2007.

El projecte de llei que avui arriba al Ple és una normativa extensa i detallada –conté 83 articles, 10 disposicions addicionals, 6 de transitòries i 5 finals–, molt treballada i, com molt bé ha dit la consellera, amb una ampli procés previ de participació de tots els departaments de la Generalitat i obert a la ciutadania, especialment a les aportacions dels grups de dones d'arreu de Catalunya.

En el debat a la totalitat de 3 d'octubre passat la consellera Capdevila ens va demanar a tots els grups parlamentaris, i avui ho ha tornat a fer, el màxim consens. I puc donar fer, consellera, com a ponent relatora, que tots els grups hem treballat per fer-lo possible, tot i les diferents òptiques que es van manifestar en les inter-

vencions dels grups parlamentaris en el mateix debat a la totalitat. Començant per la presentació conjunta de les sol·licituds de compareixença de l'Associació de Dones de Carreres Jurídiques, de la Coordinadora de la Plataforma contra la Violència de Gènere, de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, de les Secretaries de la Dona de la UGT, de la USOC i de Comissions Obreres, de Magda Oranich, que van aportar elements d'interès per al debat i que van suscitar aportacions i esmenes que s'han incorporat al text que avui es posa a aprovació. També a totes elles l'agraïment de la comissió i de la ponència.

I vull agrair, i saben que no és un agraïment protocol·lari, a les diputades Marta Llorens, de Convergència i Unió; Mila Arcarons, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Montserrat Nebrera, del Partit Popular, i Mercè Civit, d'Iniciativa - Esquerra Unida, i al diputat Antonio Robles, del Grup Mixt, ponents de la llei, la paciència, la feina i les aportacions que han millorat el projecte de llei en les onze reunions de la ponència, i fora de les reunions de la ponència. Ha estat gratificant, certament gratificant, treballar amb vostès.

De les 215 esmenes presentades se n'han transaccionat 74 –63 de Convergència i Unió, 6 del Partit Popular i 5 del Grup Mixt–, recomanat d'incorporar 10 –8 de Convergència i Unió i 2 del Partit Popular–; 54 s'han retirat en ponència –31 de Convergència i Unió, 11 del Partit Popular i 12 del Mixt–, i en queden 77, d'entrada, per a votació en el Ple –13 de Convergència i Unió, 37 del Partit Popular i 27 del Mixt–, en 4 de les quals, del Grup de Convergència i Unió, s'ha arribat a un acord que explicitarà la diputada Marta Llorens en el seu moment. La ponència ha incorporat, a més, 3 esmenes tècniques i 4 noves esmenes conjuntes.

Pel que fa a les esmenes, doncs, dos terços dintre del terreny de l'acord i unanimitat en la votació del dictamen en comissió. Crec que és un bon resultat per al consens, consellera.

Voldria destacar les aportacions més destacades que s'han fet en ponència. Primer de tot, les millores en la redacció i en la claredat expositiva, fruit de les aportacions, esmenes, transaccions dels grups, però també de la tasca de l'assessoria lingüística i del lletrat. Un exemple paradigmàtic d'aquesta tasca és el títol definitiu de la llei; el mateix canvi d'objecte de la llei: eradicar la violència masclista en lloc d'actuar contra la violència masclista. La referència als programes quadriennals d'intervenció integral contra la violència masclista com un marc amb calendari i memòria econòmica de les actuacions de la Generalitat. S'ha afegit com a principi orientador de la intervenció dels poders públics el compromís del Govern amb els drets de les dones i el principi d'igualtat per a tothom que viu a Catalunya, d'acord amb l'article 37.4 de l'Estatut. La garantia que les accions informatives i de sensibilització seran accessibles a tothom. O la referència a la diversitat femenina als programes de formació específica o a les actuacions sanitàries, especialment de les situacions específiques que es recullen en el capítol V del títol III.

O la referència del tractament de la informació en els mitjans de comunicació; divulgar notícies relacionades

amb la violència masclista exclouent-ne els elements morbosos i que contravinguin els principis de la professió periodística, i difondre imatges masculines no estereotipades. O impulsar un protocol d'atenció i assistència en els serveis de salut privats i concertats. O donar preferència en l'accés als habitatges reservats per a persones amb discapacitats i en l'obtenció d'ajuts públics per a l'adaptació funcional de la llar, i en la residències per a gent gran i persones amb discapacitat, si aquesta és l'opció escollida, òbviament, per les dones destinatàries.

O incloure en la llei la pràctica, ja, d'informar, donar suport i orientació laboral des de les oficines de treball de la Generalitat. O la coordinació necessària amb els col·legis professionals per garantir la capacitació i la formació dels professionals dels serveis d'orientació jurídica. O la incorporació a la llei de criteris bàsics, generals, per a la programació dels serveis de la xarxa. Per una banda, criteris de necessitats i de demanda, d'objectius de cobertura i d'implantació de serveis, de distribució territorial i equitativa dels recursos, i per l'altra, la participació de totes les administracions competents i els òrgans consultius i de participació establerts.

O la inclusió de les dones grans en les estratègies per fer més eficaços la detecció i l'accés als serveis per a col·lectius en situacions específiques, ateses les característiques pròpies i diferencials. O la possibilitat d'establir convenis de la Generalitat amb els ens locals, si així ho volen aquests ens, per adequar la gestió dels serveis especialitzats existents abans de l'aprovació de la llei al que estableix la llei.

O una disposició addicional nova, per incloure un informe previ preceptiu de la situació de la dona que ha patit violència abans de concedir qualsevol tipus de benefici penitenciari a l'agressor.

I, per acabar, un seguit de disposicions transitòries noves amb terminis per a diverses actuacions: un any per aprovar els models d'intervenció integral i els serveis, i un any perquè el Fons de garantia de pensions impagades sigui executiu; que l'any 2008 s'aprovi el programa d'intervenció integral fins al 2011, que ha d'incloure un seguit de serveis imprescindibles, i mentre no hi hagi el desplegament reglamentari de la xarxa, subsidiàriament seran d'aplicació les normes de desenvolupament de la llei.

He començat la intervenció agraint la feina a les diputades i diputats ponents i voldria acabar-la amb l'agraïment per la dedicació imprescindible a la ponència al lletrat Pere Sol, assistit per les gestores parlamentàries Eva Martos i María José Bello, i als assessors lingüístics Margarida Sanjaume i Enric Tudó. Com imprescindible la dedicació durant la ponència, des de l'Institut Català de les Dones, de l'equip encapçalat per Marta Selva, Mercè Fernández i Laia Herrera. I a la Rosa Cassà, del Departament d'Acció Social, que han seguit de molt a prop els treballs de la ponència. I la dedicació dels departaments del Govern, que també han atès amb diligència les nostres consultes i peticions. A totes elles, a tots ells, moltíssimes gràcies.

El president

Iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades. I en primer lloc té la paraula en nom del Grup Mixt l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas y diputados y ciudadanos y ciudadanas presentes en este hemiciclo, la posición del Grupo Mixto, de Ciudadanos, sobre el Proyecto de ley sobre los derechos de las mujeres para la erradicación de la violencia machista será favorable, como no podía ser de otra manera, a la aprobación de la ley.

Ante un proyecto cuyo objetivo es la erradicación de esa lacra histórica contra la indignidad, contra la libertad y la libertad y la vida de toda la humanidad como es la violencia machista no podíamos en ningún caso dudar. Porque la violencia de género no solo afecta a las mujeres maltratadas o asesinadas; ensucia a todos. En primer lugar a quienes la sufren, y en segundo lugar, a todos los que por omisión o por pasividad la permiten. No hay ni debe haber disculpa alguna para nadie ante este crimen, pero si hubiera alguien tan miserable capaz de desentenderse de este sufrimiento ajeno amparado tras sus valores culturales o su desinterés por la suerte de los demás, aún así habría de defender esta ley por puro pragmatismo. Él o ella tienen madre, él o ella tienen o podrían tener hermanas, él o ella tienen o podrían tener en el futuro hijas, él o ella podrían ser incluso algún día víctimas.

Ya sé que poco podemos hacer para persuadir a quienes a diario ni tienen ni desean tener humanidad ni pragmatismo, pero para el resto esta ley contra la violencia machista habría de servir no solo para marcarnos un límite definitivo contra el abuso, sino para persuadirnos de que ante él hemos de ser beligerantes, hemos de colaborar con la ley sin disculpa ni dilación algunas.

Sin ser la mejor de las leyes, al menos para nuestro grupo, sirve a buena parte de los fines que nos propusimos en la ponencia. Y aquí lo agradezco en este sentido a los compañeros diputados y diputadas que tuvimos el honor de estar en ella.

Dicho esto, queremos dejar también constancia de la cordedad de miras de algunos espacios de la ley o incluso de cierto sectarismo bienintencionado, propio seguramente de la autosuficiencia ideológica que ha propiciado la naturaleza detestable de donde nace su necesidad legislativa. Es tan evidente la necesidad de la ley, es tan generalizado el rechazo a la violencia machista, que la ideología que ha gestionado el rechazo ha podido caer en el error de la estética frente a la eficacia. Se podrían haber contemplado muchos más supuestos, se podría haber tratado con mayor contundencia, se podría haber destinado más recursos, pero, como he comenzado diciendo, se ha preferido ser políticamente correcto con la ideología feminista más conservadora, desde el nombre de la ley hasta su aplicación.

Empiezo, en primer lugar, por el nombre de la ley. Se ha preferido reducir el alcance de la ley al título restrictivo de «violencia machista», cuando eran más univer-

sales y, a la vez, más concretos otros títulos, como, por ejemplo, «violencia de género»; pero, repito, se fue a lo más seguro, al efectismo de ideología feminista más conservadora. En cualquier caso, aun estamos a tiempo de enmendarlo. El Grupo Mixto ha dejado vivas enmiendas que restan o restauran esa posibilidad. La enmienda número 1 defiende para todo el texto el título de «violencia de género», que extiende la defensa de derechos no solamente a las mujeres, sino a todo ser humano en idénticas situaciones de maltrato.

Es verdad que el objeto de esta ley ha querido dejar claro desde el principio que su fin es combatir la violencia que la sociedad ejerce sobre las mujeres por el mero hecho de serlo, por el mero hecho de ser mujeres, en el marco de unas relaciones de poder desiguales entre hombres y mujeres. Por eso se han rechazado, en su propio título, otras definiciones como «violencia sexista» o «violencia de género», entre otras, y se ha optado por «violencia machista». Y se ha hecho porque, según dice el propio preámbulo, con buen criterio, creo: «El machismo es el concepto que de forma más general define las conductas de dominio, control y abuso de poder de los hombres sobre las mujeres i que, ahora, ha impuesto un modelo de masculinidad que encara es valorado por una parte de la sociedad como superior. La violencia contra las mujeres es la expresión más grave y devastadora de esta cultura que no sólo destruye vidas, sino que impide el desarrollo de las mujeres, la igualdad de oportunidades y las libertades de las mujeres.»

Es un grave error, creemos, descargar sobre una cultura arcaica y rechazable como es el machismo la responsabilidad de toda violencia contra las mujeres. Es posible que buena parte de la violencia contra las mujeres sea machista, pero no todo machismo es violencia. Y, por el contrario, hay otros comportamientos, no necesariamente machistas, que también maltratan a otros seres humanos, entre ellos las mujeres. Se está criminalizando penalmente una forma culturalmente hoy rechazable, como es el machismo, sin advertir que buena parte de las relaciones de nuestros padres y abuelos están basadas en el machismo. Incluso buena parte de las relaciones sociales actuales lo siguen siendo y no por ello eran, ni son, en su mayoría violencia; siempre rechazable, no siempre es criminal.

Es verdad que esa atmósfera machista es el caldo de cultivo más idóneo para la violencia machista, pero suponer que en una sociedad sin machismo la violencia habría desaparecido sería simplificar un gravísimo problema con las variables más groseras que hoy tenemos a mano, pero seguramente no las únicas; entre ellas la violencia biológica que la cultura parece no poder reducir a cero. En el crimen por violencia de género hay algo más que hábitos culturales machistas, hay instinto depredador, marca de territorio, propiedad sobre las hembras; en una palabra, naturaleza animal a salvo de la presión social; detestable, pero no deberíamos olvidarlo. Puede que sean matices que el ruido de los crímenes diarios y la ideología dura del feminismo conservador no dejen contemplar, pero la ley es un marco de referencia para instaurar la justicia, por ello es una obligación de todos contemplarnos para hacer una ley lo más justa

posible. Enseguida, en el segundo punto veremos sus consecuencias.

En segundo lugar, su escasa universalidad. Se ha preferido acotar el alcance de esta Ley de violencia machista, estrictamente a niñas, adolescentes y mujeres de sexo exclusivamente femenino en términos biológicos. Me explicaré con un ejemplo. Si alguien abusa, maltrata o viola a una niña de siete años, entra dentro de esta ley, pero, si en lugar de esa niña es un niño de la misma edad, entonces la ley no le ampara, su caso no es contemplado por esta ley; tendrá que entrar dentro de la Ley de abuso de menores, o de cualquier otra del Código penal que contemple estos supuestos. Un verdadero fiasco y un abuso de la ideología más conservadora del feminismo, que solo contempla como objeto de la ley al género que tradicionalmente se identifica biológicamente como femenino, dejando fuera no solo el maltrato, el abuso o la violencia sobre el género masculino, sino a toda esa variedad plural de vivir la sexualidad que no pasa estrictamente por el género biológicamente femenino tradicional, como la homosexualidad, la bisexualidad, la asexualidad, la pansexualidad o la transexualidad.

¿Es violencia machista la agresión de un varón a una hembra, pero no la de un varón sobre otro varón que optó por el cambio de sexo para vivir su sexualidad de forma diferente a como la naturaleza le impuso sin su consentimiento psicológico? ¿Es violencia machista la de un varón que mata a su mujer, pero no lo es cuando una mujer mata a un hombre por las mismas causas? Importa poco que haya pocos casos comparados con las mujeres, eso ya lo tenemos claro, ¿acaso sufriría la ley merma alguna en su eficacia si así se contemplara? Creo que no, al contrario sería más universal. Creemos que es una restricción gratuita del proyecto de ley dejar fuera todos estos supuestos, y un abuso o monopolio restrictivo por parte de ese feminismo conservador al que me refería antes, causado seguramente por el efecto sentimental de rechazo por las atrocidades por violencia de género que producen en la sociedad.

La discriminación positiva a favor de la exclusividad del género femenino para que pueda ser considerada la violencia machista, se convierte en una discriminación contra el resto de mortales por delitos idénticos. Esta ley no será más eficaz por dedicarse en exclusividad a los seres de género femenino, solo menos universal. Ya caía en parecido error la Ley orgánica de medidas de protección integral contra la violencia de género del Gobierno de España, aprobada en el 2004 y puesta en circulación en el 5, al reservar mayor dureza penal a hombres que a mujeres por el mismo delito; es decir, si el maltratador es el marido o ex marido, la pena mínima para él será de seis meses de prisión, mientras que si la agresora es la mujer o ex esposa será castigada con tres meses de cárcel, o sea, la mitad. Por cierto, este comportamiento condescendiente y paternalista de la ley para con la mujer no es menos machista que cederle el paso, por sistema, o evitarle la incomodidad de conducir. Paralelamente, a él se le podrá inhabilitar para el ejercicio de la patria potestad por un máximo de cinco años, mientras que la misma medida, en el caso de ella, no sobrepasa los tres años. Además, las faltas de amenazar y coacciones le-

ves serán delito en el caso de que la víctima sea mujer, mientras que se mantienen como faltas cuando sea el hombre la víctima.

Precisamente, el Tribunal Constitucional tiene en esta semana la responsabilidad de dar alguna sentencia, favorable o no, a estas cuestiones. Pues bien, se suponía que si nosotros en la Comunidad Autónoma de Cataluña hacíamos una misma ley era para cubrir los flancos que la estatal no cubría, sin embargo, profundizamos en el error de la discriminación positiva, restringiendo al género femenino biológico la cobertura de la ley.

Pasa otro tanto de lo mismo con la previsión de medios económicos para hacer efectiva la ley. La Ley de violencia de género estatal, hoy por hoy, no es eficaz, entre otras cosas, y por muy importante, por la falta de presupuesto adecuado a las necesidades. En nuestro caso es aun peor, porque ni siquiera tenemos cartera de servicios. Entonces ¿para qué hacemos una ley? ¿Para solucionar problemas o para que sea la nuestra?

Nuestra enmienda número 12, relativa a l'artículo 5, letra f, solicita que se adjunte a la presente ley una cartera de servicios específica. Llueve sobre mojado, también lo pedimos en la Ley de servicios sociales, y todavía estamos esperando. Ciudadanos propone que en ella se describan los servicios a los que tendrán derecho las mujeres que hayan padecido violencia machista, incluso da un paso más y exige que haya atención, reparación, recuperación e integración en la vida social, laboral y familiar.

Solicitamos, a su vez, medios económicos y materiales para la formación especializada de los profesionales que tendrán que atender estos casos sociales, sanitarios, educativos, policiales, judiciales, etcétera. A ello dedicamos las enmiendas número 3, 11, 16, 20, 32 y 41.

Así mismo, en la enmienda 8 del artículo 5, letra c, hacemos una enmienda de modificación para establecer medidas capaces de crear una red de atención y recuperación integral. Se omite continuamente la integración, y se omite en todo momento, de la ley, las modificaciones necesarias del Código penal destinadas a conseguir una mejor protección de la mujer maltratada.

Curiosamente, todas las enmiendas que mi grupo ha propuesto para dotar a la ley, de presupuesto, de presupuesto económico capaz de darle mayor eficacia, han sido rechazadas, lo cual me lleva a la conclusión que muchas veces hablamos más de estética, que de realidad. Un ejemplo, la enmienda 41 del artículo 31, apartado 2, dice: «El Govern de la Generalitat ha de desenvolupar les estructures i mecanismes adients i establir els mitjans econòmics suficients per acollir i atendre les dades afectades pel tràfic i explotació sexual.» Pues bien, «establir els mitjans econòmics suficients» no se ha admitido, con lo cual no se admite precisamente el compromiso económico para llevar a cabo la propia ley.

Paradójicamente, mientras nos rechazan todas esas enmiendas de carácter económico, pretenden crear nuevos organismos burocráticos dentro del Institut Català de la Dona, como por ejemplo el Centre d'Estudis, Recerca i Capacitació sobre Violència Masclista. Por eso mantenemos viva la enmienda de supresión número 58, por

considerar que la creación de nuevos organismos que son redundantes respecto al Institut de la Dona, nos parece que solo aumentarán la burocracia, los gastos, pero no la eficacia. Aun así, y a pesar de todo lo que estamos diciendo, la ley merece la pena.

Mantenemos vivas, también, dos enmiendas que denuncian el posible consentimiento en situaciones de violencia machista de alguna persona del entorno familiar, concretamente la enmienda 5 del artículo 3, y la 7 del artículo 4.

Creemos, igualmente, que el artículo 32, apartado 1, es otro ejemplo de la autosuficiencia de la ideología feminista conservadora, pues considera un simple indicio —un simple indicio— causa suficiente de identificación de situaciones de violencia machista. Incluso en el artículo 32, párrafo 1, letra a, habla de las sentencias que aunque no hayan ganado firmeza como un medio de identificación de violencia machista. Nosotros entendemos que debe de haber indicios evidentes, no simplemente indicios; aplíquelo a cualquier otro orden de la vida y verán en que se nos queda el Código penal. Por eso hemos puesto la enmienda 43, artículo 32, apartado 2, y la enmienda 42 del artículo 32, apartado 1, letra a. Las sentencias deben ser firmes. Mantenemos, asimismo, nuestra enmienda 45, de adición al artículo 35, apartado 1, para obligar a la Administración a que garantice suficientes plazas públicas para las mujeres que padecen discapacidad y que son víctimas de la violencia machista.

Y, por último, finalmente, mantenemos la enmienda de supresión, número 76, párrafo 10, de la exposición de motivos, donde aparece el término «nacional», sin más motivo que el de hacer patria. No consideramos que una ley contra la violencia machista haya de ser nacional ni regional, sino eficaz.

Gracias a todos los ponentes. Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, una salutació ben cordial a totes les persones de les diverses entitats implicades en el procés legislatiu d'aquesta Llei dels drets de les dones i per a l'eradicació de la violència masclista que ens acompanyen, des de les més institucionals, l'Institut Català de les Dones, l'Observatori per a la Violència de Gènere, les associacions de vídues que també s'han apropiat fins aquí, perquè, efectivament, des del punt de vista simbòlic aquest és un moment molt especial.

La veritat és que, després de veure quin tipus de reflexió s'ha fet pel fet que una dona sigui ministra de Defensa, em venien ganes de treure de sobre tot aquell discurs que jo volia fer, i que espero que s'entengui des de la perspectiva de la ideologia que jo defenso i no contra ningú. Perquè, en el moment del posicionament que vam fer en el seu moment respecte d'aquesta llei en el

debat a la totalitat, vaig percebre una certa acritud respecte de les meves crítiques, potser emeses amb duresa, en tot cas, sempre amb una voluntat constructiva, i espero que ara també s'entenguin així.

Arribem al final del camí que ha seguit una llei que està farcida, n'estic convençuda, n'estem tots convençuts, de bones intencions, però que al nostre parer és, en la seva existència i en la seva estructura, molt millorable. Sigui com sigui, el nostre posicionament en aquest moment de votació, com ja va ser expressat en el moment del debat a la totalitat, és favorable, i des d'aquesta perspectiva el que faré ara seran reflexions respecte del nostre posicionament general sobre aquesta llei i sobre les esmenes presentades.

Serveixi, també, aquest moment en què lliuro al senyor president les esmenes, en número de dotze, que retirem respecte de les que encara manteníem vives, per expressar aquesta voluntat de consens, que en última instància ens duu, com ja es va fer en el moment de votació del dictamen, al vot afirmatiu per a la llei.

Nosaltres vàrem avançar en el debat de totalitat, i al llarg dels treballs de la ponència s'ha vist palesat, que creïem que es tractava, i es tracta encara ara, després de la feina feta, de la molta feina feta, en dono fe, d'un text que és excessivament llarg, de naturalesa confessadament intervencionista, de caire pràcticament pseudoreglamentari i que manifesta una contumaç voluntat de segmentar la realitat, cosa que des de la meua perspectiva, des de la nostra perspectiva, del Grup Parlamentari Popular, no és encertada: el fet de ser dona no és una patent de cors i tampoc ha de ser vist com un pressupòsit de la feblesa. En última instància vol articular un seguit de mecanismes per eradicar la violència que s'exerceix sobre les dones per l'única condició de ser-ho sobre la base d'un seguit de declaracions, al nostre parer, massa ideologitzades, amb unes institucions que són sobrerres per duplicades i que en allò que té de veritablement positiu modifica lleis ja existents que en molts casos el mateix Govern que ha donat llum verda a aquesta no ha estat capaç d'aplicar com cal per evitar la vergonya humana que aquesta violència significa.

Sabem, i així ho palesa l'exposició de motius, que una de les intencions de la llei era recollir en un sol text tot allò que en ella mateixa es rubrica com els drets de les dones. I encara ara ens preguntem si, per tant, a cada col·lectiu particular, dona, immigrant, infant, vell, pobre, de color, perquè no s'hi val ara dir negre, a totes aquestes persones se'ls hauria d'aplicar una llei concreta.

La dona no ha de ser al nostre parer una singularitat com a objecte de regulació normativa, i per tant, més que una llei, la seva discriminació hauria de merèixer un compromís governamental que no hauria de dependre de la saturació de l'ordenament jurídic, de la reproducció parcial d'altres lleis i, en tot cas, de la contingència, del «solapament» d'aquesta llei amb altres lleis que ja tenim. O no és també la dona vella una dona? I la dona jove i la dona rica i la dona pobre, la d'aquí o la d'allà?

Jo em nego, en tot cas, a acceptar, i aquest sí que és un posicionament del Grup Parlamentari Popular ben

explícit, em nego a acceptar que ser dona sigui un sinònim de ser feble i que en última instància no siguem altra cosa que el que la història dels temps vulgui fer de nosaltres; nosaltres som molt més que això. Renuncio, per tant, a la discriminació entesa com una igualtat de resultats i l'entenc com una igualtat d'oportunitats, en què s'ha de reivindicar que és aquest l'únic mecanisme de la veritable promoció femenina.

La llei no dependrà tant de la seva formulació com del compromís d'uns governants que han palesat en aquesta llei que no són especialment confiats del que el Govern pugui fer, si no, no l'haurien fet d'una manera tan extensa, en contradicció amb el que és normalment el caire, el sentit, el que ha estat sempre el rang normatiu legal.

Un exemple més clar és el dels recursos. Una eficaç i dotada econòmicament aplicació de les lleis ja existents, inclosa la ja aprovada per aquesta cambra, amb gran rebombori, Llei dels serveis socials, rendiria molt més que els pretesos per aquesta llei que ara aprovarem.

De fet, en la part en què bàsicament s'estructuren els seus recursos, les seves estructures, és una reproducció d'aquelles coses que ja tenim per la Constitució, que ja tenim per l'Estatut o que ja tenim per la Llei de serveis socials. No ens traslladem a altres lleis de l'Estat, com la Llei de dependència o la Llei de violència de gènere o la nostra Llei de suport de les famílies o la Llei de renda mínima d'inserció social, que ja existien i que la llei palesa que no s'havien posat en funcionament com calia.

Un lliberal –un lliberal–, o una lliberal, en aquest cas, els diria que no facin tantes lleis –que no facin tantes lleis–, que no creïn tants nous organismes, que simplement gestionin bé els organismes que ja tenim, que no són precisament pocs. Perquè el bon governant ha de tenir clar què vol i com ho durà a terme, i això no forma part de la legislació, sinó de la gestió de l'ordenament jurídic.

En aquest cas concret, crec que és la meua responsabilitat dir que entenc, aquest Govern, i per aquesta llei concreta, un xic segregat per una ideologia que –malgrat que totes les ideologies mereixen respecte, ja sabem pel Codi penal que no sempre són acceptables des del punt de vista de la legalitat– jo respecto, jo respecto sense compartir-la, aquesta ja reconeguda com a ideologia de gènere de caire neomarxista que critica soterradament la institució familiar, que està capficada en l'eliminació de certs rols socials, quan la major part de les persones, fins i tot les que la defensen, participen d'aquests rols socials. Hi han rols socials dolents i hi han rols socials bons. Els rols socials existeixen des de la nit dels temps; l'única cosa que s'ha veure és en quina mesura aquests rols socials perjudiquen la igualtat de les persones.

Respectant, de tota manera, i en tant que demòcrata, el que els grups que donen suport al Govern hagin vist amb simpatia respecte d'aquesta ideologia, jo sóc de l'opinió que el governant ha de governar per a tothom, perquè això significa en última instància el bé comú i no la superposició d'interessos particulars.

Com s'ha intentat posar de manifest durant els treballs de la ponència, entenem que en aquesta lluita comuna són més eficaços, perquè són menys esbiaixats i perquè alleugereixen l'Administració pública d'or-

ganismes superflus, altres instruments. Per exemple, la nostra Comissió de Drets de les Dones, que crec que hauria de tenir una finalitat, molt més clara que la que ara té, de coordinació i d'interrelació entre tots els departaments d'aquest Govern que en última instància tenen a veure amb la violència de gènere. O és que Educació, Acció Social, Justícia o Interior no estan treballant ja per la lluita contra la violència masclista? Cal, doncs, que una llei els digui el que han de fer?

Tinc entès que en l'àmbit dels Mossos d'Esquadra ja s'està començant a treballar en allò que s'anomena «els grups especialitzats en violència masclista»? Doncs, i per què calia aleshores la llei si ja directament ho estan fent? O la llei és, respecte dels Mossos d'Esquadra, sobrer o el que passa és que el senyor Saura tenia ganes d'avançar-se al Parlament. Més aviat, penso que el que passa és que en el fons aquest Govern no confia en ningú, ni tan sols en els seus. Però, de tota manera, senyories, d'això el Govern ja n'ha donat en els últims temps, en els últims dies, sobrades mostres.

Finalment, i a banda que la llei desconfia de gairebé tots i no promou especialment la llibertat, crec que es troba mancada de capacitat per condicionar res si no pot establir conseqüències jurídiques per als incompliments.

L'estructura fonamental de les lleis és «si pe entonces cu». I aquí no passa més que pe. I si solament es diu pe, està molt bé que ho digui, però no hi ha una conseqüència aplicable a aquelles persones, a aquelles institucions, fins i tot al Govern, quan incompleixen la responsabilitat que aquest Parlament li dona. Per tant, o les fem i diem quines són les responsabilitats per no complir-les o directament és millor, jo crec, no fer-les, més encara quan, com he dit, ja forma part del nostre ordenament jurídic un seguit de mesures que no s'estan complint.

Les esmenes que hem fet des del nostre grup parlamentari, les que finalment han quedat vives després de tot el trànsit per la ponència..., a la qual agraeixo especialment, sobretot a la diputada Anna Simó, la paciència que ha tingut amb la meua vehemència. La hi vull agrair especialment. Sap, espero, estic convençuda que entendra que ha estat sempre fruit d'una manera de ser i no d'una voluntat d'obstrucció; no ha estat en cap cas d'aquesta mena. Les nostres esmenes, les que han quedat vives, tenen a veure amb un seguit d'aspectes.

Hem dit abans: «No compartim la ideologia de gènere, no compartim que el feminisme hagi estat l'única peça que hagi fet possible que persones com jo estiguin ara parlant des d'aquesta tribuna.» Mirin, la meua mare—la meua mare—va estar treballant i duent la seva casa mentre jo feia la meua carrera, i la meua àvia va aprendre a escriure tota sola. Jo crec que una generació d'àvies i una generació de mares han fet, de manera soterrada, de manera absolutament tàcita, tant o més que els moviments declaradament feministes. Hi ha *feminisme* fora dels moviments feministes. Eh que m'entenen? No vull desdir ningú, però estic convençuda que hi ha una tasca que fa cada persona de manera individual, amb la seva llibertat responsable, amb la seva voluntat d'imposar-se als temps, que ha fet tan—tan; no diré més, tot i que ho penso—com altres moviments més explícits o més articulats en el temps.

Hem parlat de la duplicació d'organismes. Tenim la sensació que amb l'Institut de la Seguretat Pública o el Centre d'Estudis Jurídics ja en tenim prou per establir recerques d'aquesta mena; que aquestes recerques, a més, aquesta formació del persona s'hauria de fer des d'organismes centralitzats per evitar aquesta segmentació, que entenem que no és bona.

Hem intentat introduir algunes qüestions respecte de la correcció jurídica. Nosaltres creiem que la finalitat de la llei no és eradicar la violència masclista. La violència masclista la volem eradicar com a instrument pel gaudi dels drets de les dones. Per tant, la finalitat és la plena garantia d'aquests drets. L'eradicació; com diu la mateixa llei, és «per a l'eradicació». Nosaltres volem garantir els drets.

Per tant, des del punt de vista de la correcció jurídica, entenem que aquesta era una esmena important, com la referida al fet que solament es parlés de dona; com els principis d'aplicació que són teoria general del dret, que creiem que havien de ser abstractes i no concrets i farcits d'ideologia. Com els drets sobradament declarats, que creiem que no tenen sentit que es posin en aquesta llei. El dret a la protecció efectiva dels drets. Això és una redundància que el nostre pobre Estatut també fa, però que no tenim per què, perquè ho faci l'Estatut, tornar-ho a repetir, quan tothom ha dit, quan els juristes ja han dit que això és una incorrecció jurídica. I a mi m'agradaria, i apello a l'últim moment en què tinc la capacitat de poder parlar a aquesta cambra, que aquestes coses es reconsiderin, perquè tenen a veure amb el paper que jugarà aquesta llei en la història del dret del nostre país.

Correcció sectorial. No som—no som—especialment partidaris que tot es vertebri sobre la idea de la coeducació. Hi han moltes coses a dir encara respecte de quin és el model educatiu més efectiu i més alliberador. La llibertat, en última instància.

Nosaltres creiem que, més que intentar intervenir en els mitjans de comunicació, en els currículums formatius, intentant dir, sense conseqüència jurídica, el que es voldrà que facin, s'ha d'incentivar que això es faci. En comptes de coaccionar, és millor incentivar. En comptes d'intervenir, és millor facilitar els camins perquè això es pressuposi. Però qui no creu en la llibertat de les persones i en la seva bona intenció intenta posar sempre portes al camp.

Un compromís general que no hem aconseguit arrencar: la personació l'Administració pública quan hi hagi un delictes de violència masclista no ha de ser una potestat de l'Administració pública; ha de ser una obligació. Si no ho és en aquest cas, quan ho serà? No estaven compromesos que això és una xacra social? No ho tenim tan clar? Doncs, si ho tenim clar, l'Administració pública no pot dir: «Em personaré o no.» O: «Dependrà del que digui la víctima o del que digui...», o del que digui el sursumcorda. Això no depèn de ningú, perquè el que defensa l'Administració pública és l'interès general i, en última instància, el principi de legalitat.

Malgrat totes les reserves, el Partit Popular de Catalunya no podia admetre que la societat catalana entengués que la nostra voluntat és la d'obstruir els canals gover-

namentals, legislatius que posin contra les cordes una ignomínia, que ho és per a tothom: per a les dones, per als homes, per a qualsevol persona civilitzada i de bé.

En conseqüència..., evidentment, no crec que s'accepti cap de les esmenes que encara ens han quedat vives. Sigui com sigui, sigui quin sigui aquest viatge, el que entenem és que el nostre vot ha de ser favorable. Que la sort ens acompanyi en l'aplicació d'aquesta llei, i que sempre estigui guiada per l'aplicació amb bona llei, és a dir, pel principi del bé comú.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, consellers, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies, president. Il·lustres diputades, il·lustres diputats, benvolgudes i considerades persones del públic que avui ens acompanyeu, una socialcristiana com jo, que res pot tenir a veure, de dubte, pel que fa a la seva opció neomarxista, voldria deixar molt clar que la violència masclista és una clara vulneració de drets humans i de llibertats fonamentals, que estem davant d'un projecte que aposta justament per fer la defensa d'aquests drets; una vulneració, mitjançant la violència, del dret i el principi de la igualtat, el principi de la dignitat de la persona, el dret a la integritat física i psíquica i molt sovint també el dret a la vida.

Tal com ja els vaig manifestar en la presa en consideració, estem davant d'un projecte de llei important i necessari. Només cal repassar les estadístiques; totes, les coneixem. I m'atreveixo a dir que aquest fet ens obliga a cercar el major dels consensos possibles; com sembla, tot i els discursos, que així es produirà. Perquè, evidentment, des d'aquest consens, des del fet que aquesta llei sigui el màxim de compartida políticament, farem que pugui arribar al màxim de compartida també socialment, que en definitiva d'això en dependran l'èxit i l'eficàcia.

Nosaltres entenem i entenem que cal fer una aposta per introduir mesures destinades exclusivament per a les dones, ja que la problemàtica social que manifesta la violència masclista recau en nosaltres, les dones. Per tant, calia corregir, necessàriament, des d'una desigualtat de sortida..., per tal de ser capaces de conquerir uns resultats igualadors.

Avui ens sentim satisfetes, perquè aprovem una llei –deixin-m'ho dir–, tot i que sigui en el quinzè lloc en el rànquing de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, però aprovem una llei que implica un pas endavant molt important en el reconeixement dels drets socials per a les dones. I és des d'aquesta òptica que hem participat en els treballs de la ponència; i és amb aquesta convicció i amb aquesta voluntat que hem volgut aportar tot allò de què hem estat capaces. I els podem dir que ens sentim satisfetes de la feina que hem fet, com també ens sentim satisfetes de la predisposició a acceptar les propostes de Convergència i Unió.

Convergència i Unió ha presentat cent quinze esmenes, de les quals han estat recomanades i transaccionades per la ponència, aproximadament, una vuitantena. Quantitativament ja és una dada interessant, però més ens interessa la part qualitativa, perquè creiem que ens ha permès d'incorporar qüestions importants, compartides moltes d'elles, que van des de la clarificació de l'objecte de la llei i, més que de l'objecte, concretament del subjecte a qui va dirigida aquesta llei: dones, adolescents i nenes...

Establir també, com a col·lectius de consideració específica, col·lectius que no estaven contemplats en el projecte, com són les dones de més de seixanta-cinc anys, o les dones amb discapacitats.

Així també, hi hem pogut introduir cura en el tractament de la informació pel que fa a la informació sobre violència masclista, que fins ara depenia exclusivament de la voluntat dels mitjans o, en tot cas, del cas que poguessin fer d'aquelles directrius que establia el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

També, a través de les nostres esmenes, ha estat possible incorporar a aquest projecte de llei protocols d'atenció i assistència respecte de manifestacions de violència masclista que es promoguin no només en els centres de salut públics, sinó també en els centres privats i concertats; com facilitar la introducció de la participació de col·lectius i col·legis professionals, així com en d'altres casos de les universitats, amb mecanismes com la intervenció integral, la recerca, la introducció de respostes a la violència masclista, amb la confecció dels programes de formació o amb l'avaluació de l'impacte social que tindrà aquesta llei.

De la mateixa manera, hi hem pogut introduir també l'establiment d'allò que a nosaltres tant ens preocupava: de terminis concrets per al desplegament reglamentari d'aquesta llei. Vàrem demanar-ho en una esmena, per sis mesos, vàrem transaccionar-ho per un any; però hi ha una data de finalització d'aquest desplegament reglamentari.

La concreció, també, mitjançant convenis, que vol dir recursos, d'aquells serveis d'atenció i d'assistència existents ja en els ajuntaments, sempre –això sí– que compleixin els requisits que estableix aquesta mateixa llei. L'opció d'optar a ajuts econòmics ordinaris en funció només dels ingressos de la dona, i no de la unitat familiar.

És per tot això que Convergència i Unió es posiciona favorablement i satisfeta davant del dictamen d'aquest projecte de llei. Perquè és un projecte que compartim; el compartim en el seu objecte, en els seus principis i en les seves finalitats. I també –cal dir-ho– perquè ha trobat la receptivitat necessària per poder fer aquelles incorporacions que, en la seva literalitat o en el substancial de l'esmena, han comportat l'acceptació o transacció d'un 80 per cent d'esmenes presentades per Convergència i Unió.

Tot i així, ens resten tretze esmenes per tractar en aquest plenari. Abans ho deia la relatora. Ahir, a darrera hora de la tarda, vàrem acabar de tancar la transacció de tres esmenes més: la 30, la 71 i la 73. Així mateix, anunciem en aquest mateix moment la retirada de dues esmenes

més: la número 9 la número 68. I mantenim a la consideració d'aquest plenari vuit esmenes; vuit esmenes que fan referència a tres temes, bàsicament.

L'esmena 51, que implicaria una dotació econòmica per part de la Generalitat al Col·legi d'Advocats per tal que donessin una formació específica als advocats de torn d'ofici que hagin d'intervenir en judicis de violència masclista.

Les esmenes 53, 57 i 77, que fan referència a la perssonació obligatòria –que no pas voluntària o arbitrària– de l'Administració de la Generalitat en aquells processos penals per violència masclista que provoquin mort o lesió greu. «Lesió greu» –esmena 57, esmena 77–, que això considerem que és la mutilació de genitals.

L'esmena número 65: protocols per a una intervenció coordinada de la violència masclista, amb la participació dels col·lectius de dones, clar que sí, però a nosaltres ens hauria agradat poder-hi afegir «dels professionals experts que treballen en els diferents territoris».

I, finalment, les esmenes 66 i 72, que, en definitiva, la seva aprovació implicaria la implementació efectiva del fons de garantia per cobrir els impagaments per pensions alimentàries i pensions i prestacions complementàries en el termini màxim de tres mesos.

Jo vull acabar la meua intervenció amb els agraïments. Agraïments a totes les ponents i al ponent, que han pogut treballar conjuntament, especialment a la relatora, l'Anna Simó, per la seva excel·lent tasca de coordinació; al lletrat, Pere Sol; a les entitats, organitzacions, institucions, col·lectius de dones que heu participat en l'elaboració d'aquest projecte i que heu defensat al llarg dels anys la necessitat dels drets de les dones i la necessitat de poder viure sense violència, i a totes aquelles altres persones que al llarg de les darreres setmanes heu comparegut davant de la comissió i heu donat, amb el vostre relat, llum a la complexitat que genera la violència masclista.

I vull finalitzar amb un prec, un prec que des d'aquesta mateixa tribuna li feia a la molt honorable consellera Carme Capdevila. I avui aquest prec el vull traslladar als il·lustres diputats, i molt especialment a les il·lustres diputades. És molt senzill: votin a favor de les esmenes 66 i 72. Vostès saben que, ja l'any 2004, la Llei de família, que van aprovar diferents grups d'aquesta cambra, contemplava la creació del fons de garantia. També saben que el projecte inicial establia la implementació d'aquest fons per a l'any 2010; que després dels tràmits en ponència aquest fons quedarà implementat per a l'any 2009. Avui podem –i només depèn de nosaltres– fer que esdevingui una realitat en menys de tres mesos. Avui podem –sincerament els ho dic– donar un missatge de coherència entre el discurs i els fets, donar un missatge de credibilitat de la classe política, donar un missatge de capacitat d'acció davant d'una vulneració i d'un crim tan brutal com és la violència masclista. Depèn de nosaltres, exclusivament.

Jo els demanaria un xic de valentia, una mil·lèsima part de la valentia que requereixen totes aquelles dones que diàriament han de suportar la violència masclista. En tres mesos podem fer realitat que una de les violències

masclistes que tipifica la llei que avui aprovarem, la violència econòmica, tingui una efectivitat real a través de l'aprovació que avui féssim. Aquest és el nostre prec, el prec a tots els diputats d'aquesta cambra, el prec especial a les diputades, a les il·lustres diputades d'aquesta cambra. Si volem, podem fer-ho; depèn de nosaltres. Elles bé ho mereixen.

El president

Pot fer ara un torn en contra, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyores i senyors, en nom dels tres grups que donem suport al Govern, faré el torn en contra, i després queda clar que els grups del Partit Socialista i d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa també faran el seu posicionament.

El projecte de llei originari, mantenim que era un molt bon text; i per això els grups que donem suport al Govern ens vam comprometre davant de diverses associacions de dones, a finals de la legislatura passada, de no modificar-lo. Tanmateix, el text finalment dictaminat entenem que ha millorat, per les aportacions incorporades, sense modificar-ne l'arquitectura, en absolut. En la intervenció com a relatora he esmentat el que són les aportacions més significatives fetes en ponència. En aquest torn en contra en representació dels grups que donem suport al Govern, vull tornar a remarcar el camí fet a partir de les dues-cents quinze esmenes originàries i passar tot seguit a argumentar per què no donarem suport a les que fins fa poca estona eren setanta-tres esmenes vives, menys les dotze que ha retirat el Grup del Partit Popular i que agraïm.

Entenem que el projecte de llei en ponència ha incorporat encara més concrecions i més garanties per al compliment; més garanties per a l'execució, també, i per a l'avaluació de les accions previstes, i sobretot també per a la participació de tots els agents implicats. Aquests eren bona part dels aspectes que els tres grups que han mantingut esmenes per al Ple remarcaven en el debat a la totalitat que calia millorar de la llei. I a criteri dels grups que donem suport al Govern aquesta qüestió ha quedat resolta.

Entrant una mica en el detall de les diverses esmenes, per grups parlamentaris, pel que fa a les vuit esmenes de Convergència i Unió..., Convergència i Unió, en el debat a la totalitat va dir que compartia plenament l'objecte i la finalitat d'aquest projecte de llei, i avui la senyora Llorens ho ha tornat a ratificar. I, efectivament, ha estat un grup que ha treballat a fons, des de l'inici de la tramitació de la llei al Parlament i en la ponència, per fer-hi aportacions de millora, i fins aquest Ple mateix.

Senyor Llorens, en el debat a la totalitat –recordi-ho–, el 3 d'octubre, vostè valorava que era un projecte de llei amb massa aspectes per desenvolupar reglamentàriament, sense dates concretes en el desplegament d'aquests reglaments, amb molts fils pendents de lligar. Creiem

sincerament que les millores perquè es fessin més patents els compromisos dels poders públics i les garanties d'aplicació de la llei són evidents, i per això nosaltres també compartim la satisfacció que vostè expressava.

Respecte a l'esmena 51, sobre la formació específica dels professionals de torn d'ofici, en què la seva esmena deia que s'havia de «garantir una formació específica que ajudés a l'exercici professional d'una defensa eficaç per part dels col·legis d'advocats, i la dotació per part de la Generalitat als col·legis d'advocats dels fons necessaris», entenem que és una esmena redundant, perquè la vigent normativa d'assistència jurídica gratuïta ja ho preveu, que tant el Consell de Col·legis com els mateixos col·legis d'advocats i advocades vetllin perquè les persones professionals que presten el servei de defensa d'ofici i assistència lletrada gratuïtes compleixin els requisits de formació establerts en la normativa, i concretament, a més a més, el torn específic de violència, exigeix que estigui format per professionals que acreditin la superació de cursos de formació específics.

O les esmenes 53 i 57 i l'esmena equivalent del Partit Popular, a la qual ha fet referència la diputada Nebrera, sobre la personació de la Generalitat en els procediments penals: en lloc d'«es podrà personar», «s'ha de personar». És una qüestió que deriva del dret processal en si i que també deriva –i nosaltres creiem que això s'ha de respectar– del consentiment o no de cada dona que hagi patit violència o de la seva família, sempre que això sigui possible. No hi ha arbitrarietat dintre el Govern, el Govern s'està personant en aquests casos. Això s'havia de recollir en la llei, però respectant de manera molt clara el sistema processal.

I, en tot cas, quant a la qüestió del fons de garantia, entenem que de la redacció actual de la disposició transitòria tercera i les previsions de la final segona, que obliguen al desplegament reglamentari del fons en el termini d'un any des de l'entrada en vigor de la llei, queda clara la voluntat del Govern d'abordar definitivament, en el termini d'un any, aquest problema que tanta preocupació ha suscitat, tant en el nostre país com a nivell internacional, per proporcionar una garantia adequada per a la protecció econòmica de les dones.

Entretinguem-nos-hi una miqueta més. Com a forma de violència econòmica, podem estar parlant d'una estimació d'un terç, gairebé, d'incompliment de les resolucions judicials. No hi ha precedents, a més a més, en tot l'Estat de la posada en marxa d'un fons com aquest. I per això ja vam dir que compartíem la prudència i la sensatesa en les xifres del Govern, perquè per aquestes mateixes prudència i sensatesa el fons de garantia serà una realitat ferma, dotada econòmicament i sense marxa enrere ni esclatxos legals.

No volia entrar en els antecedents de la qüestió del fons de garantia –en aquest Parlament n'hem parlat diverses vegades–, només dir que la Llei de suport a les famílies tenia vinculada una disposició final tercera que deia que una munió d'articles –entre els quals el 42, el del fons– s'aplicava en funció del que establissin les lleis de pressupostos o els reglaments –en funció dels recursos disponibles, per tant–; no hi havia terminis per a l'entrada en vigor, concrets. I en el Projecte de llei de les dones

es vincula aquesta mesura a un dret; aquesta és la diferència. Diu: «Les persones que tenen reconegut judicialment el dret a percebre pensions alimentàries i pensions compensatòries tenen dret a rebre del Fons de garantia de prestacions i pensions la prestació econòmica corresponent, sempre que compleixin els criteris i requisits que es fixin per reglament.» A més, es recull també explícitament que la privació intencionada i no justificada de recursos també és una forma de violència masclista. I el que es fa també a partir d'aquesta llei és activar el fons quan hi hagi constatació judicial de l'incompliment.

En tot cas, la voluntat del Govern, que ha expressat en més d'una i de dues ocasions la mateixa consellera Capdevila, va ser de vincular-ho al que ha de ser avui la Llei dels drets de les dones, i el que en diverses ocasions la mateixa consellera ha explicat: que l'any 2008 s'acabi el desplegament reglamentari i que pugui executar-se l'any 2009. I aquest compromís, com li deia, està recollit també en la llei que avui votarem, una llei de drets i una llei que fixa terminis clars, com vostè també ha dit.

Primer de tot, senyora Nebrera, agrair-li el gest de la retirada de dotze de les trenta-set esmenes que quedaven vives en el Ple. Deia vostè, senyora Nebrera, en el debat a la totalitat, i ho ha repetit avui, que el criteri del Grup del Partit Popular és que hi ha una inflació legislativa i que aquesta llei, tal com està pensada, doncs, no caldria: «massa lleis, massa roba per tan poc sabó». Moltes de les esmenes vives per avui són de simplificació de la llei, siguin de redacció o siguin de supressió total o parcial d'articles, unes vint-i-set.

L'objectiu de la llei originari –una de les esmenes que vostè també manté– ha estat modificat, doncs, per la transacció amb les esmenes de tota la resta de grups parlamentaris. O la qüestió de la personació –ja hi ha fet esment–, en funció del dret processal i de la voluntat de la dona i de les famílies. I el reconeixement de les experiències de les dones de què vostè parlava al final, volent-ho contraposar, quan no són absolutament contraposables. El feminisme... Permetin-me: els feminismes, neomarxistes o no, conservadors o no. On es fa reconeixement explícit d'aquestes experiències de les dones, si no és en aquesta llei?, no només en el preàmbul, sinó al llarg de tota la llei.

Deia també vostè, senyora Nebrera, en el debat a la totalitat, que estaven absolutament disposats, oberts i positius a participar en la ponència que havia de debatre aquesta llei des d'un posicionament crític. I ha estat així, i la seva participació en els treballs de la llei també ha contribuït a millorar aquesta llei que vostè no volia.

La llei, senyora Nebrera, ens agrada tal com ha quedat, ens agrada. I la llei cal, perquè el Govern i aquest Parlament han de desenvolupar les seves competències i garantir drets com només ho pot fer una llei, com no ho pot fer ni un decret, ni un programa, ni un pla, només ho pot fer una llei, i no només deixar en mans de l'Estat la legislació pertinent. I l'obligació és dotar-se de les eines que es considerin convenients per fer-ho, sense inflacions, però sense deixar-nos els òrgans necessaris per al desplegament de la llei, ni res al tinter, la pe i la cu, senyora Nebrera, i les garanties estatutàries respecte

dels drets; d'un estatut que vostès han recorregut, però que això ho diu clarament: les garanties estatutàries respecte dels drets.

Senyor Robles, els diputats del Grup Mixt volien una llei no retòrica, no estètica, i avui hi han tornat a insistir. No volien una declaració d'intencions, sinó una llei útil i efectiva, que resolgués interrogants sobre els mitjans, el calendari i la coordinació. Ressegueixi'ls en el text, senyor Robles, els mitjans: disposició primera, del punt 1 al punt 5, sencers, referits a la garantia de mitjans, amb tot el detall; no es va acceptar perquè era sobrer, perquè vam entendre que era sobrer.

Entenem, senyor Robles, que s'han resolt aquests interrogants i que així, clar, és el projecte de llei que avui votarem. El catàleg de serveis de la xarxa hi és, i la cartera de serveis de la Llei de serveis socials i tot el desplegament, i és subsidiari en l'aplicació. I és una llei que reclama prevenció, prevenció i prevenció. I és per això que a l'hora, doncs, de definir, d'ampliar les proves, per entendre'ns, per tant, d'entrar de seguida en la xarxa i en l'atenció han de ser per força més obertes, com a mesura de prevenció.

Podria afegir-hi, arran de les esmenes vives que el seu grup ha deixat en aquest Ple, qüestions més de forma o de reforç del que ja explicita l'articulat, que considerem que no hi donen molt valor afegit. I avui no és el dia, no entraré en un debat ideològic amb vostè, senyor Robles, però, pel que fa a les esmenes de caire més ideologicosemàntic –i m'ho permetrà–, com les que fan referència al canvi de terminologia, violència masclista, prevalença de gènere, que també té conseqüències jurídiques diferents i rellevants, o introduir el concepte d'integració social associat a unes dones que el que necessiten és suport a la seva recuperació i a la reparació de la seva autonomia per prosseguir el seu projecte de vida –no estan desintegrades per haver-se d'integrar socialment–, o a suprimir el terme «nacional» en alguns òrgans, reiteratiu en els seus posicionaments en totes i cadascuna de les lleis, no hi podem donar suport, perquè no encaixen en l'enfocament de la llei, per dir-ho ras i curt.

No esgotaré el meu temps, perquè ja ha estat una llei amb moltes esmenes i poder una mica «farragosa» pel que fa a l'explicació d'aquestes esmenes i del procediment, i per tant voldria anar acabant donant les gràcies novament a la feina de participació prèvia i la conjunta en aquest Parlament, tot i els posicionaments en alguns casos oposats que hem pogut constatar també en aquest mateix debat. Gràcies a això hem pogut arribar a presentar avui aquest text votat per unanimitat en comissió. I volem destacar-ho tantes vegades com calgui, i felicitar-nos-en tantes vegades com calgui.

I per finalitzar aquesta intervenció..., en el debat a la totalitat citava Hanna Arendt i Fina Birulés; m'agradaria avui citar Simone de Beauvoir –de la qual enguany celebrem el centenari del naixement–, que l'any 49 escrivia en *El segon sexe* que «el sentiment és lliure quan no depèn de cap consigna estrangera, quan es viu en una sinceritat sense por». El Govern, aquest Parlament, la societat civil, les dones i els homes d'aquest país, tornem a sumar esforços de nou avui per conjurar-nos per la llibertat i contra la por, perquè totes les dones tinguin

el dret al lliure desenvolupament de llur personalitat i capacitat personal, i viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures d'explotació, maltractaments i tota mena de discriminació, amb valentia, amb el cap clar, però amb el cor ben calent.

Moltes gràcies a totes i a tots.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, conselleres, diputats i diputades, vull començar fent agraïments, agraïments formals a totes les persones que han fet possible que avui siguem aquí: a les conselleres Simó, Figueras, Capdevila; a l'equip de l'ICD, a l'actual i a l'antic; a les conselleries que ens han acompanyat; a les associacions de dones; a les associacions municipalistes; a les persones que abans que nosaltres –que han estat moltes, i no voldria oblidar-me'n cap– han treballat i han dedicat el seu esforç a aquesta llei. Agraïment al meu company i a les companyes de la ponència; de veritat que ha estat un plaer, ha estat reconfortant compartir amb vosaltres aquesta taula, escoltar-vos, escoltar arguments, escoltar vehemències; agraïment també al senyor Pere Sol i al seu equip, a l'equip del meu grup, i gràcies a totes les persones que ens acompanyeu, perquè entenc que la vostra presència aquí il·lustra, l'hem d'entendre com una mostra de suport i de compromís.

Reconec..., de la intervenció de la senyora Anna Simó, el relat de la relatora, crec que la conclusió de la seva explicació és: «Partim d'una bona llei, hem treballat amb voluntat de consens, i el treball conjunt ha donat un bon resultat. La llei ens agrada.» El meu grup farà una aportació en positiu. Per què? Perquè estem contents, estem satisfets, tenim la sensació que fem un pas històric, que tanquem un cicle i n'obrim un de nou. Obriem un cicle amb més recursos, amb més suport, amb una mirada més ferma i contundent contra la violència, amb una mà, la mà pública, oberta envers les dones i els seus fills i filles; amb més drets, especialment amb més drets. Fem un pas històric perquè volem contribuir a l'eradicació de la violència masclista, però també perquè volem avançar cap a la igualtat. Volem potenciar el rebuig cap a la violència, travar-lo encara més, fer-lo més social, que esdevingui això, social, cívic, ciutadà, que s'estengui a tots els agents que hi han d'intervenir.

Deia que estem avançant cap al camí de la igualtat. Vull recordar les paraules de Victòria Sau; ella, feminista, llum de moltes dones, ens acompanyava dies enrere aquí al Parlament i ens deia: «Demano el perdó de la societat no només per les dones assassinades, el demano pel conjunt de les dones, per tot el que el patriarcat ens ha fet. Ens ha disminuït, ens ha posat en un segon ordre. Hi ha una escala i ells estan en el graó de més amunt, i nosaltres al graó de sota.» Ella conclouia: «I no tenim per què ser-hi.»

Ens sembla, al meu grup, que la llei farà trontollar aquesta escala, perquè deixa clar per quins valors individuals i col·lectius estem legislant, deixa clar que estem legislant per la igualtat i per la llibertat. Per tant, ens hem de felicitar perquè avui, amb aquesta doble premissa, lluita contra la violència i, per altra banda, avenç cap a la igualtat, ha arribat el dia de l'aprovació de la llei.

Una llei que crec que respon a quatre ritmes, a quatre relats. En primer lloc, trencar el silenci; prenc l'expressió de les companyes de la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, il·lustra el que van fer elles, el que van fer les associacions de dones que van visualitzar aquesta problemàtica, la van fer pública, van fer que fos reconeguda per les institucions. En segon lloc, la incorporació de la seva veu, la seva mirada, la seva experiència, a l'hora d'elaborar la llei. El tercer relat, el paper que han fet les administracions, l'ICD històricament, però també especialment els ajuntaments d'aquest país, que han estat referents en les polítiques de gènere. I finalment, el quart, la voluntat ferma, la certesa del Govern d'entesa, que va dir que portaria aquesta llei al Parlament. Quatre relats que conflueixen avui aquí amb un únic objectiu, amb la implicació de tots els grups: viure en un país lliure de violència masclista.

Algunes consideracions, algunes idees força, que han motivat el meu grup a l'hora de treballar aquesta llei.

«Pensar en gran»; és una expressió que feia servir el president Montilla dies enrere, reflexionant sobre el paper de la política. Ell deia que la política, perquè arribés a ser transformadora, ha de voler ser ambiciosa i coratjosa, voler anar lluny i pensar en gran.

Empatia, el paper del carrer, de la societat civil. Dies enrere, una persona s'adreçava a mi en aquests termes; em deia: «Els polítics us heu de posar a la pell de les persones. Practiqueu l'empatia i escolteu. Si aproveu una llei com aquesta, haureu demostrat que us heu posat a la pell de les dones que pateixen violència.» Paraules en sintonia, crec, amb les que ens deien les dones i col·lectius que ens van acompanyar darrerament al Parlament. Elles deien: «L'avantprojecte és bo. Afanyeu-vos, no perdeu temps; és una problemàtica que no admet demora. Ja fa dies que tenim el comptador a zero. No la canvieu; en tot cas, milloreu-la.»

Les xifres, les estadístiques, que posen en evidència aquesta realitat, crua realitat, que no ens plau i que volem canviar. Xifres que il·lustren que hi ha dones que poden estar cinc i més de deu anys sense denunciar, joves –joves– que confonen amor amb afecte o que els sembla que no passa res i és superflu tenir un diàleg amb una companya i a la vegada donar-li una bufetada. Xifres que il·lustren que, malgrat que la implicació ciutadana va creixent, encara no és suficient, aquesta. Xifres que il·lustren efectivament dones mortes.

Per tant, pensar en gran, empatia, la realitat... El grup que represento considera que aquesta llei ha tingut en compte totes aquestes mirades, perquè creu que és la problemàtica i que amb contundència i voluntat transformadora s'havien d'abordar les solucions; solucions que se sumin amb la llei estatal, solucions que se sumin amb les polítiques públiques que està fent el Govern

d'entesa. I vull recordar que segurament properament hi haurà una llei d'igualtat catalana. Ens semblava que calia reforçar aquesta lluita i buscar més eficiència essent realista, deixant clar que no abaixem la guàrdia, fugint d'una visió existencialista, posant el dret al servei del canvi, el dret al servei de la garantia dels drets.

Per això ens sembla que aquesta llei garanteix tres coses bàsiques per nosaltres i també, ens sembla, per la ciutadania: més compromís, més drets i més confiança.

Quins són aquests compromisos que nosaltres valorem especialment?

En primer lloc, prevenció i sensibilització. La llei ens obliga a impulsar i desenvolupar de forma periòdica actuacions informatives i estratègies de sensibilització social. La llei parla de coeducació i d'escola inclusiva, deixa clar què hem de tenir clars aquests referents si volem guanyar aquesta batalla. Ha estat la coeducació un referent per al nostre país i ho ha de continuar sent, perquè encara hi ha joves que han viscut en espais igualitaris però tenen actituds no igualitàries.

Prevenir als mitjans de comunicació social, codis ètics, pautes que marquin els continguts de la publicitat. Va ser motiu de comentari a la ponència i per nosaltres era important.

Compromís amb els professionals i confiança, en aquest cas. Un projecte d'aquestes característiques requereix el suport i la implicació de tots, sentint-se fort, sentint-se coneixedor de la realitat i de la diversitat. Els professionals han d'ajudar a transformar aquesta realitat, han de formar-se i han de capacitar-se. Hi ha un gran nombre d'articulat que això ho contempla.

Compromís amb relació als drets. Ens deia la consellera Capdevila, el dia de la presentació de la llei, que calia superar l'abordatge penalista i centrar la intervenció pública en l'àmbit social; és així i crec que ho hem de remarcar. Vull recordar que estem parlant de transversalitat, estem parlant de la implicació de tots els agents a donar respostes, instruments, eines per protegir, per restablir-se, per recuperar-se després del mal rebut, aquest mal que anul·la, que frena capacitats, que frena potencialitats, un mal enfront del qual ens sembla que hi ha d'haver acompanyament i que les dones no se sentin desamparades. I és fàcil accedir a aquests drets perquè la llista d'acreditacions per accedir-hi és molt àmplia.

Compromís amb relació al fons de garantia. No és una preocupació exclusivament del Grup de Convergència; queda clar a la llei; quedava clar, queda clar en la memòria econòmica. Hi ha, per tant, calendari i dates i valentia per fer-ho.

Compromís en la creació de la xarxa de serveis. El nostre grup sempre ha dit que és una prioritat, des del servei de telefonia fins als serveis especialitzats; una xarxa que s'ha de desplegar arreu del nostre territori de forma equilibrada. Coordinació, treball compartit, treball en xarxa, proximitat, informació, acompanyament; en definitiva, una garantia per a les dones. Ens sembla, al nostre grup, un pal de palla per a les polítiques públiques en contra de la violència.

Compromís en la diversitat. Fruit que les dones i les situacions són plurals. La llei fa una mirada a la globalitat de situacions i s'adapta. Totes les situacions s'hi veuen reflectides.

Compromís a enfortir el món local. Quantes de les persones que són aquí i a la vegada tenen responsabilitats en ajuntaments han aixecat el braç en el seu municipi per aprovar mocions que reclamen el que avui estem aprovant aquí? Segurament, moltes vegades, i més d'un any..., en el cas del meu ajuntament, sis o set. Per què? Perquè els ajuntaments han estat pioners en aquesta lluita, hi han dedicat esforços, diners, recursos humans, han fet projectes innovadors i arriscats, han reclamat des de sempre més finançament i competències, i aquesta llei contempla ambdues coses. El SIAD, els serveis que seran competència dels ajuntaments, seran un espai de referència per a les dones; com deia dies enrere l'alcalde de Mollerussa, seran espai per liderar polítiques de gènere.

Compromís amb la coordinació, amb el diàleg, en l'avaluació, en els terminis. Ens sembla, al meu grup, que hem fet una bona llei, amb consens i avenços, que millorarà i transformarà aquesta situació. Hem posat a l'agenda política més contundència i pensant en gran la lluita contra la violència, perquè entenem que la violència és la part més sòrdida, cruel, brutal de la desigualtat entre els homes i les dones; perquè creiem en la igualtat d'oportunitats, que és de justícia social i consolida l'estat del benestar; perquè volem un país on nosaltres i els nostres fills i filles puguin viure un futur amb més llibertat, amb més progrés i amb més igualtat. Hi insisteixo, obrim un cicle històric. Fins ara crec que hem fet els deures conjuntament i els hem fet bé; crec que aprovem amb bona nota.

Consellera d'Acció Social i Ciutadania, consellers i conselleres, cadascú en el marc de la seva responsabilitat, us demanem que hi poseu rigor i esforç, us demanem implicació i compromís en els instruments de coordinació, us demanem que les expectatives creades tinguin respostes, que no decebem les expectatives creades. Desplegueu, si us plau, la llei a bon ritme i amb ambició.

I acabo amb les paraules de la filla d'una dona maltractada. Diuen així: «La meua mare té una gran capacitat per ser feliç i gaudir de la vida. Els agressors no suporten la fortalesa d'aquestes dones.» Doncs, per aquest camí que obrim avui, per reforçar la fortalesa de les dones, la seva llibertat i la seva autonomia i en contra d'aquells que no la suporten, especialment en contra d'aquells que no la suporten, felicitats a tots i totes i èxits i encerts en el futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, en primer lloc, en nom del meu grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, una salutació a totes les entitats que esteu aquí presents, tant les que esteu a l'hemicicle com les que estan fora de l'hemicicle. I dir-los que ja la tenim; finalment avui ja aprovarem la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

És molt el temps que ha passat des de les primeres reunions que vàrem fer totes, jo ho recordo molt, a l'Institut Català de les Dones. Hi ha qui pot pensar que de llavors a ara ha passat massa temps, però no és així. Ha passat el temps suficient, que ha servit perquè avui puguem aprovar la millor llei per a l'eradicació de la violència masclista de l'Estat espanyol i també d'alguns països de la Unió Europea. Ha servit per trobar un ampli consens, de tothom, en primer lloc de les entitats, partits, associacions, col·legis professionals, de tothom que estava treballant en aquest àmbit. Vam arribar en a un consens. Després vàrem fer el consens en el Govern; també el consens amb les entitats municipals, i finalment hem trobat el consens dintre dels grups parlamentaris. Per això, per nosaltres és molt important.

I després d'un llarg treball, també, en la ponència, d'esmenes. Ho ha explicat la relatora. Són moltes les esmenes presentades i, per tant, un treball de mesos. I és en aquest sentit que vull agrair el treball fet de totes les diputades de la ponència, i també del diputat, i del seu lletrat, el senyor Pere Sol, que ha fet un important treball d'immersió en el món de les dones que pateixen violència masclista; així mateix, dels gestors i de tothom que va intervenir amb les seves compareixences.

Avui aprovem una llei que té els mateixos continguts que el nostre grup parlamentari durant la campanya electoral a les autonòmiques es va comprometre davant de les entitats de dones a defensar en aquest Parlament. I, en tot cas, en l'àmbit de la ponència el que s'hi han fet són millores, tal com ha explicat la relatora. Jo també en voldria posar una a tall d'exemple: la definició d'assetjament sexual que recull aquesta llei és superior que la que marca la directiva europea. I, com això, moltes altres coses. I això és el que fa constatar que és una llei molt bona.

En aquesta llei les dones són l'eix central i són les que generen els drets. Això és molt important, en tant que les dones que pateixen violència masclista són persones generadores de drets i no víctimes que s'han d'auxiliar a partir d'assistencialismes. La dona no és tractada com una situació dèbil que necessita protecció. No, aquesta no és la filosofia de la llei. La llei el que diu és que són dones que tenen drets i que el masclisme els els ha eradicat i se'ls ha de tornar a donar. Això és el que fa la llei.

Per nosaltres aquesta llei és un bon instrument per aconseguir el dret de les dones a viure sense cap tipus de violència, tal com estableix el nostre Estatut d'autonomia. I, al mateix temps, obliga el Govern i els ajuntaments a fer polítiques, que fins ara eren voluntàries i

a partir d'ara tenen l'obligació de fer-les. I també aquesta llei contempla tots els tipus de violència masclista que estan presents a la nostra societat i intervé per combatre'ls a partir de la prevenció, la creació de xarxes de serveis per a la seva atenció i recuperació integral –element molt important, també.

Estableix prestacions econòmiques. I és en aquest sentit, i nosaltres n'estem convençuts, que el fons de garantia serà una realitat; i si no ho és, nosaltres també el reivindicarem. Però m'imagino –n'estic convençuda– que serà realitat. I si no és realitat, hi han les entitats, que també el reivindicaran.

I també, al mateix temps, aposta per la investigació i la formació. I estableix la participació de les diverses entitats de dones, de la universitat i també dels municipis, en el desenvolupament d'aquesta llei.

És una llei que requereix una actuació transversal de tots els departaments de la Generalitat. I, en aquest sentit, posa deures a tots els seus departaments i estableix mecanismes de coordinació. En l'àmbit de la prevenció, fa una aposta clara per la coeducació a les escoles; coeducació, que vol dir educar en igualtat, no discriminació –tot a l'inrevés–, i que el departament d'ensenyament haurà de tirar endavant. I també obliga el Consell Audiovisual de Catalunya a promoure acords per a la seva autoregulació.

En l'àmbit de la intervenció, marca els drets de les dones en el camp de l'habitatge, la salut, l'ocupació, la formació, l'assistència jurídica, etcètera. I és en aquest sentit que els diferents departaments de la Generalitat tenen l'obligació que els marca aquesta llei de desenvolupar polítiques per fer realitat aquests drets.

També hem de dir que no partim de zero. L'Institut Català de les Dones, a partir del Pla d'acció de dones, i del seu eix 6, ja ha efectuat tot un seguiment de mesures i de treballs, de campanyes preventives, d'accions en els territoris. També el Departament de Treball, a partir de la Direcció General de Polítiques d'Igualtat té previst tot un seguit de mesures. En l'àmbit de la salut, els protocols amb els hospitals i els centres sanitaris. I també volem felicitar la creació del programa d'assistència de les dones que pateixen violència masclista del Departament d'Interior.

El Govern no és que s'hagi avançat o és que no se'n fiés, això és una clara mostra de la voluntat d'aquest Govern de fer polítiques per eradicar la violència envers les dones. I, a partir d'ara, en tindrà l'obligació; però fins ara n'ha tingut la voluntat política, que s'ha estat desenvolupant.

També estableix quines són les competències de la Generalitat i dels ajuntaments. Els ajuntaments, amb els SIAD –els serveis d'informació i atenció a les dones–, que, per voluntat política, alguns ja tenen, però ara serà obligació tindre'ls en tots.

I, a més, és una llei que porta el pa sota el braç –això és importantíssim–, té pressupost. I també, pressupost per als ajuntaments, amb la qual cosa se'ls dona competències. Per tant, és una llei que es desenvoluparà.

No partim de zero, ja ho hem dit, però és un treball llarg. Aquesta llei és un punt de sortida; el que fins ara era voluntat política, a partir d'ara és obligació de govern. Però no és un punt final, perquè el patriarcat a la nostra societat encara està massa arrelat i és necessari un acord de tothom per combatre aquesta xacra, que massa patiments i vides de dones ha estat costant.

Pensem..., i primer, demanaríem als grups parlamentaris que no es creuen del tot aquesta llei que se la creguin, i que puguem fer un pacte entre tothom, que és necessari i això hauria d'implicar l'aprovació d'aquesta llei; un pacte de govern amb totes les entitats, amb tota la societat civil que conformen aquestes entitats, que és molt important, i que han estat lluitant i defensant els drets de les dones que pateixen violència masclista, i que és una societat civil que té força però que quan es reuneix no surt a les portades dels diaris, com altra, però que és molt més important: un pacte amb aquesta societat civil, el Govern, el Parlament, perquè ens creguem aquesta llei i conjuntament siguem capaços de desenvolupar-la per eradicar aquesta violència.

Aquesta és una petició que fem, encara que no acceptarem les esmenes que han quedat vives. Bé, la del Grup Mixt..., no és casualitat que un grup on no hi han dones es qüestioni la terminologia de «violència masclista» en el seu títol, no és casualitat. Ni és casualitat que la intervenció del Grup Mixt parli de «ciudadanos»; les *ciudadanas* no han parlat en la seva intervenció.

És per aquesta raó que nosaltres no votarem aquestes esmenes ni les altres esmenes, encara que continuem dient aquest pacte de societat civil, sense apriorismes, sense reduccionismes. Jo sóc marxista, encara que aquesta llei no és neomarxisme, i m'agradaria que no hi haguessin frivolitats. Jo sóc feminista, i reclamo la gran diversitat de feminismes –de dretes, d'esquerres, marxistes, no marxistes. I penso que entre tothom som qui hem de desenvolupar aquesta llei. I és aquest pacte que us demano a totes. I també demano a les entitats que continuïn lluitant, tal com han estat fent ara, que no continuïn aportant, perquè Catalunya sigui un país lliure de violència masclista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyor Robles, desitja votació separada d'algun...? Si m'ho pogués especificar...

El Sr. Robles Almeida

Sí, señor presidente. Señor presidente, le pediría derecho de réplica a esta última intervención, por alusiones.

El president

En tot cas, jo li estava preguntant si vol votació separada i vostè...

El Sr. Robles Almeida

Sí, sí, por supuesto...

El president

Però primer anem a la votació separada i després li dono la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gràcies. Se lo digo por separado, por los grupos parlamentarios. El Partido Popular: separados, el 4, 18, 39, 40, 44, 47, 50, 52, 54, 55. Otro grupo: por separado, 6, 46, 48 y 35. El resto, otro grupo; se lo digo igualmente: 25...

El president

No cal, no cal...

El Sr. Robles Almeida

Vale. (*Pausa.*) Del Grupo de CiU: por separado, la 66, del resto.

El president

D'acord, té trenta segons per les al·lusions.

El Sr. Robles Almeida

Sí; solo quería señalar que mi intervención ha quedado perfectamente clara después de la intervención última. Porque si estos prejuicios que se pueden tener por la condición de quien en un momento determinado piensa, sobre un problema determinado, determinadas cuestiones; si esos prejuicios le llevan a considerar que mi sexo ya determina lo que yo debo de pensar, entonces lo que yo he sostenido en esa tribuna creo que es acertado.

Gracias.

El president

Molt bé.

Salutació

al ministre marroquí per a la comunitat resident a l'estranger

Abans d'entrar a les votacions, permetin-me que saludi en nom d'aquesta cambra el senyor Mohammed Ameer, ministre marroquí per a la comunitat resident a l'estranger, que ens acompanya en aquests moments.

(*Aplaudiments.*)

Projecte de llei

dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (tram. 200-00022/08) (continuació)

Anem a procedir a les votacions.

En primer lloc, farem les votacions de les esmenes reservades del Grup Mixt.

Votem, en primer lloc, les esmenes números 3 i 27.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 68 vots en contra i 61 abstencions.

Votem ara la número 67.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 82 vots en contra i 47 abstencions.

Seguidament, votem l'esmena número 69.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 43, 49, 58, 74, 76.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 17 vots a favor, 115 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes números 1, 8, 11, 16, 20, 32 i 62.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 128 vots en contra.

Votem la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 115 vots en contra i 14 abstencions.

Passem a votar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem en primer lloc les esmenes números 4 i 44.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 68 vots en contra i 47 abstencions.

Votem, seguidament, l'esmena número 52.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

I votem, seguidament, la 70.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Votem ara les esmenes números 18, 39, 40, 47, 50, 54 i 55.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes números 6, 46, 48 i 35.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor i 118 vots en contra.

Passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, votarem les transaccionals sustentades sobre les esmenes números 30, 71 i 73.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 118 vots a favor, 1 vot en contra i 13 abstencions.

Votem, seguidament, l'esmena número 51.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 68 vots en contra i 14 abstencions.

Votem, seguidament, l'esmena número 66.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, finalment, la resta d'esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem, finalment, el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del dret de les dones... (*Aplaudiments forts i perllongats.*) Normalment, primer es diu el resultat i després s'aplaudeix, però ho fem al revés. (*Rialles.*)

El Projecte de llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Passem al següent punt de l'ordre del dia.

(*Aplaudiments.*)

Projecte

de llei pel qual s'aprova el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00009/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei pel qual s'aprova el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell, que fou designada relatora per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

(*Pausa llarga.*)

El vicepresident segon

Senyores i senyors diputats, si us plau, anem a iniciar aquest punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies, si són tan amables. (*Pausa.*)

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Pardell Veà

Senyor president... Honorable consellera de Justícia, senyores diputades, senyors diputats, en nom dels membres d'aquesta ponència i en la meua condició de relatora, dono compte, a continuació, dels treballs de la ponència, però també dels trets que han caracteritzat el procés parlamentari de gestació del projecte que avui presentem: el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques.

La meua intervenció com a relatora de la llei se centra en quatre aspectes. El primer d'ells fa referència a la importància del dret civil català en el context de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya.

Com ja vam assenyalar en el moment de la presentació, el projecte s'emmarca dins del procés codificador del dret civil català, iniciat per la Llei 29/2002, que va aprovar la primera Llei del codi civil i en va fixar l'estructura. D'acord amb l'article 3 d'aquesta llei, el codi ha de tenir un llibre tercer relatiu a la persona jurídica, que ha d'incloure la regulació de les associacions i les fundacions. El llibre tercer, doncs, refon, sistematitza i harmonitza la legislació catalana d'associacions i fundacions. A la vegada, s'aprofita l'impuls codificador per formular unes disposicions generals que contenen l'estatut bàsic de la personalitat jurídica en dret català i en l'àmbit específic de les associacions i fundacions, i s'aprofita per actualitzar-ne alguns aspectes.

En el debat de la totalitat del projecte de llei, l'honorable consellera de Justícia destacava en aquella intervenció que s'havia anat fent, al llarg dels segles, un dret específic de Catalunya que no van aconseguir esborrar les dictadures. Reconeixia l'interès dels estudiosos, la persistència i la perseverança dels juristes, que havien tingut un paper destacat i important, de manera que mai va desaparèixer un dret civil específic de Catalunya i avui podem afirmar que el dret civil català forma part del nostre dret històric. L'Estatut d'autonomia, en l'article 5, dedicat als drets històrics del poble català, reconeix aquest dret propi. No hi ha dubte que el dret civil és un element que, junt amb la llengua i la cultura, dona singularitat específica a la nostra nació.

Pel que fa als aspectes formals referits a la tramitació parlamentària, cal fer esment, en primer lloc, al fet que en el debat a la totalitat no es va presentar cap esmena a la totalitat del projecte. I, tot seguit, es van dur a terme les compareixences dels representants d'associacions i fundacions; les seves intervencions han estat presents al llarg del debat en ponència i algunes de les seves opini-

ons han estat recollides com a esmenes i incorporades al text de la llei. El nostre agraïment i reconeixement a tots els representants d'aquestes associacions i fundacions que estan desenvolupant un treball tan important en la nostra societat civil.

La ponència d'aquesta llei ha rebut un total de 181 esmenes. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar 54 esmenes; el Grup Parlamentari del Partit Popular en va presentar 65; el Grup Mixt, 20, i el Grup de l'Entesa, 42. Algunes esmenes han estat retirades, altres han estat acceptades o transaccionades i altres han estat reservades per al Ple d'avui i, per tant, avui tenim encara vives unes esmenes que desitjaria que poguessin ser, bona part d'elles, retirades. Aquesta dada és important, ja que posa de manifest la voluntat d'aconseguir un ampli consens polític entorn de la llei. Hem de reconèixer que així ha estat i que és un mèrit de tots els partits que han donat suport al Govern –que donen suport al Govern– i també d'aquells que es troben en l'oposició i, molt especialment, de tots els ponents designats. Igualment, voldria reconèixer aquesta voluntat de consens del Govern impulsada, concretament, per l'honorable Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La ponència va iniciar els seus treballs el dia 9 de novembre de 2007. Ha celebrat deu reunions formals i altres que han permès avançar en l'objectiu de fer un text que fos el més consensuat possible, sense perdre les característiques i les novetats que caracteritzaven el projecte inicialment presentat.

Pel que fa al contingut, cal tenir en compte que el Codi civil de Catalunya s'estructura com a codi obert, que permet fàcilment incorporar nous títols i nous capítols i, per tant, encaixar-hi, en el moment que es consideri oportú, altres tipus de persones jurídiques, actualment subjectes a legislació especial, o que es puguin regular en el futur.

Les disposicions del títol primer tenen una vocació d'aplicació general a les persones jurídiques regulades pel dret català i constitueix dret comú a Catalunya. Pel que fa a les altres persones jurídiques com cooperatives, mutualitats de previsió social o caixes d'estalvi, cal dir que aquestes disposicions s'apliquen amb caràcter subsidiari.

Quant a les associacions, que estan regulades en el títol segon, tenim com a novetats el principi no lucratiu, prohibint que el patrimoni sigui repartit entre els associats o cedit gratuïtament. S'introdueix l'exigència de quòrums de presència o l'assoliment d'una majoria reforçada per modificar els estatuts i aprovar la transformació, fusió, escissió i dissolució de l'associació. També destaca l'admissió com a membres d'aquells associats que vulguin desenvolupar una activitat retributiva, amb la cautela que no superin la meitat dels integrants de l'òrgan. S'estableix el deure de donar transparència als comptes anuals, que s'imposa a les associacions declarades d'utilitat pública, a les que reben ajuts de l'Administració i a les que recorren a la captació pública de fons per finançar-se, i es regula, també en aquest punt, la necessària transparència que han de tenir.

Les esmenes s'han centrat, en bona part, en el títol tercer –el títol que regula les fundacions–, i han tractat de manera insistent les qüestions següents: quantia de la dotació inicial per a constituir una fundació, separació de les funcions de govern i de gestió, i, en tercer lloc, les funcions del protectorat.

Destaca com a novetat, en la llei, l'establiment d'una quantia mínima de seixanta mil euros per a la dotació inicial d'una fundació i l'exigència que la carta fundacional vagi acompanyada d'un projecte de viabilitat econòmica que en garanteixi la finalitat. El projecte que vam presentar al Parlament inicialment preveia una dotació mínima de setanta mil euros. I aquesta quantia va ser objecte d'una esmena transaccional que explica, finalment, la quantia establerta. Tanmateix, si l'aportació dinerària es preveu, en aportacions successives també s'admet, i també es preveu la possibilitat de crear fundacions temporals amb una dotació mínima de trenta mil euros.

També s'han produït discrepàncies, al llarg de la ponència, en l'apartat de separar les funcions de govern i de gestió ordinària. Finalment, s'han resolt en preveure que només en les fundacions de certa importància econòmica es pugui admetre que el director pugui recaure en un membre del patronat. En definitiva, s'ha mantingut com a principi la voluntat de fomentar la professionalització de la gestió sense oblidar la necessitat de tenir en compte certes diferències i característiques de determinades fundacions.

Quant a les funcions del control preventiu del protectorat, s'ha produït un apropament en el posicionament de les posicions inicials dels grups parlamentaris, que ha donat com a resultat que s'ha limitat la intervenció preventiva del protectorat a determinats supòsits. Així, doncs, en el text final es requereix l'autorització prèvia del patronat en supòsits molt concrets i s'aprofita per introduir mesures d'autocontrol. En aquest punt, cal advertir que està previst que es despleguin les funcions del protectorat per mitjà d'altres lleis.

Finalment, no voldria acabar sense expressar l'agraïment a tota la resta dels ponents pel seu treball i la seva col·laboració; a la senyora Núria de Gispert, a la senyora Montserrat Nebrera, al senyor José Domingo, al senyor Salvador Milà i al senyor Miquel Àngel Estradé. A tots ells, el meu agraïment per la seva col·laboració.

També agraeixo el suport jurídic del Departament de Justícia, molt especialment al seu director, el director general de Dret i Institucions Jurídiques –el senyor Pascual Ortuño, que avui ens acompanya.

I, per acabar, també voldria fer el meu capítol d'agraïments a la senyora Odile Rombouts, l'assessora del nostre grup parlamentari, i el meu reconeixement al lletrat de la comissió, el senyor Francesc Pau, per la seva tasca durant tota la tramitació parlamentària, a través de la qual podem obtenir unes lleis amb un bon rigor i amb una bona tècnica. Agraïment que faig extensiu a la gestora de la comissió, la senyora Elena Mora, i al corrector, el senyor Joan Fibla.

Gràcies a l'esforç de tots i totes fem possible avui l'aprovació d'aquesta important llei.

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Els comunico que, d'acord amb l'article 112.5 del Reglament, ha arribat a aquesta presidència un escrit signat per tots els grups parlamentaris que presenten noves esmenes, les quals seran sotmeses a votació a continuació del torn de defensa de les esmenes reservades.

I, sense més, iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades i, en primer lloc, per fer les que corresponen al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i persones que estan presents avui a la cambra, el nostre grup parlamentari ja ha tingut ocasió en altres moments de la tramitació del que són els diferents llibres del Codi civil..., el seu posicionament respecte del que significa el dret civil català, no solament per a Catalunya, sinó per a la vertebració del seu ordenament. De tota manera, vista la presència escassa de diputats i de públic, sembla que una llei, que jo crec que no marca la identitat catalana com ho fa el seu dret civil, concita menys interessos. En tot cas, l'acta parlamentària recollirà quins són els parers de cadascun dels grups, i, en última instància, voldria reivindicar el que per nosaltres significa l'aprovació, en aquest cas concret, d'aquest llibre tercer del Codi civil.

Els nostres posicionaments, de sempre, han estat una voluntat de conjuminar, de coordinar, de cohesionar el que, d'una banda, és la modificació, renovació, el desenvolupament del dret civil propi de Catalunya amb una voluntat de lleialtat respecte del conjunt d'allò que anomenem el *ius commune* per a tot l'Estat, que a més creiem que és una voluntat que es desprèn de la mateixa Constitució, en el seu articulat, quan parla de les competències exclusives de l'Estat i les que poden ser de les comunitats autònomes, i pel cas específic de Catalunya, perquè creiem que forma part d'allò que anomenaríem «el seu fet diferencial». Des d'aquesta perspectiva, les nostres crítiques, els nostres posicionaments han estat, bàsicament, els següents:

En primer lloc, la reivindicació que aquest dret civil és un cos normatiu que s'ha anat traslladant per generacions i, a partir de l'opció romanista adoptada des dels orígens –més enllà de la més aviat visigòtica de la resta d'Espanya–, una de les manifestacions més clares de la sovint abusada –des del punt de vista polític– expressió de la identitat catalana. Des d'aquesta perspectiva vam anunciar el vot favorable, i és així com avui ens presentem en aquesta votació final.

En segon lloc, vam fer –i ja ho he avançat abans..., ja he avançat que fem una crítica expressa a la voluntat –que ha estat plantejada de nou en aquest codi– d'ometre la seva relació indestruïble amb el *ius civil* de tot Espanya, perquè significa, no solament negar la histò-

ria –no es pot negar la història–, sinó anar intencionadament contra una necessitat explícita i comprensible dels estats d'evitar duplicitats i contradiccions en allò que són normes d'aplicació general, més encara quan parlem del dret civil, que és teoria general del dret per a moltes de les altres disciplines jurídiques.

És aquesta la raó que ens va dur a esmenar totalment la part de l'articulat referida a les associacions, perquè, si podem tenir un dubte respecte de la singularitat catalana en el fenomen fundacional, sí que tenim clar en l'àmbit associatiu que el fet d'haver-hi més o menys associacions a Catalunya que a Galícia no negava que a tot arreu la regulació sigui, en bé de tots, la mateixa.

De tota manera, és molt difícil remar contra corrent, i en ares de la millora concreta del text, aquella esmena va caure i hem aconseguit l'acceptació d'un gran percentatge d'esmenes que creiem, modestament, que han aconseguit la finalitat de millorar el text. I ho agraïm especialment al conjunt de la ponència, per la seva receptivitat.

En aquest mateix sentit, l'orientació de les nostres esmenes es trobava en el seu dia en la voluntat d'evitar l'estructura que finalment ha adoptat el codi, en el sentit de mantenir-se permanentment obert. En la nostra concepció del que ha de ser el dret civil propi de Catalunya, aquesta concepció oberta no parla tant de la voluntat de modificar i desenvolupar el dret civil propi com de la voluntat d'anar acumulant aspectes del dret civil que són comuns, com he dit abans, a tots els espanyols.

En última instància, també hem de manifestar l'aplicació de la nostra ideologia lliberal, que és el que ens ha fet finalment mantenir la reivindicació d'un seguit d'esmenes, que són les majoritàriament mantingudes i que estan sobretot referides a l'àmbit fundacional, però també a l'àmbit associatiu. En un cas i en l'altre, per raons diferents, creiem que a més de la sintonia majoritària amb les reivindicacions de cadascun d'aquests sectors, però en última instància conseqüents amb el que creiem que ha de ser la llei, hem de fer una regulació abstracta, amb voluntat de permanència, d'un sector de la realitat social que es vol que sigui fort i on, per tant, la intervenció pública vol ser, hauria de ser de mínims, confiada *a priori* en la capacitat d'ambdós tipus de persona jurídica –tant les fundacions com les associacions– de ser fidel a les seves finalitats i on, per tant, el marc legal està pensat per evitar que la irregularitat i l'incompliment no quedin sense conseqüència jurídica. Allò que nosaltres, en una frase, diríem: més societat civil i menys estat, menys aparell públic i més capacitat de la societat d'autodeterminar-se en el marc d'uns principis en què tothom faci lleial compliment.

Sobre aquests plantejaments hem reservat un seguit d'esmenes, que si en origen volien evitar que a aquest llibre es fes una regulació conjunta de fundacions i associacions, sobretot ha volgut reservar la idea que el tracte jurídic no pot ser per a les associacions i per a les fundacions –i crec que al final ho hem aconseguit– el mateix.

En tot cas, i tenint en compte el volum d'esmenes d'aquest grup parlamentari, i en concret d'aquesta ponent, acceptades per la ponència, estem molt satisfets de la gesta, del

camí fet, sempre vigilants en el futur de l'eventual millora que, com a tota llei, s'ha de pensar.

Agraïm la cordial confiança de tots els ponents, de la relatora –que no hem vist mai enfadada, és cert–, l'assenyat assessorament del lletrat i de tot el suport jurídic i tècnic, i agraïm a la consellera que hagi impulsat finalment aquest llibre del Codi civil, que formarà part de la història del que ha fet l'impuls de la consellera de Justícia, que nosaltres l'hi agraïm perquè, com no pot ser d'una altra manera, el nostre vot és favorable.

Gràcies, senyores i senyors diputats, honorable consellera, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara defensar les esmenes mantingudes pel Grup parlamentari Mixt, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Honorable *consellera*, il·lustres diputats –escasos il·lustres diputats– e il·lustres diputades, director general de Dret i Entitats Jurídiques, en primer lloc quiero agradecer el trabajo de la ponencia. Creo que realmente ha sido un trabajo agradable, se ha podido efectuar de una manera abierta y, en este caso, todos los integrantes de la ponencia hemos contribuido, en la medida de nuestras posibilidades, a mejorar un texto, siempre bajo la estricta mirada, en la lejanía, de la *conselleria* de Justicia i del director general de Dret i Entitats Jurídiques, que se ha hecho notar de una manera a veces excesivamente visible, quizá, en el transcurso de la ponencia –lo cual tiene su lógica y no lo voy a criticar, pero ha sido así.

Se ha hablado sobre el derecho civil catalán, y, evidentemente, discrepamos de la trascendencia que da la ilustre diputada Agnès Pardell al concepto de derecho propio. Nosotros no vinculamos el concepto de la elaboración de la codificación al *ius nationale*, al derecho nacional. No..., en este apartado nos alejamos de las tesis, que consideramos obsoletas, de Savigny y entendemos que ha de ser más bien la eficacia en la regulación de los derechos propios la que, en función siempre del interés común, ha de definir la razón de ser de la ley, no en sí la razón de ser de la nación. Es el ciudadano y no la nación el objeto, el destino, de la ley. Y por eso digamos que nos alejamos de esa concepción que matiza y que ha expresado la diputada relatora de la ponencia.

En todo caso, en el curso de la ponencia sí ha quedado claro que se han modificado determinados aspectos del proyecto de ley remitido en su día, y la aportación de Ciudadans, con sus enmiendas, ha ido encaminada fundamentalmente a flexibilizar la rigurosidad del texto del proyecto de ley. En este sentido, cuatro de las enmiendas presentadas por Ciudadans han sido aceptadas por la comisión y se han incorporado al dictamen, e igualmente se han incorporado al dictamen final tres de las enmiendas transaccionadas, que si bien no se está de acuerdo en el contenido literal de las mismas, se ha

facilitado la transacción en la medida en que mejoraba de alguna manera la redacción inicial.

Las enmiendas que han sido incorporadas y que han sido presentadas por Ciudadans en este proyecto de ley se han referido fundamentalmente a mejorar la terminología registral del proyecto y a facilitar la adaptación de las asociaciones y fundaciones a la nueva normativa que próximamente entrará en vigor. En este sentido, se ha ampliado el plazo, a raíz de una enmienda presentada por nosotros, y con ello nos hacíamos eco de una reivindicación generalizada de casi todas las asociaciones y fundaciones que comparecieron en la comisión.

Sin embargo, los aspectos nucleares que propiciaron nuestras cautelas más trascendentes en el momento del debate de la admisión del proyecto de ley no se han visto mejorados, y eso es determinante a la hora de fijar nuestra posición final de voto.

Aquí ha hecho referencia la ilustre diputada señora Nebrrera a la existencia de un marco común, un marco armónico legislativo, que siempre es conveniente en estas materias, también en la de asociaciones y fundaciones. Nosotros propugnábamos y hemos propugnado a lo largo del texto una situación armónica entre la normativa civil estatal y la autonómica, y sin embargo esta, a nuestro juicio, no ha sido bien tratada y no ha sido posible. Es más, creemos que parte de las enmiendas introducidas en el texto han contribuido a alejar la regulación estatal y la autonómica, y a nuestro juicio a veces innecesariamente.

La razón nuclear, la que ha motivado y la que motiva nuestra posición final en el debate se refiere –digámoslo ya– al primer artículo del dictamen del proyecto de ley, el artículo 311, referido al ámbito de aplicación del Código civil catalán, en conexión con el artículo que hace referencia al domicilio. De hecho, esas son las enmiendas trascendentes que justificaron nuestra posición negativa al texto en el curso del proyecto de ley.

A nuestro juicio, la redacción del mismo, de este precepto, es excesivamente impositiva y no deja margen de actuación a la libertad de las asociaciones, fundaciones y demás personas jurídicas catalanas. El texto del dictamen aboga por que las asociaciones y fundaciones que ejerzan sus funciones mayoritariamente en Cataluña y las delegaciones de las asociaciones y fundaciones reguladas por otras leyes en Cataluña queden vinculadas obligatoriamente a la regulación del Código civil catalán.

Las enmiendas presentadas por nuestro grupo defienden la libertad de elección de fuero por parte de las asociaciones y fundaciones, en función de su ámbito de actuación. Esto nos parece determinante, y creemos que la regulación y la redacción final no contribuyen a facilitarlo. Evidentemente, por lo tanto, la razón de la discrepancia es de fondo político, no técnico o instrumental. Para nosotros, corresponde a las asociaciones y fundaciones definir su ámbito de actuación y no quedar limitado por lo que vaya a suponer realmente su ámbito de actuación. En su día, hice una especie de broma, cuando presentamos el debate de admisión, en lo que se refería al hecho de que existen, por ejemplo, muchas asociaciones que se definen como catalanas y ahora mismo están

inscritas en el Registro nacional de asociaciones, teniendo su ámbito mayoritario de actuación en Cataluña. De aplicar rigurosamente los preceptos que aquí se entienden, se puede producir una colisión de normas entre lo que regula la actuación estatal, la normativa estatal, y la normativa autonómica, que no queda suficientemente armonizado, a nuestro juicio, en el texto de la ley.

El nuevo texto, por lo tanto, a nuestro juicio es limitativo y coactivo, y además atribuye importantes efectos jurídicos, introducidos finalmente, a la no adaptación de sus preceptos. A nuestro juicio, el concepto de libertad asociativa que se contempla en el artículo 22 de la Constitución española y que adecuadamente recoge la Ley orgánica 1/2002, de 22 de marzo, reguladora del derecho de asociación, por ejemplo..., que, por cierto, finalmente no ha sido introducido ni uno ni otro precepto en la exposición de motivos, y quizá a lo mejor hubiera sido conveniente hacer aunque fuera una mención al texto constitucional que regula el derecho de asociación. Por eso insisto que el concepto de libertad asociativa es el que debe presidir también el ámbito de la actuación.

Por ello, entendemos que el hecho de que se vincule obligatoriamente el régimen de todas las asociaciones por las funciones mayoritarias que desempeñan o llevar a término principalmente sus actividades en determinado ámbito puede ser una fuente, insistimos, generadora de conflictos importantes. Se ha de tener en cuenta que la regulación que aquí se aprueba en algunos aspectos difiere de la normativa estatal; sin ir más lejos, como bien se ha hecho referencia por la ilustre diputada Agnès Pardell, en el tema de la dotación inicial patrimonial de las fundaciones, que en esta ley se fija una cantidad muy superior a la estatal, concretamente el doble.

El carácter imperativo de la norma, a la que se puede incluso determinar..., teniendo en cuenta que la calificación registral determina forzosamente la inscripción o no, es trascendente, a nuestro juicio, a la hora de ser especialmente cautelosos en esta materia. Por lo tanto, a partir de la entrada en vigor de la ley, hemos de entender que todas aquellas asociaciones que al día de hoy realizan sus actividades principalmente en Cataluña pero tienen un ámbito de actuación español han de adaptarse a la nueva normativa y vienen obligadas a inscribirse en el registro catalán. Eso nos parece que puede –e insistimos– ser una importante fuente de conflictos y de controversia.

Al hilo de lo anterior, por ejemplo, falta la adaptación de lo que se regula en el Registro nacional de asociaciones con el registro que así se cree, en el campo, por ejemplo, de las delegaciones extranjeras en Cataluña. Hablemos, por ejemplo, de que no existe en el grupo referido, dentro del Registro nacional de asociaciones, una previsión para delegaciones extranjeras en Cataluña en el registro propio de asociaciones que se han de inscribir en el Registro nacional de asociaciones. Es una obviedad, pero que a su vez puede generar un cierto conflicto competencial.

Es así que, para evitar el conflicto de competencias entre Registro nacional de asociaciones y registro catalán, exigiríamos una mayor coordinación e igualmente, también, una mayor aclaración y una flexibilización en la

implantación de la norma, porque puede generar, como decimos, una situación incómoda para muchas asociaciones y fundaciones.

Otra crítica que en su día fue puesta de manifiesto por nuestro grupo parlamentario en el debate de admisión era que considerábamos el código demasiado extenso. A veces, realmente, se asemeja más a un libro de instrucciones que a un texto básico normativo. Entiendo que se haya de proceder a incluir en el texto normativo la regulación íntegra y global de todos los aspectos relacionados con la persona jurídica, pero de ahí a caer en la minucia jurídica propia de reglamento, como se hace en muchas ocasiones, e incluso de instrucciones administrativas, nos parece excesivo.

En el desarrollo de los trabajos de la comisión se han presentado enmiendas por nuestro grupo y otros más que han tratado de aligerar el peso de la norma en este caso, pero lamentablemente no han prosperado.

Es el caso, por ejemplo, de la enmienda número 14 del dictamen de la comisión, perteneciente a nuestro grupo, que hace referencia a la legitimación para la impugnación de acuerdos, decisiones y actos contrarios a la ley. Creemos que es especialmente controvertido y fuente de posibles conflictos –insistimos también, como hicimos en su día en el debate de la admisión– que se incluya la posibilidad de que en el caso de las personas jurídicas los estatutos de las asociaciones puedan establecer limitaciones a la legitimación para promover impugnaciones, estableciendo un determinado número para poder alcanzar la legitimación suficiente para presentar la impugnación, o bien que se establezca como obligatorio el hecho de que antes de proceder a la impugnación judicial deba pronunciarse obligatoriamente el órgano deliberante. Creemos restrictiva esta posibilidad, con el amplio concepto que de la legitimación tiene la Ley de enjuiciamiento civil y los propios tribunales.

Igualmente, entendemos excesivamente rigurosa la regulación que hace el texto relacionado con la publicidad material en el registro de las asociaciones y fundaciones.

La extensión de la ley, si lo hablamos en términos de comparación, queda patente en la medida en que ninguna otra ley de asociaciones y fundaciones autonómicas tiene, desde luego, la extensión de esta norma. He tenido ocasión de comprobar y cotejar otras leyes de asociaciones, y, desde luego, es mucho más extensa, y la consideramos realmente demasiado procelosa, minuciosa, en su contenido.

Nuestro grupo no presentó enmienda a la totalidad en el debate de admisión; confiábamos en que la aceptación de las enmiendas presentadas por nuestra formación no hiciera necesario llegar a rechazar el texto. Lamentablemente, el núcleo de nuestra posición no ha sido atendido, que era el que se refería al ámbito de actuación y la vinculación jurídica que ello supone, y de ahí que no podamos hoy apoyar el texto resultante del dictamen.

Hemos tratado en el debate en ponencia de aportar rigurosidad y a la vez flexibilidad y complementariedad, y nos interesa, nos interesaba que esta ley fuera especialmente armónica con la regulación estatal. No lo hemos logrado, a nuestro juicio. No siempre el empecina-

miento en lo específico garantiza una regulación más adecuada. En este caso, a nuestro juicio, se ha perdido la ocasión de armonizar, y no de marcar diferencia. Por eso entendemos que no puede contar con nuestro voto positivo este texto.

Si bien, no obstante, quiero agradecer el desarrollo del trabajo de la ponencia, como he hecho antes mención, que ha sido realmente satisfactorio; el espíritu ha sido muy adecuado. E igualmente agradecer el esfuerzo loable, notable, que han realizado tanto el letrado de la comisión, señor Francesc Pau, como la gestora Elena Mora, como el sufrido corrector lingüístico señor Fibla, que ha soportado a veces las impericias y las improvisaciones que en muchas ocasiones hemos tenido que realizar los que hemos participado en la ponencia.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari de Convergència i Unió per fer la defensa de les esmenes reservades. I té la paraula per fer-ho l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, pujo aquí, a la tribuna, per fer el posicionament del meu grup parlamentari davant el llibre tercer del Codi civil de Catalunya.

Però abans d'anar directament al gra, permetin-me que faci una breu història, dos minuts d'història. El 23 de juny de l'any 2006, en una sessió plenària com la que celebrem avui, vaig defensar en nom del meu grup parlamentari l'esmena a la totalitat sobre aquest projecte de llei. Les raons que van dur el meu grup a presentar aquesta esmena a la totalitat eren sobretot d'oportunitat política. Llavors ja s'havia fet públic l'avançament de les eleccions i el Govern ja no se sustentava en cap majoria. En aquell moment, i jo crec que a corre-cuita i sense encomanar-se a ningú, el responsable del departament el que va fer va ser presentar tres projectes de llei. Aquest, el d'avui, va ser el primer. L'objectiu, des del nostre punt de vista, era presentar, no debatre, perquè, de fet, no hi havia temps, els terminis ja no comptaven i es feia per posar-lo a la llista de la feina feta. Era, per tant, un projecte que arribava tard, era inoportú, gens consensuat amb el sector i poc debatut. A banda de les raons d'oportunitat política, també hi havia altres raons que ens van dur a presentar l'esmena a la totalitat.

Iniciada aquesta legislatura, el 28 de febrer del 2007 el Govern presenta de nou el mateix projecte, i, malgrat això, no varem presentar esmena a la totalitat. I no ho varem fer perquè, sent aquest el primer projecte presentat en l'inici d'aquesta vuitena legislatura, volíem donar un vot de confiança i volíem un debat seriós i profund amb el sector i en la ponència. S'ha tingut el debat i em consta que el sector, especialment el de les fundacions, ha quedat tranquil, no sé si del tot satisfet, però ha respirat veient els canvis operats en el projecte presentat.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió s'ha reservat unes esmenes que no han estat acceptades i ha estat crític amb el projecte per diferents raons i motivacions que ara exposaré; raons i motivacions que, sobretot aquestes primeres, no han donat lloc al fet que el nostre vot fos negatiu. Sí que en un moment vam pensar que podíem abstenir-nos, però la realitat és que els altres motius i les altres esmenes, que sí que al llarg de la ponència i sobretot al final han estat acceptades, han fet canviar el nostre posicionament en sentit favorable.

En primer lloc, aquest projecte neix coix en una part important del seu contingut. Manquen figures jurídiques a regular —cooperatives, mutualitats, caixes d'estalvi, societats professionals...— que la mateixa exposició de motius esmenta. I diu això, diu: «Ara no ens dóna temps de poder-ho fer, però ja ho farem d'aquí a un temps.»

Aquest aspecte no és substancial a l'hora de decantar el vot, però cal recordar al Govern que aquest projecte va ser presentat al Parlament quan ja se sabia que la legislatura acabava abans d'hora, l'abril del 2006. Per tant, iniciada l'actual legislatura, es podia haver reestructurat, introduir aquestes figures i fer més complet el llibre tercer del Codi civil.

Un segon aspecte, des del nostre punt de vista, és que s'ha canviat la filosofia de dos projectes, de fet dues lleis, aprovades per unanimitat per aquest Parlament el 97 i el 2001; dues lleis que des del nostre punt de vista havien resistit bé el pas del temps. I tenim certs dubtes sobre els canvis introduïts; canvis, alguns, que es basen, segons el Govern, en els canvis operats en aquest tipus d'entitats els darrers cinc anys.

Jo haig de creure que és veritat que hagin canviat, aquestes entitats, en cinc anys. I precisament per donar aquest vot de confiança donem menys valor a aquest canvi de filosofia. Des del nostre punt de vista, de totes maneres, continua traslladant una certa desconfiança cap al món associatiu i fundacional, i continua sent, això sí, massa detallista. Fa la impressió que s'ha escoltat potser una mica massa la veu funcional.

I finalment, el tercer aspecte. És una llei més administrativa que civil, i no oblidem que estem parlant del llibre tercer del Codi civil. Per això creiem que hauria estat més oportú presentar-la com a llei especial. És el que normalment es feia: presentaves una llei especial, establies els canvis i les innovacions, veies i avaluaves si aquests canvis havien estat prou acceptats, i després s'introduïa en el Codi civil. Aquí no s'ha fet així. Moltes de les esmenes que varem presentar anaven en aquesta línia i algun dels ponents del Govern també pensava igual. Estem parlant del Codi civil, i no pas d'una llei administrativa, que requerirà, segur, més canvis en un futur pròxim. I la raó de pes és que, si tants canvis han sofert aquest tipus d'entitats, millor hauria estat presentar-la com a llei especial, avaluar els canvis i incloure-ho després en el Codi civil, que, de fet, ha de tenir vocació de permanència.

De fet, i en tot aquest debat i aquesta discussió, el mateix Govern ha anunciat que presentarà en breu un projecte de llei del protectorat, un projecte que realment podrà ser tot aquell contingut administratiu que requere-

reix. I aquest projecte de llei quan estigui presentat i debatut en aquest Parlament, i aprovat, originarà la derogació de bastants articles d'aquest llibre tercer del Codi civil.

Aquests tres aspectes feien que inicialment la nostra posició davant del projecte fos almenys abstencionista i en part negativa. Tot això es podria haver solucionat sense presses i seguint un camí semblant al que s'ha dut a terme per al llibre quart, de successions.

Fins aquí la nostra crítica. És una crítica més de forma i de concepte que no pas de fons. Després, ha vingut la ponència, les esmenes dels tres grups que donen suport al Govern, les esmenes dels tres grups de l'oposició, las transaccions i els acords de darrera hora.

I vull anar ara als continguts d'aquelles esmenes, d'aquells aspectes per mi centrals del llibre tercer, en els quals hem arribat a acords, a excepció d'un, que ja ha estat esmentat per la relatora del projecte.

En primer lloc, l'establiment per llei de la dotació inicial, dient, la llei, que és una quantia mínima. La llei estatal, posterior a la llei nostra del 2001, establia com a quantia mínima de la dotació trenta mil euros. Fins ara, la llei catalana no estableix quantia, sinó que mira si la fundació o la futura fundació s'adequa a les seves finalitats i si el criteri de suficiències ho contempla. A partir d'ara, el projecte, que inicialment estava en 75.000 euros, passa a una dotació de seixanta mil. En la pràctica, moltes de les fundacions creades en els darrers anys ho han fet amb una dotació d'entre divuit mil euros i trenta mil.

Per Convergència i Unió és millor aquest criteri, el de la suficiència i el d'adequació a les finalitats, perquè estem parlant del dret de fundar, que la llei el que ha de fer és facilitar-ho i no posar entrebancs. I des del nostre punt de vista, posar aquesta dotació inicial és posar entrebancs.

La realitat fundacional d'avui és de fundacions petites i mitjanes, no patrimonials; aquestes, jo diria que han quedat en un 20 per cent o un 15 per cent de les actuals fundacions inscrites a Catalunya. Tenim més de dues mil fundacions, potser dues-centes encara són patrimonials, la resta són fundacions mitjanes i petites creades en els darrers vint anys. Per això nosaltres mantenim les esmenes en aquest sentit i mantenim aquelles esmenes de Convergència i Unió que parlen i que tracten de la dotació mínima.

Un aspecte important, que ha estat molt debatut i finalment transaccionat, és el que redefinia en el projecte les funcions de control preventiu del protectorat i requeria l'autorització prèvia per fer actes dispositius sobre béns immobles. De fet, redefinia i per tant recuperava de la llei primera de fundacions aquest aspecte, quan l'any 2001 s'havia tret i es donava, com és lògic, més llibertat a les mateixes fundacions. S'ha esmenat, i només es requereix per a aquelles que reben subvencions públiques. Crec que ha estat un acord molt positiu i deixa, com he dit, llibertat de moviment a les fundacions.

Un altre aspecte, que també ha comentat la relatora, és el que fa o feia referència a la no-presència de la direcció o de la gerència en el patronat. Entenem que no hi

cap raó objectiva i general per prohibir que un dels patrons pugui ser director. També s'ha arribat a un acord en el sentit que aquelles fundacions més petites, les que tinguin menys de vint-i-cinc treballadors, poden, sí, compatibilitzar les dues funcions.

Un altre aspecte important és el que en el projecte de llei suposava per a les associacions un canvi important respecte de la regulació del 97, en el sentit que s'introduïen moltes més obligacions formals a aquest tipus d'entitats. Hem de pensar que d'aquestes entitats, que arriben a unes quaranta mil o més, més de 35.000 són de mínima dimensió, de caire cultural i voluntarista, i que haurien requerit més un règim simplificat que situar-les al costat d'unes poques grans associacions i aplicar-los un règim igual en alguns aspectes que les societats anònimes i en general les mercantils, oblidant d'una forma evident que no són entitats amb ànim de lucre.

En aquest mateix sentit, un comentari sobre els diferents articles també esmenats per Convergència i Unió i en part acceptats, referents a la regulació copiada de la Llei de societats anònimes pel que fa a les modificacions estructurals i liquidació, a les obligacions comptables, a la fusió, a l'escissió de les entitats jurídiques, tant d'associacions com de fundacions.

Crèiem que era excessiu regular aquestes figures en entitats no mercantils. En aquest sentit, vam criticar el seu exagerat detallisme. La raó per mantenir aquesta regulació tan feixuga era no haver d'acudir a una llei no catalana en el cas d'endegar un procés com aquest. I hi estic d'acord, és veritat; no hi havia caigut, és important aquest punt. Però també era important que no per aquest punt haviem de sacrificar que totes les fundacions i totes les associacions haguessin de passar per aquest procés.

I en aquest sentit, una de les esmenes o dues de les esmenes que hem pogut transaccionar a darrera hora, i que excepciona d'aquests processos les associacions i també les fundacions que puguin portar un règim simplificat de comptabilitat; s'ha dit: totes aquelles que no estan obligades a sotmetre's, per exemple, a una auditoria. Per tant, estem parlant ben bé del 90 per cent de les associacions i del 70 per cent de les fundacions, que quedarien ben bé excepcionades d'aquests processos.

A més a més també cal dir que, si en matèria de fundacions, això menys «farragós» estava regulat a la llei del 2001 –no així en les associacions–, sabem, i en aquest sentit ho vam preguntar al Departament de Justícia, que des de l'any 2001 s'han tramitat només quinze escissions i tretze fusions. Per tant, no podia ser tan necessari que hi hagués en aquesta normativa del llibre tercer una regulació per a totes les associacions i fundacions en aquest sentit, perquè potser no era tan necessari.

Hi han alguns altres aspectes, petits, que potser han quedat al marge de la negociació o que no han estat acceptats, i només vull fer-ne esment d'un, que pot tenir la seva raó, però que des del nostre punt de vista per nosaltres no és assumible, que és l'establiment d'un registre de voluntaris en les fundacions i en les associacions. Entenem que poden haver certes raons i en algun cas ha pogut haver-hi algun cas concret negatiu, però no és suficient per establir aquesta obligació.

Finalment, defensarem les esmenes del meu grup, relatives, com he dit, a la dotació econòmica inicial i a les fundacions temporals, i votarem a favor, en aquest mateix sentit, d'una esmena del Grup Mixt relativa a la dotació.

Finalment, votarem a favor del projecte, malgrat les raons que tenim, i que hem explicat, sobre la conveniència d'incloure el projecte en el Codi civil, i tenint en compte més el compromís adquirit pel Govern de presentar en el termini de sis mesos un projecte de llei del protectorat, que farà eliminar part de la regulació que avui es conté en el llibre tercer.

Crec que l'actitud del Govern, de la Direcció General i de la ponent del Partit Socialista, responsable i relatora en la ponència, han estat fonamentals a l'hora de decantar el nostre vot. I cal agrair-ho a vostè, consellera, al director general i especialment a la relatora i responsable del Partit Socialista, la senyora Agnès Pardell. Agrair la feina feta al lletrat, a la gestora parlamentària i als diferents ponents. Jo crec que ha sigut una feina feixuga, llarga i, a vegades, pesada, però interessant, perquè en molts aspectes ens hem adonat de la importància d'aquest llibre tercer del Codi civil i hem sabut dir i provar alguna manera d'arribar a acords perquè avui puguem donar el nostre vot favorable.

I res més. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora diputada. Per fixar la posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats. En primer lloc, i per tal de fixar el posicionament del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, m'agradaria destacar la importància d'aquesta llei, la importància, en definitiva, d'avançar en la reforma del nostre dret civil i, sobretot, en la necessitat i l'esforç que suposa mantenir l'actualització d'aquest dret per tal de donar resposta a les necessitats que té la nostra societat i a les seves demandes.

En aquest punt, voldria cridar l'atenció sobre el grau de desenvolupament que té avui en dia l'anomenat tercer sector, i al qual també s'ha fet referència en la intervenció anterior. El món associatiu i fundacional, efectivament, constitueixen expressions de la capacitat autoorganitzativa de la vida civil, partint de pràctiques de solidaritat social. En l'actualitat, el món associatiu és molt important; ens ho demostren les més de 45.000 associacions existents a Catalunya i les més de 2.200 fundacions catalanes –aquestes representen el 25 per cent de totes les de l'Estat espanyol. Són associacions i fundacions presents en tot el teixit social. Són una font de riquesa –només cal analitzar els pressupostos d'aquestes associacions i fundacions, la creació de llocs de treball que es produeixen en el si de les mateixes–, i hem de dir que també complementen les funcions que

realitza l'Administració pública en els àmbits culturals, assistencials, educatius i científics.

Aquest creixement del tercer sector cal situar-lo, al nostre entendre, en el context que suposen els canvis que s'estan produint en l'actualitat: reforma i impuls de l'estat del benestar, influència dels mitjans de comunicació i noves tecnologies, increment de la participació ciutadana mitjançant el voluntariat, etcètera. La llei, per tant, que avui es presenta per a la seva aprovació, el llibre tercer del Codi civil, relatiu a la persona jurídica, té com a finalitat justament reforçar aquesta important realitat social, facilitar el seu desenvolupament i, per això, fem la seva actualització i la seva modernització.

El nostre grup parlamentari té justament present totes aquestes finalitats a l'hora de fixar el posicionament. I té en compte una altra qüestió, una altra qüestió importantíssima, que és que aquesta llei ja es produeix després de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia l'any 2006. Aquesta llei, per tant, respon a títols competencials que no existien en l'anterior projecte de llei, presentat en l'anterior legislatura; parlem dels articles 129 i 118 de l'Estatut actual.

El nostre grup parlamentari dona suport a aquesta llei, pels motius que passo a continuació a exposar, i ja anuncia també que votarà en contra de les esmenes que han presentat els altres grups parlamentaris.

El nostre grup parlamentari considera que el capítol al qual s'ha estat fent crítica en l'anterior intervenció, referit justament a transformacions, fusions, escissions per la seva excessiva reglamentació, nosaltres el valorem positivament i ho fem tenint en compte la creixent participació en el tràfic mercantil que tenen aquestes entitats no lucratives i com cada cop més les fundacions i associacions actuen en el mercat, participen en societats, plantegen operacions de modificació, etcètera. Per tant, el projecte no ha fet altra cosa que incorporar una regulació d'aquestes operacions, tot preveient, això sí, procediments simplificats en atenció als paràmetres d'aquestes entitats. Això explica la regulació detallada que hem mantingut al llarg de la ponència.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi considera que la transparència i la rendició de comptes i la potenciació dels òrgans de govern constitueixen dos reptes del sector no lucratiu i contribueixen al seu enfortiment institucional. Les organitzacions no lucratives han de retre comptes a la societat en general. Considerem que és molt rellevant en matèria d'associacions, per exemple, la definició que es fa dels nous òrgans de govern i com s'introdueix la necessitat de mantenir determinades figures, com és la del president i la del secretari, i fixar-ne un nombre mínim, que en la llei anterior no és fixava. Partint també de la gratuïtat en l'exercici dels càrrecs de les juntes directives, creiem que és important, i ho hem mantingut, contemplar la possibilitat de remuneracions per als membres que desenvolupen un treball a l'associació. Però amb limitacions, atès que no tots els membres de l'associació poden ser alhora personal, diguem-ne, retribuït per la mateixa associació.

Un exemple de modernització, que valorem de forma molt positiva, el constitueix la implementació de les

noves tecnologies en el funcionament intern de les associacions, i valorem tota aquesta novetat que suposa la possibilitat de realitzar les assemblees per mitjà de videoconferències i altres mitjans de telecomunicacions. El nostre grup parlamentari valora de forma molt positiva aquest esforç de modernització i el fet, també, que per primera vegada s'estableixin novetats pel que fa a aquestes altres regulacions, a què abans he fet esment, de modificacions, fusions, absorcions i escissions.

Finalment, també destaquem el fet que s'assumeixi la competència per a la inscripció de les delegacions a Catalunya d'associacions estrangeres. Justament aquest és un punt de discrepància amb el Grup Mixt, i al qual també hi ha fet àmplia referència el ponent, el senyor Domingo, però nosaltres entenem que aquesta és una novetat que calia contemplar, perquè cada vegada més ens trobem amb delegacions d'associacions i fundacions que operen majoritàriament a Catalunya i sobre les quals s'havia de tenir alguna constància.

En matèria de fundacions, el nostre grup parlamentari considera que el llibre tercer pretén donar a la figura fundacional un major prestigi social mitjançant l'actualització, la modernització de les normes que regulen aquestes entitats a fi de garantir unes fundacions viables econòmicament, inspirades en el principi de transparència en la gestió i socialment eficients.

Així, doncs, aquests serien motius que ens porten, al nostre grup, a valorar positivament l'esforç realitzat i a expressar ja el nostre vot favorable al dictamen d'aquesta llei.

Pel que fa a les esmenes. Les esmenes presentades pels grups parlamentaris, que es mantenen vives en aquest Ple, no són tantes com en principi estaven anunciades. Moltes d'elles han estat transaccionades –expressió d'aquesta voluntat de consens, que tots els ponents hi han fet referència– i altres han estat motiu de rebuig; no podia ser d'una altra manera si nosaltres volem mantenir el projecte en el seu estat, diguem-ne, més natural i més important, i mantenir aquells aspectes més importants per a nosaltres. Per tant, s'ha fet aquest esforç i hem arribat, diríem, on hem arribat.

Quant a l'anàlisi de les esmenes, voldria dir que algunes d'elles han coincidit, i per tant, faré el rebuig..., diríem, agrupat a aquestes coincidències. En primer lloc, faré referència a les esmenes que s'han presentat a l'article 313.3, que mantenen viva l'esmena, el Grup Parlamentari de Convergència i el Grup Mixt, i que fa referència a l'obligació de mantenir l'exigència d'una dotació inicial per a constituir una fundació. El nostre grup parlamentari és ratifica de nou en els arguments ja exposats durant la ponència i que se sintetitzen en la necessitat d'establir una dotació inicial com una garantia –com una garantia, repeteixo– per a dur a terme les activitats fundacionals. La quantia ja ha estat modificada; durant el tràmit de ponència s'ha passat de la quantia prevista en el projecte inicial de 70.000 euros a 60.000 euros en el text definitiu; expressió, per tant, de la voluntat de consens que han presidit els treballs de la ponència. Amb tot, hem considerat que no podíem rebaixar més aquesta quantitat, si la finalitat era la garantia de les finalitats fundacionals i la viabilitat del projecte

fundacional. Altrament, hem de dir que ja s'ha admès la possibilitat d'aportacions successives, sempre que es garanteixi l'execució de l'aportació. En tot cas també ja hem fixat el desemborsament inicial en almenys el 50 per cent –per tant, estariem en la quantia dels 30.000 euros–, i la resta s'ha de fer efectiu en un termini no superior a quatre anys. Per tant, aquesta gradació de tècniques de destinació fundacional conjumina, per una part, l'exercici del dret a fundar fundacions, amb la necessitat de garantir que aquestes tinguin caràcter de permanència, siguin projectes viables que puguin complir les finalitats amb garanties d'efectivitat.

Quant a altres esmenes, també, que s'han mantingut, com són la que fa referència a l'article 331.8, «possibilitat de constituir fundacions temporals amb dotacions mínimes de 30.000 euros, per una durada màxima de cinc anys», el nostre grup parlamentari considera que aquesta previsió, justament, facilita la creació de fundacions amb finalitats concretes, però, que no tenen vocació de permanència en el temps. Per tant, també aquí es dona una via de flexibilització d'aquesta exigència de quantia mínima inicial.

Pel que fa a una altra de les esmenes que també s'ha fet esment per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., és la que fa referència a l'obligació de les persones jurídiques de portar un llibre de registre, amb una relació actualitzada dels voluntaris. Nosaltres en som ben partidaris, de l'existència d'aquest registre, i considerem fonamental l'exigència d'una descripció mínima de la tasca que fa el voluntariat, i també de la seva capacització. Aquesta exigència constitueix, al nostre entendre, una garantia i atorga sobretot –i aquesta és la finalitat principal– seguretat jurídica tant a l'entitat com al voluntari/voluntària. Garantia i seguretat jurídica respecte a què? Respecte, justament, a la relació jurídica que uneix l'entitat amb el voluntari/voluntària.

A continuació m'agradaria insistir també en un dels temes que ha estat, diguéssim, reiterat pels diferents ponents, que és el que fa referència a la separació de les funcions de govern i de gestió ordinària d'una entitat, i defensar justament que finalment s'ha optat per fer un tractament diferenciat entre les diferents classes o tipus de fundacions, en funció de seguir un criteri. Aquest criteri ha estat el de l'envergadura econòmica. En uns casos poden tenir un o més directors que no siguin membres del patronat, que exerceixin les funcions de direcció i execució ordinària, en tant que en aquelles fundacions de menys envergadura econòmica s'admet que el càrrec de director pugui ser exercit per un patró, efectivament, sempre dins del marc d'una relació de caràcter professional o de caràcter laboral. S'estableix, però, que el nombre de patrons amb aquest tipus de relacions no podrà ser, en cap cas, igual o superior al nombre de patrons previstos pels estatuts, per tal que el patronat pugui estar vàlidament constituït.

Entenem que aquestes són exigències mínimes que no hem pogut transaccionar, i per tant ens mantenim en aquest convenciment de la necessitat d'aquesta regulació. El nostre grup parlamentari considera que aquestes novetats tant en l'organització com en el funcionament de les fundacions són fonamentals.

I resto..., ja per a finalitzar la meua intervenció, dir que ho sento molt –ho sento molt–, no haver arribat a aconseguir el vot favorable de tots els grups parlamentaris. El Grup Mixt ha mantingut el seu vot en contra. Crec que per la nostra part hem fet un gran esforç de consens, però, evidentment, les seves esmenes i les que manté vives són esmenes que per nosaltres són fonamentals i cabdals. Estem parlant del dret civil concebut com a dret històric; estem parlant del nou Estatut d'autonomia, que reconeix el dret històric de Catalunya; estem parlant de temes per nosaltres, pel Partit dels Socialistes, que són fonamentals, i per tant no podem arribar a cap tipus de transacció.

I pel que fa a la resta, especialment a la senyora Núria de Gispert, també agrair-li la seva col·laboració i dir-li que, si bé el procés va començar amb molts interrogants, m'alegro que finalment hagi canviat el seu to, hagi canviat el sentit de la seva inicial oposició al text, o abstenció, i per fi, doncs, s'hagi posicionat a favor de votar, eh?, aquest text del llibre tercer del Codi civil, tan important per a Catalunya i per a moltes persones, entitats i associacions que avui estan pendents del mateix.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera i il·lustres col·legues parlamentaris –voldria també saludar especialment el senyor Pascual Ortuño, en tant que director general de Dret i Entitats Jurídiques–, per la nostra banda, doncs, hem de començar remarcant que estem molt satisfets de com han evolucionat els treballs parlamentaris. I estem satisfets i contents perquè finalment s'ha imposat el consens –malgrat que no és un consens unànim, però és un consens que nosaltres considerem suficientment ampli perquè aquesta llei, realment, pugui respondre a les necessitats i als interessos de la societat catalana–; perquè en l'àmbit de la ponència, doncs, hi ha hagut un ambient de cordialitat que ha fet més fàcils els treballs i que ha ajudat que aquest procés complex i llarg, perquè s'han debatut moltes esmenes i els treballs han durat molt mesos..., això ha ajudat, ho repeteixo, aquest ambient cordial, que la feina no s'hagi fet tan feixuga.

Caldria, doncs, destacar com a objectius bàsics d'aquesta llei dos de molts importants. I és que, per una banda, doncs, hem aconseguit preservar, en el cas de les associacions, el dinamisme, la vitalitat i la projecció social d'aquestes entitats. És a dir, la llei el que fa és garantir que aquest ampli teixit associatiu, que és un actiu molt important, doncs, del nostre país i que ha ajudat a configurar-lo tal com el coneixem, pugui expressar-se amb tota la seua vitalitat i amb tot el seu potencial. Per tant, aquest era un objectiu important, i s'ha aconseguit.

En el cas de les fundacions, nosaltres entenem que era molt important garantir la funció social i pública i altruista

que tenen les fundacions. És a dir que el que hem de procurar els legisladors és que aquestes fundacions realment compleixin les funcions per a les quals han estat creades i que l'interès públic que han de satisfer, doncs, en tot moment es vegi reforçat. I també entenem que això s'ha aconseguit plenament. Per tant, doncs, podem dir que la feina que s'ha fet en aquest sentit ha estat correcta.

En un àmbit més específic, doncs, és cert que el que fa el llibre tercer és refondre la Llei 7/97, que regulava les associacions de forma específica, i la Llei 5/2001, que regulava les fundacions, i que a més a més, i de forma complementària, doncs, regula l'estatut bàsic de la personalitat jurídica en el nostre dret civil. I és per això, doncs, que s'aplicarà de forma subsidiària a altres entitats que no siguin pròpiament les associacions i les fundacions, a altres persones jurídiques com poden ser les mutualitats, o les caixes, o altres que s'han esmentat aquí.

Entrant ja en qüestions més concretes, doncs, nosaltres destacaríem un seguit de modificacions, de reformes innovadores, que tot i que ja les han esmentat algunes de les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, com que són importants, crec que val la pena que nosaltres també les remarcuem, perquè amb això el que fem és donar-los encara més relleu i donar-los la importància que es mereixen, no?

Per exemple, es preserva el principi d'autonomia organitzativa, reduint, doncs, el dret imperatiu al mínim. És a dir, tenint en compte que les associacions saben perfectament com han d'actuar, el que hem de fer en aquest marc que els proporcionem, doncs, és donar-los el màxim de llibertat i d'autonomia perquè s'autoorganitzin i treguin profit dels seus recursos de la forma més convenient.

És innovador també l'establiment d'una norma general sobre conflictes d'interessos i sobre impugnacions d'acords, que ajudarà a clarificar els diferents supòsits en què això es produeix i que, a més a més, doncs, regularà els deures d'abstenció. Perquè com que les associacions en general són molt dinàmiques, hi ha en el seu si a vegades un debat molt viu sobre els objectius, sobre les finalitats, doncs, és freqüent que s'hi produeixin també topades, que s'hi produeixin diferències de criteris. I, per tant, aquests conflictes d'interessos, que vénen derivats, ho repeteixo, de la seua pròpia vitalitat, han d'estar ben regulats, perquè no paralitzin o no suposin un obstacle per al funcionament d'aquestes associacions.

Quant a les fusions i a les escissions, s'aplica un seguit de principis ja consolidats en el dret de societats, que el que en definitiva pretenen és donar el màxim de publicitat a aquestes escissions i aquestes fusions, per tal que els possibles perjudicats o els possibles beneficiaris, doncs, puguin emprendre aquelles accions legals o puguin defensar-se o actuar o demanar aclariments en tant que afectats directes.

També s'hi recull, en el cas de les associacions, el principi no lucratiu, que és fonamental. Però es permet, alhora, doncs, la realització d'activitats econòmiques de caràcter accessori o subordinades a la finalitat de les associacions, perquè tots sabem que algunes d'aquestes associacions, per exemple, potser disposen d'un petit

bar que presta uns serveis o d'algun altre servei que té un caràcter econòmic i que ajuda al mateix funcionament de l'associació.

En el règim d'organització, es reforcen també les potestats sobiranes o la potestat sobirana de les assemblees, en el sentit que un cop reunides –i no és fàcil, sobretot en aquelles que tenen molts membres–, doncs, s'ha de treure el màxim profit d'aquestes assemblees, i per tant se'ls dona la possibilitat fins i tot de poder tractar qüestions cabdals que no figurin a l'ordre del dia, en el sentit d'aprofitar al màxim els seus recursos humans i d'agilitar el seu funcionament.

Per altra banda, si no ho preveuen els estatuts, s'exigeixen quòrums de presència o majories reforçades per a poder modificar la composició estructural de l'associació. I aquest també és un aspecte que val la pena remarcar, no?

Es permet també compaginar les tasques de govern, les tasques de gestió, de direcció, amb una activitat retribuïda, tot i que la llei deixa clar que no hi pot haver més de la meitat dels membres de l'òrgan de direcció que alhora exerceixin una tasca retribuïda, perquè això podria causar disfuncions importants en aquestes entitats.

I s'obliga a donar publicitat als comptes anuals. I això, doncs, és una manera de garantir la transparència, no?, de la gestió d'aquestes associacions.

Quant a les fundacions, nosaltres estem convençuts que el fet de fixar un capital fundacional de seixanta mil euros és una forma més –no l'única– de garantir la seriositat d'aquestes fundacions. Perquè, doncs, tenint en compte avui el cost de la vida, el que val..., no ho sé, des d'un pis fins a un automòbil, o el que significa un salari mitjà, exigir seixanta mil euros jo crec que és exigir un capital fundacional modest, que està a l'abast de moltes persones o de molts col·lectius.

De tota manera, s'ofereix la possibilitat de fer aportacions mitjançant dotacions successives, amb la qual cosa aquestes dotacions successives matisen, doncs, diríem, aquest capital fundacional.

D'altra banda, també s'exigeix un pla de viabilitat, perquè, doncs, entenem que l'Administració, quan una fundació es posa a caminar, ho ha de fer amb unes perspectives de continuïtat que siguin raonables, perquè les conseqüències de no garantir aquestes perspectives podrien tenir o causar uns perjudicis socials notables.

S'estableix també la necessitat de separar el que són les funcions de govern, el que és pròpiament la direcció, del que és la gestió executiva. I en el cas de les fundacions més grans es deixa molt clar, també en ares d'una major professionalització..., perquè quan estem parlant de fundacions grans estem parlant de fundacions amb una gran activitat econòmica, moltes vegades amb un actiu patrimonial important i a vegades amb plantilles nombroses d'empleats; per tant, estem parlant d'autèntiques estructures que s'assemblen a vegades més a una empresa, per a entendre'ns, que a una petita associació. Doncs, hem de garantir una gestió professionalitzada. Per això s'estableix que fins i tot en alguns casos caldrà nomenar directores que siguin gestors professionals,

per tal de, ho repeteixo, separar el que és un àmbit de l'altre.

Es reforça també el paper garantista del protectorat en el cas d'actes de disposició sobre drets o béns patrimonials que puguin tenir unes conseqüències importants, perquè entenem que algunes d'aquestes fundacions, doncs, realment disposen d'uns actius que, mal gestionats, podrien tenir una afectació important, no?

I per a protegir l'interès general, que aquest ha de ser, doncs, sempre un dels nords que ha de guiar la tasca del protectorat i de l'Administració, s'atorga caràcter públic a la documentació econòmica. És a dir, tota la documentació de caràcter econòmic ha de tenir caràcter públic, perquè la pugui consultar tota la societat en el seu conjunt i perquè sobretot quan parlem de fundacions molt grans, doncs, són moltes, ho repeteixo, les persones beneficiàries o afectades per la tasca d'aquestes fundacions, i per tant han de tenir la possibilitat de poder fiscalitzar com funciona aquesta fundació de la qual depenen o a la qual han de recórrer per a determinats serveis.

Es flexibilitzen també les condicions de participació de les fundacions en societats. Sempre, això es fa sempre, la llei ho fa sempre, amb l'interès d'afavorir l'interès públic pel qual s'han concebut les fundacions. I en el cas dels fons especials, s'introdueixen criteris per tal de poder administrar-los amb agilitat i amb eficàcia.

I finalment, nosaltres també destacaríem com un aspecte substancial de la llei que el protectorat continua retenint totes aquelles facultats necessàries per tal de modificar els estatuts si es constata, si es comprova que aquests estatuts, doncs, o bé han quedat obsolets, o bé ja no són adequats per afrontar els nous reptes, doncs, que ha de resoldre la fundació en qüestió. Per tant, aquí, el protectorat no només té l'obligació d'intervenir, sinó que a més a més ho pot fer disposant d'un ventall ampli, doncs, de facultats.

Les associacions i les fundacions disposaran de tres anys per adequar els seus estatuts i la seua organització a la nova llei, i, a més a més, doncs, s'ha pactat també entre tots els grups que consti una disposició que obligui a comunicar-los d'una forma personalitzada aquesta circumstància per tal que després cap d'aquestes associacions i d'aquestes entitats, doncs, no pugui al·legar que desconeixia aquesta disposició transitòria.

Per últim, volíem acabar agraint, doncs, la feina de la conselleria, que s'emmarca en una voluntat i en una empena codificadora molt important que en aquesta legislatura donarà fruits molt notables, perquè el llibre quart el tenim ja enforat –i dic «el tenim» perquè som els mateixos ponents, si no vaig equivocat–, el tenim enforat, i properament tindrem la satisfacció, també, de poder-lo debatre i, si s'escau, de poder-lo aprovar, i el llibre segon tampoc estarem tants mesos a iniciar-lo.

Per tant, serà una legislatura que, sota el guiatge i l'empena i el lideratge del Govern, i amb la col·laboració de tots els grups, que en el cas dels que donem suport al Govern es dona per suposat, però en el cas dels que estan a l'oposició estem constatant també la voluntat d'arribar a consensos i de participar d'aquesta empena

codificadora, doncs, ho repeteixo, donarà fruits i donarà molt bon resultat.

I també, com no podia ser d'altra manera, doncs, volia agrair la intervenció del lletrat i de la resta del personal tècnic, que ens ha assessorat, que ens ha ajudat i que també ha fet que tot aquest treball llarg i complex hagi estat més fàcil i més enriquidor.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, en la presentació d'aquest projecte de llei vaig tenir ocasió de destacar en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la importància que la societat civil organitzada havia tingut i té encara avui en l'articulació del nostre país com una societat avançada, participativa i dinàmica pel que fa a l'exercici dels drets col·lectius i de la solidaritat; també de l'aposta pel treball en comú, tant a través de les associacions de tota mena, culturals, ateneïstes, esportives, veïnals, juvenils, educatives, escolars, ecologistes, científiques, excursionistes, recreatives, per destacar també les de la solidaritat i el voluntariat, com també l'activitat fundacional, en què són de destacar les activitats destinades a temes assistencials, sanitaris, educatius, culturals, artístics. I la importància que tenia, per tant, dotar aquesta societat civil organitzada dels instruments que li permetin el lliure, efectiu i eficaç exercici d'aquest dret fonamental, el d'associació i el de fundació.

D'aquí se'n derivava la necessitat d'actualitzar i modernitzar els instruments legals que han de fer possible aquest exercici, amb aplicació efectiva de principis democràtics, de transparència, de participació, que inspiren el nostre ordenament jurídic històric, ajustant-nos en tot a l'habilitació plena que en matèria de regulació d'associacions i fundacions es conté en l'article 118 del nou Estatut d'autonomia, que, amb major èmfasi encara i concreció que l'Estatut del 79, confereix a la Generalitat de Catalunya la plena, l'exclusiva competència sobre règim jurídic d'associacions i fundacions que compleixin llur funció majoritàriament a Catalunya, tot respectant les condicions bàsiques que l'Estat estableix per garantir la igualtat en l'exercici d'aquest dret i la reserva de llei orgànica. Cal reconèixer que aquesta competència ja havia estat desplegada de forma prou encertada amb la legislació sectorial anterior a què s'ha fet referència.

La ponència que ha treballat el projecte de llei que avui arriba a la culminació en aquesta cambra, i de la qual he tingut l'honor i la satisfacció de formar part, crec que ha assolit els objectius marcats. Ha treballat fonamentalment a partir de l'experiència reunida durant diversos decennis d'aplicació de la legislació catalana en la matèria, recollida en la casuística que ha tractat la Direcció General d'Entitats Jurídiques i del Dret, del Departament

de Justícia, així com, i sobretot, a partir de l'experiència pràctica dels neguits, dels problemes, però també dels èxits i dels encerts de milers d'associacions i fundacions que despleguen la seva activitat a tots els àmbits del nostre país, a tots els territoris, reunint milions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, agrupats voluntàriament i entusiasta al voltant dels més diversos interessos i les més diverses activitats.

En aquest sentit, crec que és de justícia ressaltar la importància que van tenir les compareixences de representants d'entitats associatives i fundacionals, a través de llurs fundacions o agrupacions, però també a títol individual, a les quals vull agrair la inestimable aportació que ens van fer als ponents i membres de la comissió a partir de llur problemàtica específica o general, que ens van permetre copsar quines eren les veritables problemàtiques que els afecten, i, per tant, quines les demandes que adreçaven al legislador català: llibertat d'autoorganització, transparència, efectivitat dels drets dels associats i dels patrons, preeminència dels interessos col·lectius objecte de llur finalitat associativa i fundacional, i tot això sense menystenir la simplificació administrativa, l'efectivitat de la declaració d'utilitat pública de les seves activitats o prestacions per part de l'Administració de la Generalitat encarregada de llur inscripció, tutela i protectorat.

A tot això calia afegir-hi l'especial significació que suposava l'enquadrament del nou text en l'esquema prefigurat per la Llei 29/2002, de 30 de desembre, que és la Llei primera del nostre Codi civil de Catalunya, que amb l'actualització i modernització de la tècnica compilatòria de llarga tradició en el dret històric català es va marcar l'objectiu d'establir l'estructura, el contingut bàsic i el procediment de tramitació del *magnus corpus* jurídic que ha de representar, un cop completat, el Codi civil de Catalunya, en què la llei que avui portem a aprovació s'hi ha d'integrar, per mandat d'aquesta llei marc, com el seu llibre tercer, just després del segon, destinat a la figura de la persona i la família.

A l'entendre del ponent que els parla, el nostre treball s'ha mogut dins d'aquest doble marc referencial: d'una part, tenir en compte i donar merescuda satisfacció a les demandes molt pràctiques i ben concretes de la nostra societat civil, per tal d'impulsar i donar totes les facilitats possibles a una rica, viva i diversa praxi associativa de milions de ciutadans i ciutadanes, i de l'altra, la necessitat d'ajustar el text legal que tenim entre mans al caràcter substantiu i als requeriments de seguretat jurídica i de permanència que són inherents a un codi civil, tant més quan del que es tracta és de regular dos drets fonamentals, com són els d'associació i de fundació, que constitueixen elements més pregons i contrastats d'un estat social i democràtic de dret, modern i avançat com el que volem que sigui el nostre país, al costat, o millor dit, com un epígon de les llibertats individuals.

El resultat d'aquest doble repte, esperem que assolit de forma mínimament satisfactòria, és el que avui presentem a consideració i aprovació dels il·lustres senyors i senyores diputades i diputats. El fet que aquest projecte mereixi finalment l'aprovació, si no unànime, sí d'una amplíssima majoria d'aquesta cambra, serà una bona

prova d'haver assolit aquests objectius i d'haver-nos ajustat a aquest doble marc.

En aquest sentit, voldria ressaltar alguns dels aspectes que el nostre grup parlamentari creu que el projecte ha millorat substancialment en el tràmit de ponència.

Una de les conseqüències més rellevants d'haver tingut molt present l'enquadrament en el Codi civil de Catalunya i de la ineluctable necessitat de permanència del text legislatiu que els portem finalment a consideració ha estat esporgar-lo de tots aquells aspectes més propis del dret administratiu i de l'organització i funcionament dels serveis públics vinculats al registre i al protectorat, que hauran de ser objecte, com s'ha dit, de desenvolupament i concreció en la corresponent llei del protectorat, i que la mateixa llei que avui aprovem, en una de les seves disposicions, mandata al Govern que presenti en un breu termini de temps, així com la reglamentació pròpia del registre d'associacions i d'altres serveis interns de la conselleria.

Un altre aspecte de què cal deixar constància: la simplificació dels tràmits constitutius, de modificació i de control. S'han explicat a bastament.

Un altre aspecte: l'adaptació dels sistemes de comptabilitat i de control economicofinancer a les característiques dels diversos tipus d'associació i fundació, segons quin sigui llur nombre d'associats o el volum de l'activitat econòmica i el patrimoni de les fundacions.

També, el garantir el funcionament intern de les associacions i fundacions de forma ajustada al ple exercici de la democràcia interna, per part tant dels socis com dels patrons. Això és: capacitat de control per part dels socis; efectivitat i simplificació de les convocatòries; facilitar les formes de comunicació; aplicar les noves tecnologies de la societat de la informació per garantir la igualtat d'oportunitats, tant en els períodes electorals i de renovació de juntes i càrrecs, com en la mateixa celebració de les assemblees, i, en fi, la possibilitat de control i revocació de juntes o d'acords o de càrrecs directius o de representació quan quedi clara que aquesta és la voluntat majoritària dels socis o patrons reunits.

Reconeixement, també, i delimitació de les activitats retribuïdes que puguin prestar tant els associats com alguns patrons, de forma que es mantingui sempre la necessària separació entre el que és el caràcter essencialment voluntari i altruista de la pertinença a una associació o fundació, caracteritzades per la manca d'ànim de lucre, com..., sense que això hagi de girar l'esquena a la necessitat de dotar algunes entitats d'una mínima dedicació i del rigor en la seva gestió, que ha de comportar un raonable i ben diferenciat nivell de professionalització.

Al costat d'això també s'ha volgut fer referència a la necessitat de portar un mínim control de les activitats de prestació de serveis en règim de voluntariat que es fan ja sigui amb dedicació total o parcial, diferenciant-les de les relacions laborals, i que tanta importància tenen avui en moltes associacions de Catalunya.

Per últim, i pel que fa a les fundacions, el nostre treball ha buscat el consens dins de la ponència per orientar-se, pri-

mer, a donar una base econòmica sòlida a les fundacions, per fer viable l'assoliment de la voluntat fundacional. En l'actual situació econòmica i social, com ja també s'ha dit, requerir seixanta mil euros de capital fundacional ens ha semblat un mínim acceptable, tant més quan s'ha obert la possibilitat del desemborsament progressiu, la fundació de temps limitat o la possibilitat de constituir fons diferenciats adscrits a una finalitat específica amb fundacions ja existents per aprofitar-ne així les sinergies.

Segon, garantir el compliment de la voluntat fundacional i preservar els recursos patrimonials fundacionals, així com els adquirits amb subvencions públiques, establint mecanismes de control que siguin àgils, que siguin efectius i accessibles tant per als patrons com per a les persones interessades i per al mateix protectorat.

Tercer, a diferència de les associacions, també establir una possibilitat de diferenciació entre el que és la necessària dotació de personal professional, amb caràcter directiu, del que ha de ser la funció, més de control i més de vetllar pels interessos generals, dels patrons de la fundació, a fi que quedin clares quines són les responsabilitats i els interessos d'uns i altres, i no convertir algunes fundacions en veritables empreses, cosa que estaria molt allunyada dels interessos i de les finalitats de la llei.

En quart lloc, establir un sistema àgil perquè la disposició dels béns patrimonials de les fundacions en garanteixi la reinversió en les mateixes finalitats fundacionals i permeti detectar i evitar actuacions fraudulentades o de desviament il·legítim cap a interessos particulars, com els que lamentablement es van produir, sempre en el passat i en ocasions molt escadusseres, però no per puntuals han deixat de fer molt de mal al prestigi del conjunt de l'activitat fundacional.

Finalment, per no estendre'm, em reitiro en el que han expressat la resta de ponents; agraeixo a tots els companys de la ponència el bon treball realitzat, les aportacions sempre constructives que s'han fet i que es reflecteixen en el gran nombre d'esmenes acceptades o transaccionades; en especial, també, a la senyora Agnès Pardell, com a relatora, al lletrat senyor Francesc Pau; el suport de la Direcció General d'Entitats Jurídiques i del Dret. I reitiro aquí l'agraïment de la nostra coalició, de forma singular, als representants de les associacions i fundacions del nostre país, amb el compromís i amb la garantia que avui ens dotem d'un instrument que ha de permetre que aquesta rica tradició associativa catalana pugui continuar donant tots els seus fruits en benefici del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera, senyors i senyores diputats.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Anem a procedir a la votació de les esmenes. En tot cas, abans els demanaria conformitat amb els termes de les votacions.

Votaríem, primer, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Jo tinc constància de tres votacions separades: una seria la 1, la 7, la 9... No, perdó, de dues votacions separades. Una seria la 1, la 7, la 9 i la 30 i la resta. És correcte, senyor diputat?

El Sr. Llobet Navarro

La 30 està retirada.

El president

Doncs, la 30 està retirada.

Per tant, votem en primer lloc les esmenes números 1, 7 i 9, del Grup Parlamentari del Partit Popular... (*El Sr. Domingo i Domingo demana per parlar.*) Perdó. Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

No, la 9 no forma part del paquet que nosaltres havíem proposat. Era la 1, 3, 7 i 12. La 9 té una votació diferent del de la 1 i la 3.

El president

Per tant, senyor Domingo, vostè demana votació separada de les esmenes...

El Sr. Domingo Domingo

De la 1, la 3, la 7 i la 12.

El president

La 12 està retirada...

El Sr. Domingo Domingo

Doncs sí. De la 1, la 3 i la 7.

El president

D'acord. Per tant, primer votaríem les esmenes 1 i 7 –1 i 7. D'acord? Després votaríem la 3 i després votaríem la 9, i després la resta.

Votem les esmenes números 1 i 7, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 17 vots a favor, 115 vots en contra.

Votem ara l'esmena número 3.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 68 vots en contra i 47 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 9.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 68 vots en contra i 50 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Mixt. Els termes de la votació serien: primer una votació amb les esmenes números 2, 4 i 8; després l'esmena 35, i després la resta. Hi ha alguna altra petició? (*Pausa.*) Senyor diputat...

El Sr. Llobet Navarro

President, la 2 i la 4 sí que ens va bé en un bloc, però la 8, diríem, en un altre bloc diferent.

El president

Correcte. Alguna altra? (*Pausa.*)

Votem, doncs, primer, les esmenes números 2 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 129 vots en contra.

Votem, seguidament, l'esmena número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 115 vots en contra i 14 abstencions.

Votem, ara, l'esmena número 35.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 82 vots en contra.

Votem, finalment, la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació. (*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*) Perdó, s'atura la votació. Senyor diputat?

El Sr. Llobet Navarro

Fer dues votacions, nosaltres, amb el bloc 11 i 13, i la resta. Quedarien la 14, 24, 25, 26, 27 i 29.

El president

D'acord. Per tant, ara vol votar per separat l'11 i la 13.

Votem les esmenes 11 i 13.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 3 vots a favor, 68 vots en contra i 61 abstencions.

Votarem, ara, la resta, finalment, de les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 82 vots en contra i 47 abstencions.

Votarem, ara, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Hi ha votació separada?

El Sr. Llobet Navarro

President, el que passa és que m'han comunicat que n'hi havia algunes de retirades. Si ens diguessin quines més...

El president

Queden vives la 16, la 34, la 38, la 40 i la 71.

El Sr. Llobet Navarro

La 16...

El president

34, 38, 40 i 71.

El Sr. Llobet Navarro

Doncs llavors seria la votació... Per nosaltres, en un bloc seria la 16, 38 i 40; un altre, la 34, i en un altre, la 71.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Digui, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Nosaltres demanem únicament votació separada de la 34.

El president

De la 34? Molt bé.

Per tant, votem, en primer lloc, les esmenes 16, 38 i 40.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votem, ara, la 34.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 82 vots en contra.

I finalment votem l'esmena número 71.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 vots en contra i 17 abstencions.

Votarem, seguidament, tot un seguit d'esmenes signades per tots els grups parlamentaris. A l'empara de l'article 112.5 del Reglament, les podem votar totes conjuntament, entenc. Per tant...

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votarem, ara..., passem al dictamen, però votem, en primer lloc, tres articles per separat, que serien: el 313, l'apartat 3.3; del 331, l'apartat 5.1, i del 331, els apartats 8.1 i 8.2. Votem aquests articles.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 85 vots a favor i 47 vots en contra.

Votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei pel qual s'aprova el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, ha estat aprovat per 129 vots a favor i 3 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació i de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

D'acord amb l'article 72.3 i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo incloure a l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària la declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura dels castells com a patrimoni cultural i immaterial de la humanitat de la UNESCO, que es llegirà demà abans de la sessió de control, que tindrà lloc a les deu del matí. Els sembla bé? *(Pausa.)* Per tant, considerem acceptada aquesta proposta.

I també ha estat presentada una sol·licitud del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura i l'illustre portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Oriol Pujol. D'acord amb l'article 138.6 del Reglament del Parlament, els faig avinent que la interpellació número 8 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència, ha estat posposada per a la sessió plenària següent.

————— **Projecte**

de llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya (tram. 200-00020/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el

Projecte de llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol, que fou designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, honorable president. Honorable vicepresident del Govern, senyores i senyors diputats, senyora secretària de l'Esport i convidats a aquesta sessió, amb la sessió d'avui finirem els tràmits parlamentaris que donaran llum verda a l'aprovació d'una llei que, impulsada des del Govern, dona resposta a una demanda que emana de la nostra societat, alhora que constitueix un primer treball legislatiu d'ordenació d'un sector complex per la seva diversificació, la seva tipologia i la seva influència sobre l'esport i la ciutadania al nostre país. Tal com va recordar l'honorable Josep-Lluís Carod-Rovira quan va presentar la llei al Parlament, la importància de l'esport a la societat catalana va creixent dia a dia, tant a través de la pràctica esportiva i l'espectacle que porta incorporat com també perquè és un innegable valor de dinamització econòmica.

La presentació de la llei obeeix als compromisos parlamentaris adquirits a través de la Llei 11/84, la Llei 8 de 1988, la Llei 8 de 1999 i la Llei 9 de 1999, i sobretot pel Decret legislatiu 1 de 2000, del 31 de juliol, pel qual s'aprova el text únic de la Llei de l'esport a Catalunya. És la disposició addicional vuitena d'aquest decret que conté el mandat adreçat al Govern de regular legalment les professions de l'esport. L'Estatut d'autonomia determina en el seu article 134 que és la Generalitat qui té la competència exclusiva en matèria d'esports, i l'article 125.4 diu literalment que «la competència exclusiva en matèria d'esports sobre l'exercici de les professions titulades també és de la Generalitat, sens perjudici del que disposen els articles 36 i 139 de la Constitució espanyola».

L'oportunitat de la llei ve afirmada, doncs, des d'aquests fonaments jurídics, i també des de la necessitat social, tal com assenyala l'estudi Esport i ocupació a Europa, encarregat per la Comissió Europea, amb la participació de la Xarxa Europea d'Institucions de Ciències de l'Esport i de l'Observatori Europeu de l'Ocupació Esportiva, i que diu que el nombre de persones que exerceixen una professió sense formació adaptada en el sector de l'esport és molt elevat a la majoria dels països de la Unió Europea i també a Catalunya.

La llei regula l'exercici de les professions que són pròpies de l'esport a Catalunya, reconeixent quines són aquestes professions i les titulacions necessàries per a exercir-les, i atribueix a cada professió l'àmbit funcional específic corresponent. La llei no regula –no és la seva finalitat– la formació i les titulacions acadèmiques i professionals de l'esport. Sí que regula els aspectes bàsics de l'exercici d'algunes de les professions de l'esport, per a garantir la qualitat dels serveis esportius i la protecció de la salut dels practicants. La llei pretén corregir l'intrusisme professional marcant uns criteris clars sobre una activitat professional que pot comportar certs riscos per a la salut.

Tal com va dir l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, el projecte de llei vol garantir que les persones que es dediquen a instruir activitats d'entrenament, ensenyança, direcció i gestió en l'àmbit de l'esport tinguin uns nivells de formació adequats a l'activitat desenvolupada, especialment en aquells casos que l'activitat concerneix menors d'edat, persones grans, persones amb problemes de salut o bé amb certes discapacitats.

El projecte s'ha estructurat en un preàmbul, setze articles, tres disposicions addicionals..., perdó, tres disposicions addicionals –eren quatre en el projecte original, però una tècnica ho ha convertit en tres–, cinc disposicions transitòries, una disposició derogatòria i nou disposicions finals.

L'article primer defineix l'objecte de la llei.

En el segon s'especifiquen les professions pròpies de l'esport que seran objecte de regulació, i més concretament la de professor o professora d'educació física, animador o animadora, monitor o monitora esportiu professional, entrenador professional i director o directora esportiu.

Aquestes professions i els seus requisits, els aspectes essencials de la professió, les funcions bàsiques, l'àmbit d'actuació i la formació requerida són definits als articles del tercer al sisè.

L'article setè fa referència a la reserva de denominacions descrites en els articles anteriors.

Per l'article vuitè es crea el Registre oficial de l'esport a Catalunya i el requisit de col·legiació.

Els principis i deures de l'exercici professional es regulen a l'article novè.

L'article desè es refereix a l'exercici de les professions que regula el projecte mitjançant societats professionals.

La subscripció prèvia d'una assegurança de responsabilitat civil que cobreixi la indemnització dels possibles danys que es causin a tercers en ocasió de la prestació dels serveis professional és objecte de l'article onze.

Els article dotzè i tretzè tracten la necessitat de donar compliment també als requisits exigits d'acord amb la normativa vigent i a les conseqüències d'exercir les professions regulades sense cobertura legal adient.

El marc normatiu comú i el reconeixement de les titulacions obtingudes en altres estats són objecte dels articles catorzè i quinzè.

A l'article setzè es crea la Comissió Assessora de les Professions de l'Esport. Aquesta comissió, objecte de transacció en la seva composició i concebuda en un sentit ampli, avaluarà periòdicament l'evolució de les professions d'aquest àmbit i l'aparició de noves professions, s'encarregarà de detectar les mancances formatives i donar-hi respostes, alhora que també podrà exercir les funcions que li siguin encomanades per la Secretaria General de l'Esport, en atenció a les necessitats que vagin sorgint.

Les disposicions addicionals tracten el desenvolupament que ha de dur a terme el Govern de les previsions contingudes en l'article 62.3 de la Llei de l'esport.

Les disposicions transitòries, objecte –de la mateixa manera que les addicionals– de transaccions que han donat resposta a les situacions diferents plantejades pels diversos compareixents en la ponència, contemplen les diferents situacions de dret transitòries amb relació a l'exercici professional sense la titulació requerida a la llei, a la implantació progressiva de les titulacions requerides per a la professió d'entrenador professional, a l'habilitació per a exercir la professió d'animador o monitor i a l'obligació de col·legiació.

La disposició derogatòria fa referència a l'article 8 i a l'annex del Decret 56/2003, de 20 de febrer.

I les disposicions finals fan referència, entre d'altres, a l'adaptació de la Llei de l'esport i a l'habilitació del Govern perquè pugui delegar la gestió del Registre de professionals de l'esport a una corporació de dret públic, a una associació professional o a qualsevol altra entitat que pugui ser delegatòria de funcions públiques de caràcter administratiu, i també a l'entrada en vigor de la llei.

Quan el vicepresident de la Generalitat va presentar el projecte de llei, va demanar als grups parlamentaris que milloressin i reforcessin els aspectes positius i essencials que la llei incorpora, en benefici dels sectors directament afectats i el nostre ordenament jurídic. Així ha estat, amb àmplia participació dels sectors afectats, professionals, federatius, de la iniciativa privada i pública, que han comparegut en comissió i als quals agraïm la seva participació i el sentit responsable de les seves aportacions, i també a tots els grups parlamentaris amb els quals s'ha treballat i s'ha buscat l'acord per a fer possible l'aprovació per unanimitat d'aquesta llei.

Agraïment, doncs, per als companys Antonio Robles, Rafael López, Joan Morell, Àlex Martínez i Lluís Postigo, que, junt amb mi mateix, han estat els ponents i que han fet possible un clima de treball positiu, no exempt d'alguns tocs d'humor, això sí, responsable.

Vull agrair també la col·laboració en els treballs de la ponència de l'equip de la Vicepresidència de la Generalitat, significat en la senyora Anna Pruna, que avui ens acompanya, secretària general de l'Esport; el senyor Rafael Niubò, el seu antecessor en el càrrec, i la senyora Helena Ricomà, tant per la feina feta prèviament a la redacció del projecte com per la disposició que han mantingut a assolir acords amplis, que han fet possible que la llei sigui entesa i aprovada per la societat i per aquest Parlament.

Finalment, agraïment en nom de tots per la lletrada Ester Andreu, la gestora Carme Alonso i els serveis de la cambra, per tots els esforços esmerçats en els treballs de la ponència, que han fet possible els compliments dels terminis acordats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Iniciem ara el debat de la defensa de les esmenes presentades. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Joan Morell.

El Sr. Morell i Comas

Gràcies, president. Senyor vicepresident, diputades, diputats que tenim el goig que ens acompanyeu en aquesta primera hora de la tarda, també el relator, el senyor Carmel Mòdol, i tots els ponents dels grups parlamentaris que hem intervingut en aquesta llei, secretària general de l'Esport, senyor Niubò, gràcies per la vostra presència, i també tot el sector del món esportiu que avui ens acompanyeu.

El dia 13 de juny de l'any passat vam dir que aquest projecte de llei no era bo, eh?, per molts motius, i els vam exposar en el seu moment, i avui no ho tornarem a fer. De tota manera, voldria començar reconeixent, dient que consideràvem i considerem necessari l'impuls d'aquesta llei, i ara en aquest cas també l'aprovació amb el nostre suport.

Reconeixem molts aspectes, i el més important és que l'exercici de les activitats esportives sovint l'assumeixen actualment persones mancades d'una formació mínima, tant de coneixements com de titulacions. Per tant, és evident que cal regular-ho perquè les professions de l'esport a Catalunya les desenvolupin persones que tinguin un adequat –insistim en «adequat»– nivell de formació. Per tant, aquesta llei cal.

Volíem, però, que hi haguessin més aportacions, més opinions, més propostes, més suggeriments, més idees, i també, si calia, més crítiques. En definitiva, vam reclamar i vam demanar que hi hagués més participació, que el sector esportiu en general ens fes arribar totes aquelles aportacions que creguéssim necessàries per diversos motius, per completar, per ampliar i, en definitiva, per millorar tots plegats aquesta llei.

Era una llei, dèiem, de difícil aplicació; alguns deien que era un «trajo» a mida fet per a l'INEFC. Era una llei d'impossible desenvolupament. Faltaven professionals, deien d'altres. Era una llei reduïda, poca, perquè només pretenia regular les professions..., quatre. Era un text confús –fins a última hora hem hagut d'aprovar esmenes tècniques– i poc realista pel que feia referència al voluntariat.

Moltes entitats, centres, clubs, federacions, estaven i encara estan algunes preocupades perquè en podien sortir perjudicats. Aquesta llei, enteníem que no era gaire viable, era insostenible, tant econòmicament com per la falta de professionals. Enteníem que discriminava molt les federacions i la seva capacitat de formació, i discriminava els centres de formació que seguien podent formar, però, al País Valencià, a l'Aragó, però aquí a Catalunya no.

Eren moltes coses que no ens agradaven prou d'aquesta llei. Tots aquests comentaris, que els vaig fer jo el dia de defensar-ho..., també el més important és que molts d'aquests comentaris els vam poder escoltar a les compareixences que van venir, com molt bé deia el senyor

Carmel Mòdol, a la Comissió de Política Cultural. I hem de ser conscients que a vegades les entitats, clubs i federacions al Govern els diuen unes consideracions i als grups de l'oposició unes altres, i això, ho vulguem o no ho vulguem, és així. I la feina nostra ha sigut poder arribar a un consens per tal que aquestes inquietuds o sollicituds d'aquests sectors poguessin tenir compte en la llei.

Les compareixences, que n'hi van haver moltes, ens van fer veure que l'aplicació d'aquest projecte de llei tal com estava podia afectar el panorama esportiu de casa nostra. De fet, ens vam adonar, crec que tots els grups parlamentaris, que havia de donar un gir, aquest projecte de llei; un gir que no obeïa a cap caprici polític de l'oposició, de Convergència i Unió, sinó a una voluntat de millora, perquè, si no milloràvem aquesta llei, seria un perjudici per al sector. I calia fer-ho amb consens. I gràcies a les compareixences, a totes les esmenes dels grups parlamentaris, a la ponència, a les aportacions del sector, a les negociacions i a l'esforç de diàleg i consens, havíem d'arribar per força a un mínim de consens i d'acord per part de tots. I això ho hem fet, i estem contents i satisfets d'haver arribat a aquest acord.

Tot i ser una llei molt tècnica, perquè molts aspectes bàsicament eren tècnics, hi ha hagut poc debat polític. Jo diria que hi ha hagut molta cordialitat, molt bon rotllo, per dir-ho en termes col·loquials, entre tots els ponents, però hi ha hagut un debat més tècnic que no pas polític.

També estem convençuts que si Convergència i Unió no haguéssim «apretat» una mica més fent aportacions, buscant el consens, parlant amb diferents col·lectius del món esportiu, amb la Secretaria General de l'Esport fins a l'últim moment, quan ha calgut, aquesta llei segur que s'hauria aprovat, segur, encara que fos només per qüestions aritmètiques, però també és segur que no seria una llei tan treballada, tan consensuada i no seria millorada.

Breument, quins són els aspectes que nosaltres considerem que amb l'esforç de tothom, de tots els grups parlamentaris, de les compareixences, de les esmenes, hem millorat i per tant ens dona peu que votem, que puguem votar a favor d'aquesta llei.

Hi han hagut en total 141 esmenes, de les quals trenta-dues eren de Convergència i Unió. En l'aspecte del voluntariat, un tema que l'hem negociat i parlat moltes vegades, i que enteníem que, cada vegada menys, el voluntariat no està en l'estat més pur, que hi ha molt voluntariat en el món esportiu que percep petites remuneracions, per qüestions de dietes, de desplaçaments, o petits sous, i això el que no podia ser..., que quedessin inclosos en la llei. Per tant, aquest llinar, aquesta diferència entre el que enteníem que era el voluntarisme i la professionalitat ha quedat mot ben recollit en les esmenes que hem presentat; per tant, ho reconeixem com a positiu.

La qüestió de la formació, tant del centre de formació com, sobretot, la formació en les federacions esportives catalanes. Això també entenem que s'ha pogut resoldre molt satisfactòriament. Unes de les entitats més afectades eren les federacions esportives catalanes i, per derivació, els clubs, les associacions o entitats.

Des de Convergència i Unió érem conscients que la formació que es generava des de les federacions, que és molta i important, es materialitzava en títols privats. En cap cas demanàvem que s'homologuessin a qualsevol preu o a canvi de res. El que sí que creïem era que era just i necessari adequar aquesta realitat, trobant-hi un seu lloc en l'exercici professional que regula aquesta llei. I per què? Doncs, perquè és realment important valorar la formació específica sobre un esport que es dona des de cada federació corresponent.

Ara, amb les esmenes transaccionades de tots els grups parlamentaris, s'ha permès la creació d'un centre de formació que tutelat per la UFEC..., i també amb consolidació amb la Secretaria General de l'Esport i Educació, vehicularan aquests programes de formació federatius per tal d'assolir aquesta equiparació dels títols reglats. Estem convençuts, doncs, que amb aquestes esmenes de tots els grups hem aconseguit aquesta millora.

Les titulacions federatives assoleixen o assoliran aquesta oficialitat que la professionalització requereix; d'això, sempre ens en sentirem satisfets: l'addicional quarta. Per tant, enhorabona i felicitats a la Unió de Federacions Esportives pel que hem aconseguit.

Els centres de formació. També hem consensuat una transacció a última hora que millora notablement aquesta activitat, i d'això també ens en sentim especialment satisfets, i esperem que en el desplegament del reglament encara es pugui millorar.

També tots plegats hem millorat la participació en les comissions, tant a la comissió assessora com a les comissions tècniques. Des de Convergència i Unió creïem del tot necessari que en aquestes comissions hi havia d'haver més participació del sector, dels agents esportius directament implicats aquí a Catalunya. Gràcies a les esmenes que s'han introduït, això també és possible i es regula. Millorem, doncs, la participació en les comissions, i també ens en sentim satisfets.

L'habilitació dels títols obtinguts amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta llei. Disposició addicional tercera. També entenem que és positiu.

Totes les titulacions emeses seguint la legalitat vigent seguiran essent vàlides. Això vol dir que aquesta llei no té un caràcter retroactiu. La disposició transitòria cinquena. També entenem que és positiu.

I, com no podia ser d'una altra manera, hem d'harmonitzar les professions de la llei amb el Marc Europeu de Qualificacions, l'Institut Català de Qualificacions Professionals i l'Institut Nacional de Qualificacions.

Totes aquestes, entenem que són millores molt importants que ens han ajudat a poder votar que sí a aquest projecte de llei. Agraïm a tothom l'esforç per portar-ho a terme.

Anunciem que retirem sis esmenes: la 13, la 33, la 39, la 45, la 48 i la 49, que ja us ho havíem avançat per facilitar les votacions.

Mantenim d'altres esmenes vives, perquè considerem, tot i acceptar els arguments que ens han donat, que segueixen sent vàlides i que millorarien encara més aques-

ta llei: la 1, la 4, la 10, la 15, la 16, la 18, la 20, la 23, la 25, la 27, la 41, la 43 i la 46. No entrarem a detallar-les una per una, perquè la majoria de vostès no saben de quines parlem; ja les hem debatut molt en la comissió, però sí fer referència que queden fora d'aquesta llei, per exemple, activitats en el lleure, que nosaltres preferíem que això s'hagués pogut regular millor.

També la professió d'animador o animadora, dèiem que havia de ser-hi, tant si estigués o no enfocada a la competició, perquè sovint hi han aspectes que no se sap mai on s'acaba un entrenament o on comença una competició, per exemple, en temes tan quotidians com podrien ser els jocs escolars.

Tampoc no compartíem que, en la figura de l'entrenador, els ajudants d'entrenador haguessin de tenir la mateixa titulació que el mateix entrenador. Això també enteníem que es podia regular diferentment.

I després hi han tot un seguit d'esmenes que feien referència a afegir algun aspecte més com el títol de tècnic mitjà o de tècnic màxim, facilitat per federacions, pel que feia referència a la professió de director.

També n'hi havia una de molt concreta, la 41, que ens havia vingut de la Federació d'Equitació, que feia referència a les activitats eqüestres que, per la seva particularitat, entenien que s'havia de regular.

I una altra, que el que preteníem simplement era simplificar els tràmits sobre la inscripció en el registre.

Això vol dir que la majoria d'esmenes anaven encaminades a afegir coses i a poder millorar.

Aquest projecte de llei, a una part del sector, no els acaba d'agradar, i a nosaltres, tampoc. Això ho sabem i vostès també ho saben. Però hem prioritzat arribar a acords per tal de poder millorar aquesta llei. Això és el que ens vam proposar fer, això és el que els diferents grups parlamentaris ens han ajudat a fer, el que la secretaria ens heu ajudat a fer. I, per tant, és el que hem fet: millorar entre tots aquesta llei. Per això, tindreu el suport del nostre grup parlamentari.

Per acabar, també, uns agraïments sincers a totes aquelles persones, entitats i institucions que han fet possible que poguéssim arribar en aquest acord: als compareixents, als col·laboradors, que hem fet moltes reunions, a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, clubs, entitats, associacions; als grups parlamentaris; al relator, el senyor Carmel Mòdol, moltes gràcies per com ha portat tot aquest procés per poder arribar a un acord; al senyor Àlex Martínez, del PSC; al Lluís Postigo, d'Iniciativa; al Rafa López, del PP, i al senyor Antonio Robles, del Grup Mixt. Gràcies a tots.

I també a tots els tècnics que ens han ajudat: a la lletrada, l'Esther Andreu, a l'Helena Ricomà, també, que des d'aquí també li agraeixo tot l'esforç en comunicació per facilitar-ho; a la secretària general Anna Pruna –fins als últims dies, per intentar arribar a acords, això ha sigut possible–, i a la gent de la casa: en Gerard Figueras, en Jordi Baiget i l'Ignasi Angerri.

La gent i el sector ha de saber que, no només gràcies a CiU, però sí gràcies a Convergència i Unió, aquesta

lleï s'ha millorat i, en definitiva, l'esport del nostre país, l'esport de Catalunya, ens ho agrairà.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morell. Ho he entès bé? Les esmenes retirades són la 13, 33, 39, 45, 48 i 49? *(Pausa.)* Gràcies.

Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, tractem avui una llei molt tècnica –molt tècnica; aquells que no venim, de fet, del món de l'esport ens hem trobat amb una llei molt tècnica, i, fins i tot, en algunes reunions ens hem trobat dificultats, que ens han hagut de venir a explicar concretament què volia dir cadascun dels apartats–, molt tècnica i molt complexa, i complexa perquè l'esport del país és complex; al país hi ha molta tradició esportiva, molts clubs, moltes federacions, molts centres de formació.

I nosaltres, quan va venir per primer cop la llei en aquest Parlament, vam donar un sí condicionat; el sí condicionat que s'ha convertit en un sí crític avui; al final direm que sí, però ho farem de forma molt crítica, perquè no ens acaba d'agradar la llei i ho hem de dir. Però hem trobat punts d'acord, hem trobat acords mínims i aquests acords, després, en l'aplicació d'aquesta llei s'hauran de complir.

Començo amb els agraïments. Sempre que un fa una llei semblen els Oscar, es passa..., agraït a tothom, però cal fer-ho, perquè és un treball que fem i que ens trobem, i que al principi, doncs, no tenim gaire idea de quin és el contingut de la llei, però després acabem sent experts en el seu contingut.

Per tant, primer, senyor Morell, agrair-li a vostè, com a ponent de Convergència i Unió, al senyor Àlex Martínez, al Carmel Mòdol, el nostre relator..., que també ha fet l'esforç, ell també, de parlar també amb el departament, al senyor Lluís Postigo i al senyor Antonio Robles..., també, hem d'agradir les amabilitats.

Abans deia, senyor Morell, diu: «Home, hi ha hagut un cert bon rotllo, però tampoc hi ha hagut una voluntat d'entesa total.» I és cert. Això, ho hem de reconèixer. Jo agraeixo les invitacions que ens van fer per al diàleg, però moltes vegades el diàleg suposava anar a les tesis del Govern i no a l'inrevés. Després hem aconseguit fer pressions, importants, amb els sectors, i ara ho explicaré, però aquestes pressions han estat en l'últim tram de l'aprovació de la llei. I vull parlar de centres de formació, que vostè, senyor Morell, hi ha fet referència, i també de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. Una cosa que dèiem en les comissions: sense les federacions no podia sortir la llei. Això era bàsic. I quan parli de l'esport a Catalunya m'hi referiré.

També hem de donar les gràcies, com deia, a la senyora Anna Pruna, al senyor Rafel Niubò i, per descomptat, també a la senyora Esther Andreu, que també ha hagut d'ordenar aquest desordre que moltes vegades suposa-

ven aquells articles que es transaccionaven i que no es transaccionaven.

Aquesta és una llei, s'ha dit, que del que parla és de les professions, de regular professions. Però què vol dir la regulació de les professions?

En aquest àmbit, jo crec que cal recordar el que ens diu la Directiva 2005/36, de la Comissió Europea, del Parlament Europeu, del Consell, relativa al reconeixement de qualificacions. Bàsicament, el que ens ve a dir és que una professió s'entén com a activitat o conjunt d'activitats professionals l'accés a la qual, l'exercici o una de les modalitats d'exercici estan subordinats de manera directa o indirecta en virtut de les disposicions legals.

I com es reconeixen aquestes professions? Ens donava tres..., tres oportunitats no, ens donava tres capacitats per poder-les acreditar: un títol de formació, un certificat de competència o l'experiència personal, l'experiència professional.

Això era el que s'entenia. És a dir que podia venir des de la formació reglada, però també podia venir des d'altres tipus de formació. És el que es coneix a la Unió Europea com l'aprenentatge al llarg de la vida, com aquestes passarelles de formació. Una de les crítiques que fèiem, de les primeres crítiques que fèiem a aquesta llei: «És massa rígida, només contempla, només està regint la formació formal, mai millor dit, la reglada.» Per dir-ho d'alguna forma, parla molt d'INEF però parla poc dels centres de formació o de la formació que s'està donant a les federacions esportives de Catalunya –que després en parlaré, de la seva importància.

Per tant, ja tenim un primer punt, de dir: «Escolteu, això ho hem de mirar amb molt de "carinyo" amb molta dedicació, perquè ens podem...» –i també m'hi referiré–, «podem intentar..., per organitzar, per ordenar el sector, podem desendreçar-ho per un altre costat.» I era una de les primeres qüestions que nosaltres vam posar sobre la taula quan vam fer les esmenes a la nostra llei. Per cert, el nostre grup ha presentat cinquanta-quatre..., ara no ho recordo, cinquanta-quatre, cinquanta-sis esmenes a la llei, cosa que demostra el volum del desacord que hi havia en un principi.

I això venia perquè els professionals que estan treballant en l'àmbit de l'esport a Catalunya són molts, i, per tant, també havíem de considerar que aquests professionals continuessin treballant en aquest àmbit perquè hi hagués una possibilitat d'aplicació –que, senyor Morell, vostè també ho ha dit– efectiva, perquè l'aplicació de la normativa fos correcta, perquè la regulació de les professions no anés en contra dels professionals que ja hi estaven treballant.

Era certa una cosa –i això ho vam dir quan va entrar la llei al Parlament–: la major part de professionals, o una gran part de professionals, no posseeix una acreditació oficial de les competències, i això ho havien d'aconseguir i havien d'anar cap aquí. Però també és cert que, amb la formació reglada tal com està, la formació formal, que diem –això ho saben molt bé les federacions–, no hi havia prou professionals per poder exercir, per poder posar la llei, perquè moltes vegades són els certificats que atorguen les federacions les que et donen els

professionals tenim avui en dia a casa nostra, i això no ho podíem tirar enrere –això no podia anar cap enrere.

Per una part, els professionals que ja hi treballen –parlem de monitors, d'entrenadors en poliesportius i col·legis– havien de poder continuar. I l'habilitació que es deia a la llei no garantia que hi continuessin; era allò que dèiem, *pan para hoy y hambre para mañana*, perquè no garantia la continuïtat en un futur dels sistemes de formació i d'acreditació. Però també per part de les empreses o de l'Administració pública –parlem de gimnasos, parlem de poliesportius o parlem de les mateixes administracions públiques– tenien aquest risc de no trobar gent amb la titulació suficient per poder exercir, per poder donar resposta a la demanda. I, fixeu-vos-hi, quina contradicció: per voler ser molt puristes a la llei, en un període on la demanda d'esport cada cop puja més, podíem acotar..., és a dir, l'oferta de professionals, abaixar-la. És a dir, anàvem en contra de la universalització de l'esport, en contra de l'interès comú. I una de les coses que dèiem: «Ep!, compte quan fem aquesta llei.»

La normativa de referència és una cosa que nosaltres també hem dit i hem comentat. Creiem que hi havia una certa manca de visió de futur de la llei. És a dir, estàvem regulant una llei amb unes necessitats esportives clàssiques. «Clàssiques» són..., quan pensem en l'esport, en allò que tots estem pensant. Però pensem..., i sobretot a casa nostra, a Catalunya, on l'esport és múltiple –és aquesta complexitat però també és múltiple–, hem de parlar també de les necessitats esportives noves. Quan anem a gimnasos tots veiem, per exemple, les típiques graelles que tenim amb noves disciplines esportives; i podem parlar de *fitness*, podem parlar d'*step*, d'*aquagym*, coses que en la llei no sortien reconegudes, perquè són especialitats que havien de tenir una cabuda més enllà. I això es pot fer. I això ho posava, per exemple, i ho posàvem com a exemple, això ho fa la Llei orgànica d'ordenació de les professions sanitàries; el seu article 3.5 ens parla d'aquesta formació continuada, que ha de vetllar també perquè les noves professions de l'àmbit sanitari es vagin incorporant a la llei, per tant que la llei no caduqui en pocs anys i que les noves disciplines esportives poguessin ésser-hi.

Després, també era important la integració, el sistema de qualificació. Al sistema de qualificació dèiem: «No tot és la titulació, sinó també els diferents sistemes de qualificació.» Uns sistemes de qualificació a què ens obliga la Unió Europea. I no cal llegir, o, si volen, ho podem fer, el que ens diuen les diferents normatives, sobretot les recomanacions del Parlament Europeu quan parla de les qualificacions. I en parlaré quan parli de la llibertat de circulació, un altre aspecte que a nosaltres ens preocupava.

Primer, la llibertat de circulació entre els diferents professionals dintre del territori espanyol i, després, també, la llibertat de circulació dels professionals dintre del territori europeu. Som a Europa, som Unió Europea –ens hem de creure que som Unió Europea– i això vol dir que hem de tenir una capacitat de llibertat de circulació dels professionals. I aquest sistema de qualificació que estableix la Unió Europea, el que garanteix és que allò que està qualificat en un estat de la Unió Europea pugui

estar qualificat en un altre estat de la Unió Europea. I això és important. I nosaltres creiem que aquesta llei el que feia..., massa acotada, massa rígida, el que feia és que no permetia aquesta flexibilitat, aquests cinc que després es converteixen en vuit del Framework..., bé, del European..., del sistema de qualificacions europeus, eh?, que formava part del sistema de qualificacions europeus.

Però m'importava també una altra cosa, i és que –i també ho parlàvem quan va entrar la llei en aquest Parlament–..., saben molt bé vostès, senyors diputats i senyores diputades –o almenys aquells que es dediquen a l'àmbit esportiu–, que ara el Govern central, el Govern de l'Estat està preparant també una llei de professions esportives. I aquí tindrem un problema. I deixin-me que llegeixi els dos preàmbuls d'ambdues lleis.

Mirin, al preàmbul de la llei del Govern de l'Estat: «La ordenación de este espacio profesional» –parlem de professions esportives– «de las competencias de los diversos titulados que en él actúan o de las actividades que componen la oferta de servicios corresponde al Estado, tal y como contempla el artículo 36 de la Constitución española cuando prescribe que la ley regulará las peculiaridades propias del régimen jurídico de los colegios profesionales y el ejercicio de las profesiones tituladas. Es preciso, por tanto, dotar a la sociedad española de una normativa que ordene, organice y regule el ejercicio profesional en este ámbito.»

Què ens diu el preàmbul de la nostra llei? «De conformitat amb el que estableix l'article 134 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la Generalitat té atribuïdes competències exclusives en matèria d'esport. En l'exercici de la competència esmentada, el Parlament de Catalunya va aprovar diverses lleis» –etcètera. «A més de la competència autonòmica en matèria esportiva, aquesta ordenació legal de les professions esmentades l'avalua des de la perspectiva competencial el fet que Catalunya també disposa, d'acord amb l'article 125.4 de l'Estatut d'autonomia vigent, de la competència exclusiva en matèria d'exercici de les professions titulades.» Aquí tindrem un problema. Aquí tindrem un problema perquè tindrem un conflicte de competència quan s'aprovi la llei a Madrid. Per tant, era important també resoldre això.

Però també parlàvem de la mateixa tradició de Catalunya. Aquesta idea que deia: sense les federacions no podem fer aquesta llei. Mireu, l'esport a Catalunya té una tradició associativa, l'esport té una tradició, cadascun dels esports, de la seva pròpia història. Té una tradició associativa: 32.000 equipaments esportius, 115.000 llicències esportives, 110.000 nens i nenes en competicions federades, 13.000 entitats de l'esport, un 43 per cent de catalans que practica un esport, que estem sis o set punts per sobre de la mitjana espanyola. Som pioners, a Catalunya. Però qui ha estat pioner a Catalunya veritablement ha estat la seva societat civil, que ha estat sempre molt més avançada que els seu mateix Govern. Catalunya és moderna per la seva societat civil, no pel seu Govern; no ens hem d'enganyar. I el que no volíem i el que no podíem admetre és que ara vingués el Govern de Catalunya, que vingués a aquest Parlament qualsevol administració pública i poses un desgavell

en aquest sistema; un sistema de federacions esportives que havia funcionat, recordem-ho, des de l'any 1933, seixanta-cinc federacions esportives a casa nostra, més de deu mil clubs, o el sistema de centres de formació que teníem. I això per nosaltres era vital, respectar tot el que havien fet, perquè funcionava i funcionava bé, i funciona bé l'esport a Catalunya, a casa nostra. Per tant, no podem legislar intentant canviar quelcom que funciona bé. La formació en esports especialitzats, qui ho fa a casa nostra? Les federacions esportives. I això calia continuar-ho.

I al final, al final de tot, hem arribat a aquest consens, hem arribat a una transaccional. I s'ha arribat a una transaccional amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya –no amb nosaltres, amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya–, però també gràcies a la pressió del Partit Popular, de Ciutadans i de Convergència i Unió hem aconseguit també pressionar el Govern perquè això s'assoleixi, perquè aquesta formació especialitzada a les federacions que tenen escoles pròpies, que funcionen des de fa tants anys, que són els motors de l'esport a Catalunya, que són els agents que saben quina és la situació real del dia a dia del seu esport, que tenen aquest esperit vocacional real, doncs..., segueixin i continuïn formant i continuïn estant dintre de la llei.

O les escoles de formació. Són pioners –ho hem dit abans–, són pioners en molts serveis. I hem parlat del *fitness*, hem parlat del *wellness*, hem parlat de l'aeròbic, *pilates*, *step* en la pràctica esportiva. A això també calia donar-li una resposta, i que moltes vegades un professional no havia de donar això, però per una senzilla raó, perquè moltes vegades, per exemple, un monitor –un monitor, parlem, no?, de l'entrenador– d'*step* dona quatre hores la setmana, potser, de la seva disciplina; no s'hi dedica professionalment, i també li hem de donar una resposta, a aquesta situació.

Per tant, el nostre sí és un sí molt crític. Molt crític perquè pensem que hem millorat una llei, l'hem flexibilitzat d'acord i amb l'ajuda de la societat civil, i ha estat important, però hem quedat lluny de les nostres expectatives. Malgrat tot, hem arribat al consens. Ho dèiem, hi han molts professionals; aquesta complexitat que té Catalunya, els professionals de l'INEF, que se'ls havia de donar una sortida... El que no podia ser és que un professional de l'INEF, algú que s'ha llicenciat a l'INEF no trobés una sortida per una competència deslleial, que certament es dona. Les federacions esportives, els centres esportius i els centres de formació. Havíem d'arrodonir aquesta llei amb la complicitat de tots els agents socials. No demanàvem..., fixeu-vos-hi bé, no estàvem demanant un acord polític, estàvem demanant un acord social, un acord social perquè el sector esportiu és un sector molt potent.

Per tant, hem flexibilitzat aquesta llei, malgrat que no sigui del tot flexible; l'hem apropat a la realitat, malgrat que no està del tot adaptada a la realitat; hem permès i hem jugat i hem aconseguit que respecti la lliure circulació, encara que no està del tot respectada, i hem arribat a un acord de tothom, encara que tothom ha donat alguna cosa i ha cedit alguna cosa.

Hem aconseguit una llei correcta; no hem aconseguit, des del nostre punt de vista, la millor llei que es podia aconseguir, però, com ha dit el senyor Morell en la seva intervenció, qui guanya amb aquest acord, qui guanya amb aquest consens polític i amb aquest consens social serà, sense cap mena de dubte, l'esport català, l'esport de casa nostra.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, extiendo las felicitaciones y las gracias a todos los demás —mis compañeros que me han precedido ya lo han hecho. Me sumo a ellas con una pequeña salvedad: en la ponencia de esta ley nuestro grupo parlamentario ha tenido difícil introducir enmiendas y transacciones a casi nada porque el proyecto de ley ya venía prácticamente cocinado, sin maniobra, por parte del grupo parlamentario que apoya al Gobierno. Y debo decir, además, como queja, que mientras este grupo se reunió con todos los grupos parlamentarios, con nosotros no lo hizo; ni siquiera tuvo la deferencia de decírnoslo hasta el final, ¿no? Por todo ello, en ese sentido, una pequeña crítica. Pero no quiere decir esto que la ponencia no fuera muy simpática y amable. Pero lo dejo aquí encima porque no nos parece de recibo que fuéramos el único grupo que no nos recibiera, a pesar de que formamos parte del propio Parlamento.

En esta ley había..., en este proyecto de ley había dos peligros: uno, no hacerla, no hacer esta ley, dejar las cosas como estaban, y otro, regularlo tanto que pudiésemos despreciar la actividad que los profesionales en este deporte han venido haciendo sin que la Administración haya introducido demasiadas reglas hasta la fecha, y habiendo, en este sentido, funcionado perfectamente.

Creo que ha habido un equilibrio entre ambas partes y se ha saldado con un aspecto positivo. Por tanto, mi grupo parlamentario votará a favor de la ley de forma decidida y...

Quiero hacer una contextualización porque esta ley..., posiblemente no haya un instrumento de relaciones sociales y cohesión social más eficaz en la actualidad que el deporte. Ningún otro que arrastre a tantas personas a su práctica y a su espectáculo, pocas que activen tantos recursos económicos, y, sin embargo, pocas profesiones estaban tan poco reguladas como las profesiones que se dedican a la enseñanza, control y dirección de la práctica deportiva. De aquí, por tanto, desde nuestro punto de vista, la necesidad de este Proyecto de ley sobre el ejercicio de las profesiones del deporte en Cataluña.

Quiero hacer alguna otra precisión. El espectáculo colosal del fútbol u otros deportes de masas, como el baloncesto, el automovilismo o el tenis, han demostrado que son eficaces formas de encauzar y amortiguar la

agresividad humana. Hoy nuestros estadios son las catedrales de la edad media. Los mayores presupuestos, la mayor atención mediática, seguimiento casi religioso de las actividades deportivas. Es la cara teatral del deporte, pero no la única real, ni siquiera la más importante; detrás de esos montajes plásticos colosales hay miles de aspirantes a llegar algún día a figuras. Y mientras llega ese día, millones de adolescentes practican su especialidad deportiva.

Pero, más allá de esas legítimas aspiraciones, hay muchos más millones de personas que viven en deporte en sí y para sí, sin sacar rendimiento añadido. Cientos de deportes, desde el esquí a la petanca, desde el fútbol de barrio al ciclismo, la espeleología, el montañismo, el submarinismo, la gimnasia deportiva, la reparadora, la recuperativa, la natación, el *footing*, el tenis..., en fin, formas mil de tonificar el cuerpo y relajar el alma son practicadas por la mayoría de la sociedad. A veces sin normas de seguridad y en situaciones de riesgo, con escaso control y conocimiento del propio cuerpo, con prácticas mal dirigidas o peor reguladas. Y todo ello en medio de una demanda cada vez mayor, donde los servicios sociales, las políticas de igualdad, la sanidad o la cultura quedan a merced del deporte o a la inversa.

Como actividad escolar, socializa i genera anticuerpos contra la desestructuración social. En el área de la salud se ha convertido en imprescindible, no solamente en programas de rehabilitación, sino en actividades de prevención, y todo ello tejido en una red de actividades económicas imprescindibles para sostener miles de puestos de trabajo. En la franja ancha y lúcida de su actividad, millones de personas de todas las edades disfrutan su práctica como una forma más de disfrute de vida.

Para regular estas prácticas, las profesionales y las *amateurs*, está pensado este proyecto de ley, y es que hasta ahora había un claro vacío legal sobre el ejercicio de las profesiones deportivas, a causa del cual se fueron creando estructuras sociales, unas oficiosas, otras sin tener en cuenta los distintos tipos de funciones profesionales específicas que se necesitaban para el desarrollo de cada una de ellas.

Si bien la espontaneidad de la sociedad civil a través de federaciones, clubes, asociaciones, etcétera, ha resuelto con eficacia hasta la fecha las actividades deportivas en ausencia de un marco legal definido, no parece lógico dejar tanta responsabilidad sin la complicidad y responsabilidad de la Administración, porque una de las consecuencias de estas circunstancias podría ser que los beneficios generados por esta actividad se podrían convertir en perjuicios y riesgos para la salud, la seguridad y la educación de los ciudadanos, y en general para la sociedad. Y además este escenario podría determinar la calidad de los propios servicios de la actividad física y deportiva. Las personas que ya poseen la formación específica oficial pertinente son un elemento básico, elemental y esencial para garantizar la adecuada actividad física y deportiva, pero debe ser generalizada, esa eficacia.

Por ello, el objetivo fundamental de la nueva ley es, primero, el marco jurídico en que debe desenvolverse la práctica deportiva en el ámbito de Cataluña, rechazando por un lado la tentación fácil de asumir un prota-

gonismo público excesivo, y por otro lado, la propensión a abdicar de su responsabilidad que como poder público tiene en la ordenación y racionalización de este sector. Y segundo, regular los aspectos básicos del ejercicio de algunas profesiones, para asegurar la calidad de los servicios deportivos, con una preparación y una titulación imprescindibles para proteger la salud de los practicantes. Se pretende acabar, por tanto, con el intrusismo en el sector deportivo y se intenta marcar unos criterios claros sobre una actividad profesional que pudiera comportar riesgos para la salud.

Hemos presentado una enmienda de supresión al párrafo tercero del artículo octavo. No consideramos oportuno ni conveniente que pueda pasar la delegación de la gestión del registro a manos de una corporación de derecho público a una asociación profesional o a cualquier entidad pública. Consideramos que el registro debe estar únicamente en manos del departamento competente en materia de deporte. Estas prácticas podrían llevar a la comisión de favoritismos, arbitrariedades y/o abusos.

También hemos presentado una enmienda de supresión al párrafo quinto del artículo 8. No entendemos la discriminación a favor de unos profesionales vinculados a la Administración pública. Queremos igualdad de derechos y de obligaciones para todos los profesionales. Insistimos: la colegiación debe ser obligatoria para todas las profesiones, sean de la Administración pública o del sector privado. Solo así se tendrá un mayor equilibrio y seguimiento y control de todo el colectivo de profesionales del deporte.

Por otro lado, el texto legal, en su artículo 10, recoge la obligación de los profesionales regulados por esta ley de suscribir un seguro de responsabilidad civil que cubra las indemnizaciones por los daños que se puedan causar durante el ejercicio de la actividad. Nuestro grupo parlamentario ha presentado una enmienda de adición a ese artículo.

En el terreno laboral también hemos encontrado deficiencias. Entendemos que, cuando existe una relación laboral por cuenta ajena, la obligación de la subscripción de la oportuna póliza de seguros de responsabilidad civil debe recaer como obligación en el empleador, no en el trabajador.

Por otra parte, en la disposición final octava se establece la entrada en vigor de la presente ley, y en su apartado segundo se estipula que serán exigibles, a partir del 1 de enero del 2008, las titulaciones que habilitan para el ejercicio profesional. Nosotros entendemos, nuestro grupo parlamentario de Ciudadanos entiende que debe establecerse un período de transición de seis años hasta conseguir la plena aplicación el 1 de enero de 2014. Consideramos que los profesionales del deporte deben disponer de ese tiempo, como mínimo para poder adecuarse a las nuevas exigencias establecidas en la presente ley.

Asimismo, hemos presentado siete enmiendas a la exposición de motivos, donde el Grupo parlamentario de Ciudadanos, al que represento, quiere dejar claro que la Generalitat tiene competencias delegadas en materia de deporte, por lo que ha de contar con la legislación estatal vigente. En el artículo 43.3 i en el 148.1.19, la Consti-

tución española aborda el tema del deporte en dos ocasiones, y concretamente en el artículo 148, que cita las posibles competencias de las comunidades autónomas, y establece que podrán asumir competencias en materia de deporte; nada habla de exclusividad. Por ello hemos pedido la supresión de aquellos párrafos en los que el nuevo texto legal otorga a la Generalitat una prerrogativa que no le corresponde o, cuando menos, puede ser controvertida o debatida.

Por cuanto antecede, dejamos vivas las enmiendas siguientes: la 82, la 84, la 89, la 125 y, en la exposición de motivos, la 128, la 129, la 130, la 131, la 133, la 134 y la 138. Estas enmiendas podrían haberse retirado antes, pero posiblemente esa poca deferencia que han tenido con el Grupo de Ciudadanos, que lo he remarcado aquí al principio, nos ha obligado a dejarlas vivas.

Gracias a todos, de todas maneras, y gracias, señor presidente.

El president

Poden fixar la posició la resta de grups parlamentaris sobre les esmenes reservades i el text del dictamen. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Alexandre Martínez.

El Sr. Martínez Medina

Bona tarda, senyor president, senyor vicepresident. Abans comentava el senyor Rafael López que això de vegades semblava una mica com Hollywood, que si haviem de donar els agraïments, no? El meu pare, de petit, sempre em deia: «Escolta... Tú, niño, saluda y agradece.» I jo saludo i dono les gràcies, no?, en tot cas... I vull saludar molt especialment –perquè penso que, doncs, demostra l'interès que això té, aquesta aprovació que aquesta llei té– el secretari general de la Vicepresidència, el senyor Rafel Niubò; la secretària general de l'Esport, l'Anna Pruna; l'Helena Ricomà, que s'ha fet un fart d'enviar documentació amunt i avall i avall i amunt –ens ha facilitat molt la feina, la veritat–; professionals del sector que ens acompanyen; públic...

I vull agrair també, com no pot ser d'una altra manera..., ho faré més endavant de forma més detallada, amb els companys de la comissió, però volia en aquest moment donar les gràcies a la lletrada de la comissió, Esther Andreu i Fornós; la gestora de la comissió, la Carme Alonso Belmonte, i l'assessora lingüística, la Rosa Galvany.

Vull donar les gràcies també a les federacions esportives i a les desenes d'homes i dones que han passat per aquesta casa, per donar-nos, per ensenyar-nos, per entregar-nos l'experiència de la feina que han anat fent al llarg de tots aquests anys.

Vull fer una cosa que en tot cas el president em corregirà –no sé si és mecànica parlamentaria, però la meva, doncs, poca experiència em porta a això–, i vull fer-ho de forma molt sentida –molt sentida–, que és donar el condol al senyor Josep Lluís Cleries. I ho haig de fer perquè ahir em va copsar el fet que estàvem compartint una mateixa comissió, va rebre una trucada per la qual, doncs, s'havia mort el seu pare, va estar allà durant tota

l'estona i després va marxar sense dir res, i des d'aquí, ja que no hi és ell, doncs, voldria que en tot cas el grup parlamentari li traslladés el condol meu personal i, evidentment, el del grup parlamentari que represento. En fi, m'he permès aquesta... Em penso que...

Avanço que el Grup Parlamentari Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi votarà favorablement el dictamen sobre la Llei d'exercici de les professions de l'esport a Catalunya. I per tal de fixar el nostre posicionament permetin-me que em remunti també una mica a la meua infantesa; em servirà al llarg de tota l'exposició, una mica, d'argumentari de tot això.

Vostès, alguns de vostès, segurament no tots, però alguns de vostès es deuen recordar de les tres «maries», se'n recorden, eh? (*Remor de veus i rialles.*) Eren la religió, que inalterablement anava assimilada a un capellà, no?; la *formación del espíritu nacional*, que la supervisava habitualment... (*veus de fons*) –són molts anys–, la supervisava un home clàssicament..., vestit molt clàssic, i a més amb un bigotet molt subtil i ben cuidat sota el nas, no?, i després la gimnàstica, que habitualment, i mira per on, a mi em tocava sempre un home grassonet, no?, que els dilluns al dematí ens esperonava a tots que ens poséssim la calça curta, la samarreta imperi, i comencéssim a donar voltes pel pati mentre ell, tapat amb un abric, això sí, ens observava fumant-se un caliquenyo –me'n recordo perfectament, de la imatge aquesta, no?

Eren matèries, aquestes tres matèries, que servien per omplir vitalment els espais intersticials d'aquella resta d'assignatures que deixaven sense grans explicacions altres temes importants. En cas de dubte existencial, doncs, molta fe –molta fe, eh? Davant de les injustícies, doncs, seguir l'exemple de Guzmán el Bueno; era una bona... I enfront de les temptacions del dimoni, doncs, molta, molta però molta gimnàstica. I vostès es deuen preguntar: «I aquest diputat s'ha begut l'enteniment, o què dimonis pregunta aquí?» Doncs, vaig cap aquí– vaig cap aquí, no?

Passat el temps..., i això m'ha donat, al llarg del temps..., estic d'acord amb el diputat que no sóc un expert en esport, i penso que reconec davant de tothom, doncs, que és així: no sóc un expert; sóc un gran treballador, però no sóc un expert en l'esport. Però sí que al llarg d'aquest temps he anat interioritzant –i m'ha servit, jo he fet una immersió important– aquest aspecte, aquestes tres «maries», no? Passat el temps, i amb la perspectiva dels anys que han transcorregut, he de reconèixer que la «maria» esportiva és la que millor ha sabut adaptar-se als temps. Va veure que allò de *mens sana in corpore sano* deixaria de ser una metàfora per convertir-se en un autèntic filó d'oportunitats. La més espavilada de les «maries» va veure que el món de l'activitat esportiva era únic i especial, que des d'ell es podien establir complicitats entre els esportistes, els clubs, les associacions, les federacions, els consells esportius, els ajuntaments, els governs... Centenars de milers de persones practiquen avui, d'una manera o altra, de forma permanent o esporàdica, algun tipus d'esport.

Aquesta reflexió justifica la saviesa de la gimnàstica «maria», per un costat, i la necessària regulació de l'e-

xercici de les professions de l'esport de Catalunya, per un altre. És innegable que l'esport exerceix un seguit d'influències sobre les nostres vides i sobre l'entorn on desenvolupem la nostra activitat vital. L'esport és un generador de canvis en tots els àmbits.

Senyores i senyors diputats, la pràctica esportiva va més enllà de mantenir uns cossos en forma. Ningú en dubta, que la seva pràctica està directament lligada amb el manteniment de la nostra salut, ningú, i, per tant, amb la millora de la nostra qualitat de vida. Està demostrat que la pràctica esportiva suposa una inversió en salut i un factor cabdal per disminuir la despesa sanitària. La seva pràctica ofereix als nouvinguts espais d'interrelació, i es mostra unes vegades més com un actiu de foment de la cohesió social –abans ho repetia no recordo quins dels diputats que m'ha precedit. L'esport és principalment igualitari: no hi ha ni rics ni pobres, només esportistes, que mesuren les seves pròpies capacitats; per això la seva accessibilitat ha de garantir-se a tothom. L'esport pot esdevenir, sobretot per a la gent jove, una potent eina formativa, que els permeti interioritzar valors com el de compartir, treballar en equip, saber perdre, l'esforç com a element necessari per la consecució d'una fita, etcètera.

L'esport s'ha convertit, en definitiva, en un impuls econòmic, en un gran i generador impuls econòmic. Les activitats esportives formen part d'allò que s'ha vingut a definir com «la indústria de l'oci», i com a tal indústria ha propiciat el naixement i el creixement de múltiples ocupacions al voltant de l'esport.

A Catalunya, diferents estudis demostren –i amb això abono també el que comentava el diputat– que l'esport representa al voltant del 3 per cent del PIB –que és molt– i una ocupació de més de 75.000 persones directament ocupades en el tema de l'esport. No estem parlant, per tant, d'un tema menor; és un sector emergent on el 55 per cent de les despeses espanyoles estan situades a Catalunya. Aquest és un argument suplementari que reforça la presentació d'aquesta llei.

Per tant, si volem, i ho volem, que el nostre país continuï sent capdavanter en la pràctica esportiva, haurem de disposar d'instal·lacions, de recursos indispensables per a la realització d'activitats esportives, però també és imprescindible, tal com diu l'article primer d'aquesta llei, reconèixer de manera expressa quines són aquestes professions, assignar-los les competències associades, determinar les titulacions necessàries per exercir-les i atribuir a cada professional l'àmbit funcional específic corresponent.

Senyores i senyors diputats, el que pretén essencialment aquesta llei és vetllar per la protecció de la salut dels ciutadans i ciutadanes quan practiquen un esport. I això es pot garantir, entre altres mesures, mitjançant la presència de professionals adequadament formats i amb les competències professionals adients.

Permetin-me que en aquests sis minuts que em queden els faci d'una forma molt ràpida cinc cèntims de quins són els motius per què el nostre grup, doncs, dona o donarà suport a aquesta llei.

És una llei que neix a partir d'un mandat del Parlament de Catalunya que va ordenar presentar un projecte de llei que regulés l'exercici d'aquestes professions. Doncs, com no podia ser d'una altra manera, aquí està.

És una llei llargament esperada, reivindicada pels mateixos professionals i empreses del sector, que pretén ser respectuosa amb el passat, però a la vegada decididament innovadora. És una llei que fa un reconeixement explícit a la complexitat i a la riquesa del sistema esportiu del nostre país i el dota d'un desenvolupament legislatiu a la seva alçada. És una llei que fixa fonamentalment les noves exigències de titulacions, de col·legiació, de registre, d'assegurances, etcètera, però reconeixent a la vegada la feina i la competència de les persones que fins al dia d'avui desenvolupen o han desenvolupat aquestes tasques de manera professional i altruista.

És una llei que vol garantir que qualsevol professional tingui una formació idònia i suficient per desenvolupar el tipus d'activitats que ofereix als usuaris i als practicants. És una llei que pretén establir els mecanismes per adaptar-se a les exigències per a l'exercici d'una professió de l'esport a les noves circumstàncies de la formació i a les necessitats pròpies del mercat i de les estructures de l'esport.

És una llei que fa compatible la necessitat de regular l'exercici professional amb la voluntat de no col·lapsar el sistema esportiu, exigint uns nivells de titulació a persones que participen de l'activitat esportiva de manera molt activa però que no en fan, d'això, una activitat professional, fixa i estable.

És una llei que dóna importància..., o que dóna la importància que han de tenir a les titulacions esportives oficials lligades al sistema educatiu, no podia ser d'una altra manera, ja sigui en els estudis universitaris, formació professional, però que incorpora també la formació que imparteixen les federacions esportives que realitzen en el marc provisional del període transitori encaminades a integrar-se en el sistema educatiu.

És una llei, insisteixo, que explicita de forma fefaent la necessitat de treballar conjuntament entre la Secretaria General de l'Esport i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i de promoure de manera conjunta el desenvolupament de programes de formació. És una llei que dóna un paper important a la UFEC, perquè participi en els processos de formació dels tècnics esportius. No podria ser, tampoc, d'una altra manera.

No voldria finalitzar el meu parlament sense expressar el meu agraïment al món municipal, a les federacions esportives, a les entitats on el voluntariat és el pal de paller i realitza activitats de forma altruista i desinteressada, i a les escoles de formació per la paciència que han tingut envers aquest diputat i per les facilitats que m'han ofert, mitjançant un contacte permanent, positiu, franc, rigorós i fructífer.

Al llarg d'aquests mesos, fruit d'aquest treball, hem aproximat posicions, hem cercat complicitats i hem recollit moltes propostes que han traslladades al text. Prova d'això són les disset esmenes a l'articulat que varem presentar, que n'han estat acceptades onze, cinc transaccionades i una retirada.

Ha estat, i aquí torno al començament, un plaer extraordinari treballar al costat de tots els diputats ponents. Hem defensat els nostres legítims posicionaments polítics, hem exposat els nostres criteris per tal que el resultat final fos una llei àmpliament acceptada. Avui, ja s'ha vist, toca als partits de l'oposició marcar diferències, remarcar discrepàncies; forma part de l'estratègia parlamentària. Però sincerament crec que a hores d'ara tenim més punts d'acord que de desacord. Prova d'això és que al preàmbul, que no deixa de ser, el preàmbul, el frontispici on s'exposa els motius polítics fonamentals que porten a posar a consideració d'aquest Parlament l'aprovació d'aquesta llei, s'hi han presentat tan sols tretze esmenes, cinc del Partit Popular, que han estat acceptades –al preàmbul–, cinc que han estat acceptades, del Partit Popular, i vuit del Grup Mixt, set d'elles han estat rebutjades i una retirada. És a dir, crec que aquest és un element fonamental, l'argumentari ideològic que sustenta l'elaboració d'aquesta llei és assumit pel 97,8 dels diputats i diputades d'aquest Parlament.

En resum, senyores i senyors diputats, la gimnàstica Maria, aquella Maria que recordàvem al començament del meu parlament, ens mira des de la profunditat dels anys i avui, de ben segur, somriu orgullosa.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, honorable president. Honorable vicepresident, senyors i senyores diputats, el senyor Àlex Martínez, en el torn en el qual m'ha precedit, ha fet algunes confidències. Jo crec que també estic obligat, en justa correspondència, a fer-ne alguna, no?

La primera és que quan el meu grup parlamentari em va demanar que em fes càrrec dels temes d'esport, em vaig pensar que constituïria bàsicament la meua feina defensar les seleccions catalanes, a base de proposicions, mocions... Seleccions esportives catalanes. La sorpresa és que la primera actuació ha estat una llei que, com han assenyalat els meus il·lustres col·legues, ha estat una llei molt, molt, molt tècnica; la qual cosa ens ha obligat a tots a preparar-nos, a mi també, a tots, a preparar-nos, a aprendre, a millorar el nostre grau de coneixement sobre un tema que forma part, que està directament incardinat en el nostre teixit social, en el nostre entorn –qui no té els fills, els pares, els tiets o els amics que practiquen esport, i ho fan en determinades condicions?–, que ens ha obligat a conèixer la complexitat tècnica que aquesta activitat porta incorporada.

Tots hem après una mica. Jo, en aquest sentit, abans, com a relator, he fet uns agraïments, i ara voldria aprofitar per agrair-li especialment al senyor Andreu Camps, director de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, el seu mestatge en l'aprenentatge de determinats conceptes; al senyor Francesc Reig, president del Col·legi de Llicenciats d'Educació Física, que també ens ha il·lustrat,

i inclús al senyor David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya; a tots els altres també, però a ells més específicament, perquè hem tingut reunions de treball que ens han ajudat a comprendre, a abastar en la seva complexitat la immensitat d'un projecte de llei que sembla senzill, però que no ho és gens, que és realment complex. I és des d'aquest punt de vista que manifesto el meu agraïment.

És veritat que la negociació ha estat complexa, difícil. Jo crec que ha estat oberta. I ha començat oberta –ho deia abans en el meu torn com a relator– començant per la feina que ha fet el Govern en aquesta qüestió. El Govern ens va portar una llei, aquí, davant d'aquesta cambra, perquè era la seva obligació portar-la, per una banda, i, per l'altra banda, perquè coneixia la necessitat social, la necessitat professional que hi havia de regular un àmbit que estava absolutament desregulat.

El Govern..., i abans ho ha reconegut el senyor Joan Morell, quan des d'una posició del Grup de Convergència i Unió d'esmena a la totalitat passem, després de totes les converses, de totes les accions que tots plegats hem fet amb cada una de les entitats i associacions i col·lectius implicats, a intentar millorar aquesta qüestió, per provocar finalment el vot positiu per unanimitat que hi haurà avui.

Però el primer que va fer la feina va ser el Govern. Jo crec que és just que ho reconeguem: va redactar la llei i ens la va portar aquí amb la voluntat que diguéssim la nostra –també els grups que donen suport al Govern van esmenar–, i així ho reconeix la mateixa Unió de Federacions Esportives de Catalunya, que reconeix el paper del projecte del Govern i el paper de les esmenes, que els nostres grups, també, fruit de les seves reflexions, també els vam dir: «Presentarem això.» I diu: «Home!, amb això la llei queda molt millorada!» El mateix que va fer el senyor Morell, i el que ha fet el senyor López; això ho hem fet entre tots. I aquesta és una decisió pràctica.

Aconseguirem una llei que hem fet entre tots, que algú l'ha liderat, perquè era la seva obligació, i ho ha fet amb responsabilitat, i que, a més a més, ha tingut la generositat, el Govern, de, aquells plantejaments que se suposaven tancats de bon principi, obrir-los i introduir les modificacions que fan que la llei sigui un instrument útil, un instrument de reforma efectiva, un instrument de renovació real del món de l'esport a Catalunya, i que alhora serveixi perquè la complexitat d'aquest món esportiu..., la reconegui com a tal.

No és només el Govern que sap que aquesta qüestió s'havia d'afrontar, el mateix sector també ha acabat reconeixent que aquesta qüestió s'havia d'afrontar, tot i que els canvis, les reformes a tothom fan una mica de por, fan una mica de basarda. Tirar-se damunt d'una qüestió que és molt complexa i redactar, introduir les idees, donar-hi sentit jurídic per canviar aquesta realitat provoca, de vegades, allò que... mires i hi veus un pou una mica llarg, una mica fondo i, en base a això, unes certes reticències.

Però entre tots plegats jo crec que hem aconseguit que aquestes reticències desapareguessin i que finalment la llei esdevingui..., no només perquè serà votada per

unanimitat, que és molt important, sinó perquè amb tot el seu articulat esdevé un instrument molt útil per al conjunt del sistema esportiu de Catalunya; que nosaltres també li reconeixem el mateix paper, a aquest sistema esportiu, que li reconeixen tots els grups de la cambra. Catalunya excel·leix en pràctica esportiva. I en bona mesura, gràcies a la seva societat civil, que s'hi ha implicat d'una forma molt directa. No és casual que en les diverses competicions, i per això el clam per unes seleccions esportives catalanes, els equips catalans tinguin uns magnífics resultats. Aquí hi ha esport de base.

Però a més a més des del Govern aquest esport de base s'ha potenciat i s'ha planificat, i s'ha invertit perquè el futur d'aquest esport estigui garantit. I en aquest sentit la llei és un instrument més, molt important, per posar en mans dels professionals, de tots els professionals, el futur d'aquest esport, però també per donar garanties al conjunt de la ciutadania, que aquella gent que els educarà, que els dirigirà, que els entrenarà en les diverses pràctiques esportives realment tindran les competències adients per fer aquesta pràctica. Això també ho diu la llei.

Com deia, les federacions esportives de Catalunya han reconegut la validesa i el treball dels grups polítics, també, i especialment el dels grups polítics que donen suport al Govern, en el redactat final, en la millora d'aquesta llei. La rigidesa, jo entenc que és una qüestió de sensibilitats. Algun dels il·lustres col·legues ha parlat de rigidesa; per part del senyor López, ell, i també n'ha parlat el senyor Robles.

La rigidesa depèn de com se veu –depèn de com se veu. Perquè, clar, el senyor Robles diu: «Nos han deixat canviar poques coses», i el senyor Morell i el senyor López deien: «N'han canviat tantes que l'han fet bona, la llei!» Bé, són dos opcions. És a dir, l'actitud dels grups que donen suport al Govern ha estat la mateixa i, per tant, han modificat tot allò, amb l'acord del Govern, lògicament, que podia ser modificable i que enteníem que era una millora substancial.

El tema competencial, que ha assenyalat també el senyor López, home, jo crec que és un tema que el tenim amb aquesta llei, el conflicte de competències amb l'Estat i amb la Constitució, el tenim amb aquesta llei i el tenim amb totes les lleis del Parlament de Catalunya. Jo celebrego..., interpreto que el senyor López es sumarà a les nostres peticions d'adaptar la Constitució espanyola a la sobirania que emana d'aquesta cambra, perquè al final és això. Nosaltres aquí interpretem la paraula «exclusiva» d'una determinada manera –jo la interpreto com em van ensenyar a interpretar a casa meua, eh?, exclusiu vol dir exclusiu, que només ho tens tu–, i després resulta que les lleis de bases estatals diuen que..., home, reserven competència, no? Bé, doncs, si és exclusiu és exclusiu, i l'Estatut de Catalunya diu que el tema de l'esport és exclusiu del nostre país, i per tant que aquest Parlament està perfectament capacitat i autoritzat i habilitat per legislar sobre aquesta qüestió. Jo desitjaria que aquest conflicte de competències, realment, no es produís. Voldria dir que tots ho llegim de la mateixa manera.

La llei no entra, i és veritat, en determinats aspectes que algun dels grups de l'oposició –i nosaltres també

hi hem estat reflexionant— plantejava que hi entrés, com per exemple l'esport del lleure, l'esport en el lleure. I no hi entra perquè no hi pot entrar. Perquè l'activitat del lleure és objecte d'una legislació específica de l'activitat del lleure. I aquí estem parlant de les professions de l'esport, d'aquelles expressions..., tal com assenyalava el senyor Martínez, que són remunerades, que exigeixen una determinada titulació i una determinada dedicació i que, per tant, es produeix aquest just intercanvi entre la professionalitat, la dedicació i la retribució per tirar endavant una activitat. Les activitats del lleure, el voluntariat i altres aspectes, com el salvament i socorrisme, no entren dintre de la competència d'aquesta llei, i, per tant, aquesta llei no ho regula.

Per això, algunes esmenes que s'han presentat —que entenem també el sentit amb què s'han presentat i que ens han fet ballar molt el cap— no les hem pogudes incorporar i transaccionar, com hem fet amb moltes d'altres, perquè vull recordar que hem passat de 141 esmenes vives a menys de 50. Això vol que hi ha una real voluntat d'acord i de transacció. No hem pogut fer-ho en aquests casos perquè realment la llei regula el que regula i no va més enllà. Ho hem intentat explicar —com em consta que també ho han fet els altres grups— als diversos compareixents que si no hi entràvem, si aquelles esmenes que ens demanaven que les introduíssim no les podíem introduir, era perquè això no era objecte d'aquesta llei. Aquesta llei no ho regula tot, no regula l'esport a Catalunya, regula l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya, i són les quatre que la mateixa llei tipifica.

Aquest projecte de llei té tres objectius essencials: protegir la salut dels practicants de l'esport, sigui quin sigui l'àmbit en què es desenvolupa l'esport o sigui quin sigui el tipus d'esport que fan. Aquesta garantia és especialment important en aquells practicants amb un risc major com són els infants, les persones amb problemes de salut, la tercera edat, els practicants d'activitats de risc, etcètera. El segon objectiu és garantir que qualsevol professional de l'activitat física i d'esport que tingui una incidència directa amb els practicants tingui una formació idònia i suficient per desenvolupar el tipus d'activitat que ofereix als usuaris i practicants, i establir els mecanismes per adaptar les exigències per a l'exercici d'una professió de l'esport a les noves circumstàncies de la formació i a les necessitats pròpies del mercat de les estructures de l'esport.

Sabem que les estructures de l'esport són complexíssimes a Catalunya. Que hi ha multitud de figures, però la veritat és que s'havia de començar d'una manera o una altra. Jo crec que avui, amb el treball de tots plegats, comencem de la millora possible. Hem parlat moltíssim, hem escoltat a tothom, hem reconegut la complexitat del sistema esportiu de Catalunya, s'han fet les transaccions convenients perquè aquelles primeres pors al canvi que hi havia al començament en gran mesura s'esvaïssin. Probablement no s'han esvaït al cent per cent, però jo crec que en gran mesura sí. I això fa que avui la puguem aprovar per unanimitat. Aprovant-la per unanimitat fem un gran servei a la societat catalana i a l'esport del nostre país.

Temes competencials com l'assegurança, la formació per a les titulacions, les acreditacions a uns coneixements que corresponen a altres departaments, com per exemple el d'Educació, no eren objecte d'aquesta llei, i ho vull tornar a recalcar per deixar les coses clares. Regulem sobre aspectes molt concrets. Regulem allò que convé d'urgència, que es pot fer i sobre el qual tenim realment competències el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat.

Finalment, agrair a tots els grups el vot favorable a la llei, vull ressaltar-ho. Si no s'incorporen les esmenes que queden vives és realment perquè no es pot.

I agrair, també, a la Dolors Martín, del meu grup parlamentari, la paciència que ha tingut amb aquest diputat perquè..., és allò, hem tingut moviments molt intensos de passadissos, de portar esmenes amunt i avall fins a l'últim moment per facilitar aquesta possibilitat.

I agrair especialment al Partit Popular que de les lleis que he tingut l'honor de defensar des d'aquesta tribuna és la primera que votarem per unanimitat, la qual cosa per mi, també li ho dic al senyor López, és una satisfacció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Vicepresident, consellers, senyores i senyors diputats, permetin-me, en tot cas, començar agraint la presència dels representants del Govern, els màxims representants en aquesta matèria, i d'altres representants del sector.

Jo m'estalviaré confessions de caràcter personal —m'imagino que a aquestes alçades m'ho agrairan—, però en tot cas el que sí que haig de fer són referències a allò que es va dir, ara fa aproximadament deu mesos, quan vam fer el debat a la totalitat. I em sembla oportú recordar que ja en aquell moment —avui s'ha posat de manifest, però ja en aquell moment— tots els grups i tots els que hi van intervenir mostraven una clara coincidència en la necessitat d'aquesta llei.

Igualment, em sembla obligat recordar quin va ser el posicionament del nostre grup llavors. Nosaltres apostàvem —i així ho vam fer— per rebutjar les esmenes a la totalitat, continuar amb la tramitació, iniciar els treballs de la ponència, amb una clara convicció que amb aquesta feina que s'encetava podíem millorar el projecte de llei i arribar a un consens suficient, a un consens necessari amb la resta dels grups, i també amb els representants dels sectors professionals, amb federatius, etcètera.

El resultat jo crec que finalment ens dona una mica la raó a aquell posicionament que vam mantenir, el nostre grup i els que donem suport al Govern, en aquell moment. I no voldria que això s'interpretés com un menyspreu a les aportacions fetes pels diferents grups que

llavors van presentar les esmenes a la totalitat, però sí que s'ha de reconèixer, i em sembla que és obligat, que potser, doncs, eren unes esmenes a la totalitat una mica forçades. Perquè les esmenes a la totalitat..., o l'esmena a la totalitat –perdó, m'està corregint el senyor López– el que planteja és que el projecte de llei amb prou feines es pot aprofitar i que ha de retornar al seu origen i començar de cap i de nou.

Doncs bé, el consens, previsible consens que hi haurà en el dia d'avui, el que posa de manifest és que aquell projecte de llei, doncs, no era tan poca cosa i poc aprofitable com algú ha manifestat aquí. En tot cas, ja dic, vull aprofitar i agrair les aportacions fetes pels diferents grups i sobretot la predisposició que ha existit per tal d'arribar a un consens. Consens que ens permetrà avui, com dèiem, aprovar una llei que, en definitiva, aconsegueix donar compliment a un mandat de la llei de l'esport de Catalunya, la seva disposició addicional vuitena, com s'ha comentat. Una llei que portem a terme, diguéssim, amb un clar exercici de les nostres competències, tant en matèria esportiva com en matèria de l'exercici de les professions titulades. Una llei que reconeix el paper que juga l'esport, l'enorme transformació que ha patit l'esport a la nostra societat del benestar, fins arribar a adquirir i a tenir un pes importantíssim que converteix l'esport en una autèntica indústria i en un autèntic pes en el mercat econòmic, com també s'ha comentat anteriorment. Una llei, també, que reconeix la seva influència, la influència de l'esport en la salut i en la seguretat de les persones. I una llei, en definitiva, que el que vol és garantir un sistema esportiu català de qualitat. I nosaltres pensem que s'ha aconsegueix, tant pel que afecta el nivell de formació mínima dels professionals, que a partir d'aquest moment, doncs, hauran de tenir com a requisit bàsic l'assegurament d'altres aspectes, com la responsabilitat civil, o les possibilitats que s'obren a partir d'aquesta llei de la lluita contra l'intrusisme.

Per tant, nosaltres valorem com a molt enriquidor el treball que ha tingut lloc a les comissions, a la Comissió de Cultura, amb les nombroses compareixences, amb altres trobades que hem tingut oportunitat, tant des del nostre grup com de la resta de grups representants del sector. I, per tant, el treball en ponència, finalment, el que ha aconseguit és, des del nostre punt de vista, una bona llei, unes bones bases que permetran un posterior i un correcte, esperem, desenvolupament reglamentari de la mateixa llei.

No entraré en el detall de la llei. Tant el relator com la resta de ponents em sembla que ho han fet a bastament. I si em permeten una frivolitat, en tot cas, és dir que, simplificant potser en excés, però es pot resumir, contestant la pregunta de quines són les professions pròpies de l'esport, doncs bé, aquesta llei crea aquestes quatre professions: amb relació a l'àmbit educatiu, el de professor o professora d'educació física; amb relació a l'àmbit recreatiu, el d'animador o animadora, monitor o monitorea esportiu; amb relació a l'àmbit competitiu, el d'entrenador/entrenadora professional, i per últim, amb relació a l'àmbit de gestió, el de director/directora esportiu.

No faríem justícia si el resum es quedés amb això i prou. Lògicament hem de ser més rigorosos i cal posar de manifest que, en l'articulat, el detall, la concreció dels diferents articles de la llei, intenten resoldre una tasca complexa, que és la tasca de delimitar aquests àmbits professionals, als quals abans he fet referència, i el condicionament d'aquests en l'obtenció de títols determinats.

M'imagino, es poden imaginar que la regulació d'aquesta matèria, com s'ha posat de manifest, doncs, és conflictiva, com de ben segur també ho serà, no ens enganyem, la seva aplicació; per un motiu molt fàcil d'entendre: és per les moltes friccions que hi poden haver amb d'altres professions, professions que són contigües, o amb titulacions afins.

No voldria, però, fer la nostra intervenció, la intervenció del nostre grup, sense fer una especial rellevància..., és a dir, més enllà de la necessària regulació i la necessària ordenació que s'ha fet en aquesta llei, pensem que s'ha de fer una especial rellevància a allò que representarà en la millora de la qualitat del nostre sistema esportiu. I una bona mostra ho pot ser l'article 9, que alguns poden pensar que no és res més que una mica de literatura, però nosaltres pensem que té prou importància. Aquest article 9 el que fa és establir fins a vint principis i deures que els professionals hauran de tenir en compte en l'exercici de les seves professions. Algun d'ells –i només a títol d'exemple–, com pot ser de vetllar per la salut de les persones; difondre, si s'escau, els valors del joc net; col·laborar de manera activa en la realització de qualsevol control de dopatge; desenvolupar l'activitat, l'actuació professional, tenint o fent un compliment escrupolós de les obligacions deontològiques; promoure les condicions que afavoreixin la igualtat efectiva de la dona en l'esport; projectar l'activitat esportiva com a opció del temps lliure i com a hàbit de salut; desenvolupar la seva actuació professional fomentant una pràctica esportiva exempta de qualsevol mena de violència, racisme o xenofòbia; fer, també, que es promogui el consum de productes esportius en l'elaboració dels quals no intervingui de manera contrastada mà d'obra infantil, o no s'atempti contra el medi natural. Són alguns dels principis i dels deures que consten en aquest article i que, ja dic, no són literatura, atès que hi ha un apartat segon que diu, doncs, que l'incompliment d'aquests principis i deures pot donar lloc fins i tot a l'exigència de responsabilitats disciplinàries.

Així, doncs, esperem i desitgem que la llei que avui aprovem contribueixi d'una manera decisiva en la millora del sistema esportiu català, en la seva qualitat. Voldríem que hi hagués un abans i un després de l'aprovació d'aquesta llei. Sobretot en benefici dels diferents sectors afectats, dels diferents sectors implicats, per descomptat, però sobretot en benefici dels principals destinataris d'aquesta llei: els usuaris, els alumnes, els federats, els practicants de l'esport en general.

En darrer terme, vull agrair la tasca feta tant per la lletrada de la ponència, els ponents, i a totes aquelles persones i entitats que han fet aportacions i que d'una manera o altra han intervingut en l'elaboració d'aquesta llei.

Res més i moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga. El Sr. López i Rueda demana per parlar.)
Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Per dir-li només que –abans no ho hem explicat– hem retirat les esmenes 12, 34, 44 i 47.

El president

Onze...?

El Sr. López i Rueda

Dotze, 34, 44 i 47. De totes formes, al document que té, ja surt així.

El president

Molt bé.

Anem a fer la votació, doncs.

En primer lloc, votarem les esmenes números 1, 3, 4, 6, 13, 14, 16, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 31, 32, 35, 38 i 51.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

Votarem, ara, les esmenes números 8, 9, 10 i 46.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor i 71 vots en contra.

Votem, ara, les esmenes números 2, 5, 7, 15, 17, 18, 20, 22, 23, 30, 36, 40, 41, 42, 43, 52 i 59.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, ara, les esmenes números 54 i 57.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 114 vots en contra.

Votarem, seguidament, les esmenes números 28, 29, 50, 53, 55, 56, 58 i 60.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 126 vots en contra i cap abstenció.

Votem, seguidament, l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 1 vot en contra.

Votem, seguidament... (*remor de veus*) –votem seguidament–, les esmenes tècniques. (*Forta remor de veus.*)
Si us plau, senyores diputades, senyors diputats... (*el Sr.*

Robles Almeida demana la paraula) El senyor Robles vol parlar.

El Sr. Robles Almeida

En las *esmenes* técnicas, por favor, querría hacer tres bloques.

El president

Digui'm, digui'm...

El Sr. Robles Almeida

El bloque 2.a, otro bloque con 4.a y 8.a, y el resto.

El president

Comencem per la 2.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor i 3 en contra.

Votem ara la 4.a i la 8.a.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor.

Finalment votem la resta.

Comença la votació.

Esmenes tècniques, eh? –esmenes tècniques.

Que han estat aprovades per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Votem, finalment, el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya ha estat aprovat per 130 vots a favor.

(*Aplaudiments.*)

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de l'habitatge
(tram. 300-00117/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de l'habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, perquè la senyora Olano pugui substanciar la seva interpellació, prego silenci. (*Pausa.*) Senyora Olano, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, honorable conseller, la situació de l'habitatge ha estat una de les qüestions més importants que no només els catalans, sinó també els espanyols han

posat de relleu, i, per tant, en primera persona, com una de les qüestions més importants que afecten i que d'alguna manera condicionen el posicionament familiar i per tant que afecta l'economia de les persones.

Hi va haver a Catalunya un gran marc dintre del qual s'enquadra la Llei de l'habitatge i el Pacte nacional de l'habitatge, però també és veritat que el nostre grup no es va sumar al pacte perquè veia una sèrie de mesures considerable que no conduïen realment a solucionar el tema de l'habitatge, i després, respecte a la llei algunes mesures coercitives, com era el cas de l'usdefruit, que el nostre grup considerava que no contribuïen de cap manera a solucionar el tema de l'habitatge.

La diagnosi, en el moment de fer el pacte, i de la llei, era una. La situació econòmica d'ençà fins a aquest moment és una altra. Ahir el conseller d'Economia –que no és present– va presentar un pla de xoc econòmic i que també afecta i parla en nom propi d'habitatge.

I nosaltres volem saber, i per això l'interpel·lem, doncs, quina és la situació de futur, és a dir, què farà el Govern de Catalunya, i vostè, a través de la seva conselleria, com pensa afrontar la responsabilitat d'un dels problemes o d'un dels temes que els catalans situen com un dels més importants a l'hora de fer el barem de les prioritats que els importen i que esperen del Govern de Catalunya.

Com li deia, teníem pendents algunes mesures jurídiques que penjaven del pacte i de la llei, en concret del 9 d'abril, i dues de tres queden pendents a data d'avui. Els registres d'agents immobiliaris i constructors, pendents en aquests moments, per tant, no s'ha complert la data que preveia la mateixa llei. El registre de condicions d'habitabilitat, pendent també en aquests moments que arribi, i, per tant, es crea o abunden en la normativa, i, per tant, amb la incertesa de què passarà respecte als professionals afectats. I també el registre de sol·licitants, que en aquests moments està sobre informació pública.

Aquesta és la situació normativa amb la qual abordem avui la situació de l'habitatge a Catalunya, però com li deia, també, la incidència de la situació econòmica, el que suposa per al Partit Popular és que les condicions de diagnosi no poden ser les mateixes fa un any que en aquests moments. Nosaltres sabem i hem manifestat que el PIB, la inflació i la situació financera ens posen en una situació econòmica que fa abordar el tema de l'habitatge, com a mínim, amb recel, com a mínim, amb un qüestionament de quin ha de ser el sostre que el Govern de Catalunya ha d'atendre respecte a les sol·licituds que puguin venir dels ciutadans de Catalunya. I la situació financera, no només a través de les hipoteques, sinó també a través dels crèdits al consum –que han anat pujant–, posa de manifest que la situació de l'habitatge a Catalunya i la situació econòmica de les famílies ens aborden de nou amb una situació d'interrogant.

Davant d'aquesta situació, i amb gran sorpresa per a aquest grup parlamentari, atès que vam ser convidats a la conselleria d'Economia i que el mateix conseller ens va manifestar, doncs, quins eren els paràmetres sobre els quals s'abordarien aquestes condicions econòmiques, i

va demanar al nostre grup parlamentari que fes les aportacions, ahir el conseller Castells va manifestar i va proposar, doncs, un pla de xoc per abordar la situació econòmica, un pla de xoc que en principi tenia unes mesures previstes per abordar dintre d'aquest mes.

Nosaltres, senyor conseller, pensem que realment aquestes mesures es van utilitzar ahir com a cortina de fum per evitar el tema del transvasament, perquè no fos notícia, perquè realment aquestes mesures econòmiques ni era necessari abordar-les ahir ni aportaven idees noves ni, d'alguna manera, contribuïen a les mesures que el Partit Popular considera que són necessàries.

Davant d'aquesta situació de corre-cuita, de política d'apagafocs, el nostre grup, doncs, aprofita i dona per ben presentada aquesta interpellació, perquè volem saber també quin és el seu compromís des del Govern de Catalunya davant el fet que el senyor Zapatero ha mantingut el Ministeri de l'Habitatge; volem saber si la seva línia d'actuació des de les competències exclusives de la Generalitat té consonància o no amb la ministra de l'Habitatge; si realment les mesures presentades pel senyor Castells tenen concordança o no amb el que preveu el senyor Solbes, i sobretot si realment s'ha adonat de la situació, és a dir, que la situació econòmica i de l'habitatge a Catalunya no passa per la situació de Catalunya, passa per la situació d'Espanya i passa per la situació espanyola del sistema creditici.

Davant d'aquesta situació, senyor conseller, ens trobem amb un fet que el nostre grup considera que és molt important, i el fet és que, com li he dit, doncs, tenim un registre de sol·licitants d'informació pública, però també, senyor conseller, tenim un decret que preveu una modificació de la Llei hipotecària que pot posar moltes famílies catalanes en una situació de risc o d'exclusió del dret a l'habitatge. Naturalment, el pla que vostè va presentar per al desenvolupament de la llei el que preveia eren 160.000 habitatges en una situació de normalitat o de manteniment del sector, però en aquests moments ens podem trobar amb una situació en la qual moltes famílies a Catalunya quedin excloses de poder accedir al dret que ja havien consolidat. Nosaltres volem saber si aquestes mesures, des del Govern de Catalunya, realment tindran aquesta concordança econòmica.

I sobretot, i li ho diré molt clar, el nostre partit pensa que el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat no estan defensant els ciutadans de Catalunya. Vostès realment han aportat una sèrie de mesures que van adreçades directament a defensar el sector, amb la qual cosa nosaltres haurem de veure fins a quin punt les ajudes van per bon camí, i després si realment el recolzament o el protectorat que es fa sobre les activitats financeres té algun tipus de sentit o va contra el lliure mercat i el que hauria de ser el desenvolupament normal d'unes polítiques econòmiques i d'habitatge que, com no pot ser d'una altra manera, no han de ser compartiments estancs, sinó que han de ser polítiques transversals.

Aquestes complicitats que nosaltres li posem de manifest i que, per una altra part, no són qüestions noves dintre del nostre grup, sinó que nosaltres dintre del pacte ja li vam manifestar que moltes de les mesures finan-

ceres no només havien de ser impulsades..., mesures fiscals –perdó–, no només podien ser impulsades des del Govern de Catalunya enfront del Govern de l'Estat, sinó que inclús hi havia d'haver unes complicitats en els pressupostos.

És a dir, les mesures fiscals que impulsava el Govern de Catalunya, doncs, són ben acollides, no podria ser d'una altra manera; però, la veritat, arriben tard, són mesures que nosaltres considerem que han estat oportunistes, perquè responen a una situació crítica que en aquest cas ha hagut d'abordar el seu departament, pel tema del transvasament i pel tema de l'habitatge, que són dos problemes que couen realment dintre de la seva conselleria.

I el nostre grup vol saber, senyor conseller, amb quin criteri, amb quina expectativa i, sobretot, quin model s'impulsarà des de Catalunya; fins on, realment, el Govern de Catalunya, doncs, farà complir aquestes competències exclusives i, per tant, quina serà la complicitat que vostè demanarà al Govern d'Espanya, al senyor Solbes i a la ministra, perquè ja li ho han dit molt clar des dels diferents sindicats, des d'UGT i des de Comissions, li ho han dit molt clarament: escolti'm, ens sembla perfecte que presenti mesures complementàries, però, primer, el pacte el van conjuntament, per tant aquestes mesures són extemporànies i no recullen res més que brindis al sol que ja havien fet i que ben acollits, però que tornem a reincidir, doncs, que no solucionen de cap manera la situació de l'habitatge a Catalunya; i, sobretot, quin compliment i quin tipus de potestat podrà afrontar el Govern de Catalunya respecte al Govern de l'Estat.

Realment, la crisi de les hipoteques..., no voler reconèixer la situació de recessió que el nostre grup qualifica de crisi, considerem que no voler reconèixer la realitat seria donar un pas enrere. I en aquest sentit li traslladem la responsabilitat des del seu departament: quines mesures pensa posar el Govern de Catalunya sobre la taula perquè realment els ciutadans de Catalunya vegin que la política d'habitatge és una prioritat, i realment, doncs, el reglament –que suposo que en la rèplica en podem parlar– de preus concertats respon o no a aquestes iniciatives? Si vostès realment estan donant alè a la bombolla immobiliària, o si realment...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...vostès –ja acabo, senyor president– estan posant mesures a sobre de la taula per contribuir des de Catalunya que la bombolla immobiliària i, per tant, la crisi que afecta a tots i cada un dels ciutadans, tant els que hi volen accedir com els que ja estan hipotecats, poden tenir una resposta i, per tant, un recolzament en el Govern de Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té ara la paraula per respondre, en nom del Govern, a la interpellació formulada l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que convindrà amb mi que és evident que estem en una situació plena de novetats pel que fa a la política d'habitatge i que és bo analitzar-la i és bo dictaminar on som exactament, perquè les mesures que prenguem siguin encertades, eficaces i al servei del país.

Miri, nosaltres en aquests moments creiem que hi han dos grans problemes: un, des de la perspectiva social, en la mesura que tota la dinàmica dels darrers deu anys ha portat a uns desajustos importants en l'atenció de les necessitats d'allotjament de la població, i segon, perquè estem en una situació en la qual en aquests moments, des del punt de vista de les possibilitats del mateix sector, hi ha una aturada important en el sector, cal assenyalar-la, i, evidentment, això hi incideix, perquè pot tenir conseqüències laborals i conseqüències econòmiques; conseqüències econòmiques per al conjunt del país i conseqüències laborals per al conjunt també de la nostra població.

Miri, nosaltres tenim un gran avantatge, avantatge al qual em sap molt greu que vostès no s'hi vagin apuntar, i és que nosaltres vàrem subscriure el Pacte nacional per a l'habitatge –al qual reiteradament els vàrem convidar, i segueixen les portes obertes cap a vostès– justament en un moment on encara aquesta recessió no s'expressava. I, per tant, vàrem decidir una sèrie de mesures al marge d'una pressió, vàrem decidir-les lliurement. Vàrem decidir unes mesures que clarament tenien les següents característiques: per una banda, englobar al màxim un consens social, un consens de tots els sectors. Van quedar dos grups polítics que finalment no van poder..., per les raons que cada un i tots coneixem, dos grups parlamentaris de l'oposició. Però, en tot cas, és evident que el Pacte nacional per a l'habitatge pretenia abordar una sèrie de problemàtiques que, lluny del que vostè em planteja, jo crec que, al contrari, s'han verificat al llarg d'aquests mesos: és a dir, que necessitem habitatge protegit, que necessitem habitatge de compra, que necessitem habitatge de lloguer, que necessitem que no hi hagin més persones en exclusió social i que necessitem que hi hagi, evidentment, polítiques específiques per a les persones que tenen alguna mena de discapacitat. Vàrem plantejar clarament el que..., amb aquests cinc reptes, arribar a la construcció, durant deu anys, de 160.000 habitatges protegits. I aquest és un dels elements fonamentals que mantindrem en plena vigència, que considerem que és fonamental i que cal dur a terme.

Evidentment, un dels elements fonamentals i que vostè estic segur que convindrà amb mi, que en aquests moments justament ens pot ajudar molt en aquest procés de recessió econòmica que vivim en el sector de la construcció i de l'habitatge, són justament les polítiques de rehabilitació. Les polítiques de rehabilitació són fonamentals, per una banda, per posar més habitatge de lloguer; són importants també per recollir una part dels professionals que poden quedar fora de l'estructura normal del funcionament de la construcció, i són fonamentals també, justament, perquè creiem que la rehabilitació és un element, podríem dir, decisiu quan es fa una política

que no solament pensa que del que es tracta és d'anar a ocupar més solar, sinó que del que es tracta és d'omplir de vida els habitatges que ja tenim. Per tant, en aquest sentit, és en aquesta línia que treballem.

També ja li explicava tots els aspectes d'autonomia residencial, tots els temes d'exclusió social i, evidentment, també resoldre els problemes d'aquelles persones que són víctimes avui bé sigui de la sobreocupació, bé sigui de l'aplicació del *mobbing* immobiliari.

En total, amb aquest pacte nacional, vostè ho sap, hem compromès 800.000 accions en deu anys, i anirem per aquest camí, i estem en aquest camí. Ara bé, sabem que estem en un moment de reducció. Miri, en aquests moments s'ha d'explicar que han pujat, els habitatges en oferta, de 27.000 a 32.000, eh?; que el termini mitjà de venda era de trenta-dos mesos, ara, quan l'any 2005 era de quinze mesos; que el mercat de segona mà era de sis mesos i ara està entre un i tres mesos més; que els preus dels habitatges han enregistrat una frenada pràcticament total, fins a un decreixement pràcticament de l'1 per cent en aquests moments, tant pel que fa a l'obra nova com pel que fa a la segona mà.

Per una altra banda, dir-li també que el nombre d'habitatges dels visats dels col·legis d'arquitectes –jo penso que vostè convindrà amb mi que és un element bastant determinant a l'hora de saber exactament com està el sector– van arribar als 120.000 l'any 2006, l'any 2007 van baixar ja a 85.000; és a dir, un descens d'un 33 per cent. Però en aquests primers mesos d'aquest any, del 2008, creiem que encara s'està produint una accentuació una mica més gran que aquest 33 per cent.

Per tant, és evident que hem d'estar molt atents a aquesta situació; hem de ser conscients que existeix un empitjorament de la capacitat de solvències de les llars justament per fer front a les hipoteques, i és evident que hem de ser conscients que existeix una forta i creixent pressió dels preus del mercat de lloguer.

Evidentment, per tant, hem de treballar en totes aquestes línies, i totes aquestes línies, en bona part –vostè ho sap–, vénen provocades per una cosa que és ben aliena al món de l'habitatge o de la construcció de l'habitatge a Espanya i a Catalunya. Provenen, òbviament, d'unes certes alegries del sector financer mundial; alegries que avui, d'alguna manera, el gran perill és que s'intenti traslladar-les directament damunt de les persones que volen accedir a un habitatge i tinguin unes condicions molt difícils per accedir-hi en matèria d'hipoteques, o bé també per aquells promotors que en aquests moments volen portar a terme la construcció d'habitatge lliure o protegit i que, evidentment, en aquests moments puguin no fer-ho, és a dir, que tinguin una oferta absolutament restringida, col·lapsada, per part del sistema financer.

Vull dir-li també en aquesta mateixa línia, i atès que tindrem ocasió després, a la rèplica, d'explicar-li algunes dades concretes, sobretot de decrets que vostè em planteja, dir-li que per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge, concretament en matèria d'habitatge, entenem clarament que el pla que ahir va ser presentat pel conseller d'Economia respon justament a

l'adaptació avui d'objectius fonamentals del mateix pacte nacional.

Evidentment, un dels elements fonamentals és la promoció d'habitatges assequibles, que han anat creixent aquests darrers temps. És evident també que un dels altres aspectes importants és el de creació i posta, sobretot, en el mercat de nous sòls; en aquest sentit, la primera que va generar la mateixa activitat urbanística, i en aquests moments, evidentment, a través dels instruments jurídics legals que la recolza. En segon lloc, un decret que no sé si n'hem parlat mai vostè i jo però que jo penso que és un element molt important avui a Catalunya, que és la generació de les àrees residencials estratègiques, àrees residencials estratègiques que són més de cent, que comporten noranta mil habitatges, dels quals més del 50 per cent seran protegits. I, per una altra banda, l'establiment d'una línia de préstecs preferents per a operacions de compra o d'urbanització de sòl per a habitatge protegit.

Aquests crec que són elements absolutament fonamentals que en aquests moments hem de dur a terme. I els hi hem de dur en paral·lel a diverses accions. Una: hi ha encara una part de la població que necessita ser ajudada; ajuts en problemes de lloguer, i per tant, en aquest sentit, mantenir i ampliar les convocatòries, que han tingut èxits importants des de la seva configuració, els anys 2005, 2006 i 2007, pràcticament s'han multiplicat per set en tres anys i s'han multiplicat per dos els darrers temps.

Vull dir-li també que en aquest sentit és lògic..., i caldrà incorporar-hi tots els elements que deriven de la renda bàsica d'emancipació.

I vull dir-li també, òbviament, que totes aquelles figures que en aquests moments hem pogut posar en marxa s'estan posant en marxa a partir del desenvolupament de l'entrada en vigor de la Llei del dret a l'habitatge, el passat dia 9 d'abril. Estem en el camí de la del lloguer, estem en el camí de l'habitatge concertat, i estem en el camí dels ajuts. No hi haurà cap retallada en les aportacions que tindrà el conjunt de les previsions del Pacte nacional per a l'habitatge, que una cosa és que vostè no vagi a subscriure, l'altra és que no el conegui; perfectament vostè el té i sap, vostè, que en aquests moments, les aportacions que preveiem dur a terme en els pressupostos de la Generalitat d'enguany són de 204 milions d'euros, de cent mil actuacions, i 42.000 d'aquestes actuacions destinades justament a la gent jove.

Crec que aquests són elements de referència per veure com, en aquests moments, el Govern, summament preocupat pel doble fenomen, evidentment, de més gent amb dificultats d'accedir a una «vivenda», i per l'altra, les dificultats del sector, creiem que encara cal més accelerar la màquina i que els instruments que posem en marxa justament contribueixin a incidir positivament en aquest tema, que és bàsic en la nostra vida social.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Per a la rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora M. Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, em sembla molt bé el seu discurs, però passa que té un problema: és el discurs de fa un any, i la situació econòmica a Catalunya i a Espanya ha variat molt. I el problema és que vostès van criticar el model del Partit Popular, el model que deia que el tema estava en la clau de la liberalització del sòl, i que s'haurien de prendre mesures econòmiques i mesures de futur respecte al model econòmic que vostès volien substituir. Però han arribat les crisis econòmiques i vostès no tenen un model alternatiu.

I em semblen bé les mesures incorporades al pacte, el problema és que la situació econòmica ha variat i vostè continua en la mateixa línia. I s'han de prendre mesures, perquè, realment, si no, la seva línia serà la línia torpedinada, la línia de flotació que no va a bon port.

I nosaltres li comentem que les reformes estructurals respecte a l'economia catalana i espanyola són claus. La inflació s'ha de controlar. Vostè sap que moltes persones que estan hipotecades..., l'única cosa que podem fer des de Catalunya i des d'Espanya és controlar la inflació; per a la resta, serà el Banc Europeu. Però, com a mínim, aquests deures els hem de fer en clau catalana. I realment, el Govern de Catalunya no contribueix al control de la inflació.

I, senyor conseller, jo li pregunto en primera persona: què pensa el Govern de Catalunya respecte a aquest decret d'11 d'abril, és a dir, dos dies després de les eleccions generals, que el que preveu és que les famílies catalanes, les famílies espanyoles que el seu habitatge hagi baixat un 20 per cent, mitjançant una taxació el banc que sigui el creditor de la seva hipoteca els podrà demanar un aval complementari, no només amb béns reals, sinó també amb béns futurs. I li vull recordar que vostè n'és plenament coneixedor. No parlem d'Estats Units, en què si un no pot pagar entrega les claus. A Espanya, si un no pot pagar, entrega les claus i queden totalment embargats els sous i els drets fotuts..., futurs, que puguin generar... (*veus de fons*) –sí, fotuts–..., que puguin generar i que puguin, d'alguna manera, tenir en el futur.

Aquesta és la situació. El català que ha pogut hipotecar-se està fotut, a Catalunya, i no troba recolzament en el Govern de Catalunya. I vostè sempre parla de l'accés a l'habitatge. Però, escolti'm, vostè és el conseller de l'Habitatge i també ha de protegir tots aquells que, confiant en el bon futur de Catalunya, s'han hipotecat. Vostè, sap com se li complica la pel·lícula, si tota aquella gent que està hipotecada deixa de poder pagar la hipoteca i realment ha d'accedir al mercat, sigui lloguer, sigui de compra? Se li complica..., amb 160.000 habitatges no en té prou. Per tant, senyor conseller, hem d'encoratjar el Govern de Catalunya i d'Espanya que facin els deures.

I textualment diu, el decret... –decret que jo vull que em contesti, avui, en seu parlamentària. Hem fet alegacions a aquest decret? Acaba el 25 de març el període d'informació pública, i diu: «Si por razones de mercado o por cualquier otra circunstancia, el valor del bien hipotecado desmereciere de la tasación inicial en más de un 20 por ciento, la entidad financiera acreedora, acreditándolo mediante tasación efectuada a su ins-

tancia, podrá exigir del deudor hipotecante la ampliación de la hipoteca a otros bienes suficientes para cubrir la relación exigible entre el valor del bien y el crédito que lo garantiza.» I és més, ja han dit: «Cotxes no en volem. Volem garanties reals.» I ho hem de remarcar: no estem als Estats Units –que ja hem vist com estan els ciutadans dels Estats Units. I ja veiem com està el sistema financer a Catalunya.

Senyor conseller, nosaltres, des del Partit Popular, veiem un problema, i és que el sistema bancari està excessivament protegit; també, des de Catalunya. I li vull recordar que aquest grup parlamentari, en el Pacte de l'habitatge, ja li ho va dir: «Quins productes ofereixen les entitats bancàries catalanes?» Fins ara no tenim cap tipus de conveni que hagi estat aportat des de la seva conselleria. I nosaltres considerem que hi ha d'haver equilibri entre les entitats financeres i el que representen els clients. Perquè el Govern de Catalunya ha de tenir una màxima, que és el bé comú, que està representat en els ciutadans de Catalunya.

I sobretot dir-li una qüestió: aquest decret, que és del 25 de març, i que pot modificar la situació a Catalunya i a Espanya respecte a l'habitatge, és una llei que es va fer per abaixar els costos dels préstecs. Però, què passa? Que dintre de la regulació, si un té, doncs, la virtut de poder-ho llegir, dintre del redactat una mica confús, veu que no és només una llei abusiva, és una llei totalment inconstitucional, que va en contra i enfronta directament el dret a la propietat i el dret a la lliure contractació. I és més, ens parla, aquest decret, que expira la seva informació pública el 25 de març, ens diu que, a més, serà retroactiu, és a dir que afecta tothom que tingui una hipoteca a Catalunya.

Senyor conseller, què pensa fer el Govern de Catalunya, davant d'aquesta qüestió?, que des del Grup Popular li manifestem que és una intromissió a la potestat que té vostè dintre de la seva conselleria, atorgada per l'Estatut de Catalunya –vostè en té competència plena. I després, què pensa fer vostè, conjuntament amb el senyor Castells, per dir al senyor Solbes que aquest decret és una flagrant intromissió, no només al dret a l'habitatge i a la propietat, sinó inclús al sistema de dret; va en contra de drets consagrats entre l'entitat creditícia i el client. Realment, aquesta és una qüestió que Catalunya, no sabem per què, no hi ha hagut publicitat...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president. Però que, realment, pot suposar que el Pacte de l'habitatge, amb les bones intencions que ha manifestat des de la seva conselleria i la mateixa llei es trobi en una situació d'absurd, perquè està creada sobre una nebulosa que, avui en dia, amb la inflació, amb la taxa d'atur, amb l'Euríbor pujant i amb els preus desorbitats, i, sobretot, amb la manca de confiança que hi ha en el sector creditici, pot suposar pràcticament que molts catalans estiguin sota el llindar de la pobresa, i no només d'això, sota el llindar de la incertesa de si el Govern de Catalunya donarà la cara per ells...

El vicepresident segon

Hauria d'acabar, senyora diputada...

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president. De quin cantó està vostè? Del dels ciutadans de Catalunya? O al costat dels bancs i de les grans immobiliàries que ja han fet el seu agost? Senyor conseller, de quin costat està vostè?

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per a la rèplica l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

No hi ha res, diguéssim, més interessant que les persones que abracen la fe en moments determinats, encara que sigui tard. És a dir, les paraules de la senyora diputada són molt clares, és a dir, ens demana justament el que fan les polítiques d'esquerra, és a dir, clarament intentar corregir les desviacions del mercat. Vostès, quan estaven en el Govern central, justament no creien en això, justament vostès el que plantejaven era que el mercat ja arreglaria per si mateix els desajustos. Benvinguda al club dels que creiem que els reajustaments s'han de resoldre a través de l'acció pública, a través de l'activitat pública, a través de mesures des del Departament d'Habitatge, des del conjunt de l'acció del Govern, i també des de la societat.

I miri, vull dir-li que, aquest diguéssim pessimisme que vostè té, sortosament no el té molta altra gent. Aquestes últimes setmanes, jo m'he reunit amb molt bona part de tots els actors socials, econòmics, institucionals que formen part del Pacte nacional per a l'habitatge, que una vegada més li recordo que té les seves portes obertes cap a vostès. I sàpiguen que allà tothom és conscient de les dificultats, però també tothom és conscient de les possibilitats que hi ha; que en aquests moments tenim en marxa una sèrie d'instruments nous que no teníem fa un temps, i que, entre altres coses, comencen a avançar. Per exemple, el Decret d'aval lloguer. Suposo que estarà d'acord amb mi que el Decret d'aval lloguer, lluny de poder espantar algun propietari, justament és un decret que el que dona és garanties als propietaris perquè se sentin, evidentment, motivats a llogar. I que el mateix Decret d'aval lloguer alhora planteja un tema que feia discriminatori justament els que volien llogar, que era trobar-se amb fiances abusives. Per tant, hem trobat una fórmula que, a mig camí, ajuda a promoure i ajuda a resoldre un dels problemes que tenim, i que, a més, en aquests moments té una especial importància perquè, com vostè deia –i jo ho comparteixo amb vostè–, com que alguna gent queda exclosa de l'accés al mercat hipotecari, justament per la situació estranya, complexa i contradictòria en què es mou el sector financer, doncs òbviament opten cap a l'aval lloguer.

Miri, m'ha dit una cosa que a mi m'ha deixat esmaperdut, en l'anterior intervenció, i és que si nosaltres volíem afavorir la bombolla immobiliària a través del Decret de preu concertat. Res més lluny! És a dir, el Decret de preu concertat farà tres coses. Una primera, donar

sortida a habitatges que estaven a preu lliure, en una situació molt menor, eh?, en una situació, podríem dir-ne, a mig camí entre un i un altre, per tant tindrem unes persones que podran tenir accés a uns habitatges que no haurien pogut tenir. Una sortida, també, a aquests promotors que avui difícilment podrien vendre. I a més, introduïm una altra fórmula, que és el lloguer amb opció de compra.

Penso que vostè estarà d'acord amb mi, justament, que en èpoques difícils hem de donar el màxim de possibilitats, i una de les possibilitats a oferir és justament aquesta: que realment les persones..., una part crec que –si no m'equivoco, parlo ara de memòria– és el 60 per cent de les rendes que s'hauran, diguéssim, esmerçat allà, que podran ser deduïbles després, al moment d'executar, si interessa l'opció de compra. Crec, per tant, que aquest és un altre element interessant, i que, en aquest sentit, nosaltres estem negociant amb les entitats financeres catalanes.

Nosaltres no ens creuem de braços ni ens resignem davant d'aquesta situació; actuem. Evidentment que ens movem en uns paràmetres que desborden, evidentment. Bona part de les paraules que vostè ha dit, jo crec que les havia d'haver adreçat clarament al conseller d'Economia, però jo me'n sento ben solidari, molt solidari, molt clarament amb les fórmules que ell ha plantejat; la prova d'això, que ell fins i tot ha recollit algunes mesures a suggeriment nostre que tenen a veure específicament i concretament amb el seu departament.

Però és obvi que, en aquests moments, cal accentuar la coordinació i l'acció, primer, dels actors que formen part del Pacte nacional de l'habitatge amb el Govern de Catalunya. En segon lloc, el Govern de Catalunya –estic d'acord amb vostè– ha de plantejar, com un element de referència fonamental respecte al Govern d'Espanya, que un sector com el de la construcció d'habitatges a tot Espanya és un sector molt important, però a Catalunya és un sector pràcticament determinant, i que en aquests moments tenim la possibilitat –i ho hem de fer– d'incidir en tres coses. Una, garantir que molts més ciutadans puguin accedir realment a habitatge sota totes les fórmules que puguem arbitrar. Segon, que intentem pal·liar el màxim possible la desocupació que es pugui generar amb la caiguda del sector. Tercer, que hem de buscar fórmules imaginatives que pressionin també sobre el sector financer; que en aquest cas necessitem fins i tot mesures europees, perquè realment no es produeixi una incidència notable, que, evidentment, contra qui redundaria seria contra els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00120/08)

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Par-

lamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, confesso que vàrem presentar aquesta interpellació en un moment en què l'honorable conseller s'aferrava com un clau roent a la proposta de transvasar el Segre. Li feia costat, d'una manera ferma, el que *de facto* és portaveu del Govern de la Generalitat aquests dies, que és el senyor Zaragoza, dient: «Escolti, una mica» –perdonin l'expressió– «per cañetes farem, doncs, el transvasament del Segre.»

Han canviat molt les coses, per tant hem hagut de reorientar..., la part final només, perquè l'hauríem començat exactament igual, aquesta interpellació, fent memòria una mica de com es poden enfocar els temes de l'aigua, i fent memòria de com els va enfocar Convergència i Unió, l'any 2000. El 25 de juliol de l'any 2000 vàrem crear una comissió parlamentària, amb tots els grups d'aquesta cambra, a instàncies del, aleshores, conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig, que va estar treballant molt i molt de temps i que va arribar a un acord parlamentari que bàsicament deia tres coses.

La primera: «En aquest país falta aigua» –25 de juliol de 2000–, «falten de l'ordre de 300 a 350 hectòmetres cúbics.» Segona: «Per fer això el primer que hem de fer és estalviar-la, el segon que hem de fer és gestionar-la millor i el tercer que hem de fer és portar-ne de fora, és a dir, dessalinització i transvasaments.» I això, que els ho sintetitzo molt, per raons òbvies, ja que no dispo de tot el temps del món, això ho vam signar el Grup de Convergència i Unió, el Grup Socialistes i el Grup Popular aleshores al Parlament de Catalunya. Una manera ben diferent de com s'ha enfocat ara el problema de l'aigua, que ens n'hem hagut d'anar assabentant a cops de titulars, a base de mentides, a base d'atrapar-los, etcètera.

De llavors ençà, què ha anat passant? Doncs, han passat un conjunt de coses que sí que hi voldríem fer alguna referència que ens sembla important. Poc després d'aquest acord –legítim, perfectament–, el Grup d'Iniciativa per Catalunya va fer una moció en aquesta cambra, en la qual esmentava vint-i-dues coses que s'havien en política de l'aigua; zero esments a la dessalació –ni tan sols s'esmenta–, i un punt final rotund: «Rebutjar l'opció dels transvasaments en la planificació hidrològica de Catalunya» –Iniciativa per Catalunya, 26 d'octubre de 2000.

Vaig seguint la cronologia. Cinc d'agost del 2002: Convergència i Unió posa a informació pública un projecte, que és el de la connexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona amb Aigües Ter Llobregat. Els sona?, això que passa pel costat de l'autopista, que té unes estacions de bombament, que no treu ni una gota més de l'aigua de l'Ebre, que aprofita els excedents, etcètera. Això ho posem a informació pública, això que no és, no era i no és el Pla hidrològic nacional, això que només utilitza els excedents, etcètera.

Reaccions. La més immediata: 10 d'octubre de 2003, vostès, Iniciativa per Catalunya, el Partit dels Socialistes i Esquerra Republicana de Catalunya firmen solemnement el compromís dels partits polítics en la defensa de l'Ebre. És allò que s'anomena col·loquialment «el compromís per l'Ebre». Extens –no els el llegiré tot; vostè el coneixen, sobretot, suposo, vostè, perquè el van signar–, en el seu punt tercer diu rotundament: «demanar la retirada del projecte de la connexió de les xarxes CAT-ATLL, referenciat al DOGC del 5 del VIII del 2002, perquè representa l'inici del transvasament de l'Ebre i perquè Catalunya no precisa més connexions d'aigua».

A partir d'aquí comença una magnífica i espectacular competició per veure qui és més antitransvasista i és més anticonnexions de xarxes –això és interessantíssim. Només algunes pinzellades.

«Saura defensa que Iniciativa és l'única garantia que no hi haurà transvasament de l'Ebre.» Perquè després vostès retreien als socialistes que sí que el volien fer, aquest projecte –que acaba fent vostè, per cert–, i els d'Esquerra diuen: «No, nosaltres més, encara.»

Esquerra Republicana –he espigolat, eh?, una mica d'aquí i d'allà...–, la senyora Marta Cid: «No volem ni transvasaments ni la interconnexió de xarxes. Això és una cosa que no poden dir tots els partits.» No sé si anava per nosaltres; nosaltres sí que la volíem, la volíem tant que el 2000 ja la vam plantejar, i tant de bo l'haguéssim fet el 2000.

I els socialistes no poden ser menys. La senyora Montserrat Tura, delegada per l'aleshores candidat senyor Maragall, davant dels dubtes que li posaven, declaració rotunda: «Firmem el compromís de l'Ebre amb els set punts del document, sense matisos i sense tocar ni una coma.» «Respecte a la seva posició en el projecte d'interconnexió de xarxes, Tura ha dit que els socialistes s'oposen radicalment a la interconnexió de xarxes», és a dir, a aquest projecte que, doncs, els han imposat, suposo, des del Govern central, que ens va negar en aquest Parlament, que ens van dir que s'havia de fer en vint-i-un mesos, que resulta que ara es fa en sis, etcètera.

Però anem avançant, anem avançant en aquest episodi, doncs, llarg i extens de coherència, i cadascú que exhibeixi les seves, de coherències, no? El 25 d'abril això va evolucionant i arriba el nou govern del Partit Socialista i deroga el Pla hidrològic nacional. La gran aportació d'Iniciativa per Catalunya, paraules textuals del senyor Herrera, 21 d'abril de 2005; diu: «La comissió hem aconseguit» –tradueixo del castellà– «pactar i negociar tres transaccions de gran transcendència: que la connexió CAT-Abrera no es pugui fer, que la connexió de l'Ebre amb l'àrea metropolitana de Barcelona no es produeixi. I per què ho hem plantejat? Per un exercici de coherència.» Magnífic.

Anem seguint –això, abril del 2005–, 15 de juny: el senyor Milà ve corrents, amb aquesta magnífica votació de prohibir allò que ara hauran de portar al Congrés dels Diputats per aprovar, ve el senyor Milà i ens dona aquest magnífic Power Point, en què ens diu –compareixença parlamentària, 15 de juny de 2005–: «negociacions per modificar el Pla hidrològic: no execució de la

connexió CAT-Abrera», allò que ara vostè ens planteja, en definitiva, de fer.

I anem avançant, perquè encara n'hi ha més. El 6 d'octubre, interpellat per aquest diputat que els parla, el conseller Milà em retreu, diu: «Per favor, no continuïn insistint en les interconnexions, perquè és l'única política que vostès saben fer.» Em deia això, el conseller Milà.

I se m'ha acabat el recull de premsa, perquè no té sentit continuar més. Em sembla que les perles són prou interessants i retraten molt i molt bé el que ha passat; i podríem, doncs, en definitiva, anar seguint.

I què ha passat aquestes últimes setmanes? Doncs, que hem passat de la defensa amb un clau roent del transvasament del Segre, que tots plegats en aquesta cambra, o gairebé tots, li vàrem dir que era una insensatesa, perquè era un atemptat ecològic, li ho deien els seus assessors, per bé que després ho modulaven, li ho deia mig món, i resulta que apareix algú, curiosament després de les eleccions del 9 de març, curiosament després de la formulació del nou govern, i eh que els sona aquell crit d'allò de: «Capitán, mande firmes»?; doncs, ve algú aquí i els diu: «Capitán, mande firmes», i resulta que el Segre se'n va a un calaix... (*Aplaudiments.*) El Segre se'n va a un calaix, ja no existeix!

El vicepresident segon

Silenci, si us plau, diputats.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Els vaixells no sabem si serveixen o no, no sabem si els portaran o no els portaran, i allò que ens van dir per activa i per passiva, des del Congrés dels Diputats, des d'aquesta tribuna, des de la comissió, des de tot arreu, que és la interconnexió de xarxes, que tant de bo l'haguéssim fet l'any 2000 –que tant de bo l'haguéssim fet l'any 2000–, perquè ni era Pla hidrològic i, com bé diuen vostès i dèiem nosaltres aleshores –però no ho dèiem fent gaire fortuna, perquè no ho van sentir, vostès–, no representava fer cap mal al riu, perquè era aprofitar excedents, doncs, ara resulta que algú els ha dit que això és el que, en definitiva, s'havia de fer. I vostès amaguen el projecte, i ara resulta que hi anem.

I anem a fer una interconnexió de xarxes i ens la vesteixen, home, d'una manera bastant exòtica, honorable conseller. D'entrada, ens surt bastant més cara que llavors, primera –primera reflexió. Miri hemeroteques, miri diari de sessions, miri el diari oficial de la Generalitat: aleshores valia a l'entorn de 125 milions d'euros, ara en val 180 –primera.

Segona, abans la pagàvem amb fons europeus, i ara, honorable conseller, ara resulta que aquesta interconnexió ens l'hem de pagar, és a dir, la farem a compte –i esperem que ens digui quines són les obres que deixarem de fer– d'allò que en diem la «disposició addicional tercera de l'Estatut», és a dir, la pagarà Madrid amb els nostres diners, amb els que ja teníem. Per tant, segona reflexió.

Tercera, es fa contra i d'esquena al territori. Vostès van encendre el territori en aquesta obra concreta, en aques-

ta, fent veure que era no sé quina història de transvasament, quan no ho era, quan era aprofitar uns excedents, quan era fer una gestió eficient de l'aigua. I ara ho fan d'esquena al territori i ho fan també –i això cal subratllar-ho– desunits com a Govern de la Generalitat, ho fan absolutament desunits. És una autèntica perla mirar el que diuen els delegats per aquí –ja tindrem ocasió de parlar-ne al llarg d'aquest Ple–, els delegats, els uns que amenacen a dimitir; els altres diuen: «No, ens quedarem a dintre, perquè ho defensarem millor des de dintre»; el que diuen els seus propis portaveus, del seu partit, d'una manera divertidíssima –i perdoni..., bé, divertidíssima no perquè més aviat fa plorar com a país–: que si en desmuntarem un quilòmetre, que si en desmuntarem tres, que si serà intermitent...

Escolti, la nostra proposta és que hi hagi una interconnexió per ser eficients. La nostra proposta és que aquesta interconnexió vagi de sud a nord, perquè ara es necessita, però que vagi de nord a sud. Aquesta interconnexió estava pensada..., i apunti-s'ho, senyor conseller, perquè si algun dia se'ls acudeix remenar el mercuri d'allà baix, a Flix, doncs, home, també les Terres de l'Ebre tinguin garantida l'aigua des de l'entorn metropolità, des d'Aigües Ter Llobregat, i en un futur –i així la vàrem presentar en aquest Parlament– podent-hi portar, si cal, l'aigua del Roine, allò de què vostès no volen ni sentir parlar, allò que al mateix president li sembla una broma de mal gust, que per nosaltres no ho és i no ho ha set mai.

Per tant, honorable conseller, estem profundament decebuts, perplexos per tot el que ha estat aquest trist i lamentable episodi, el resum del qual és que estem fent una obra que va ser blasmada i impossibilitada per vostès, que la paguem més cara, que la paguem amb els diners de tots, que hem perdut el temps i els diners i que ara, doncs, se'ns ve a vendre com la gran solució i dient: «És que aquests de Convergència i Unió només volen parlar del Roine.» Nosaltres volem parlar del Roine en aquest context: d'una interconnexió de doble sentit. Perquè, honorable conseller, tan bons són els transvasaments de baix a dalt com de dalt a baix, a diferència del que semblen vostès defensar.

I, en qualsevol cas, cada vegada tenim més la sensació, vist el que hem vist, que hi ha una oposició que actua bastant més amb mentalitat de govern, i en aquest país hi ha un govern que cada vegada més actua només amb mentalitat d'oposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació formulada, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, aquí només hi ha un objectiu, que és el que mou tota l'actuació del Govern, que és aconseguir que no hi hagi retallades en el subministrament de la societat catalana

aquesta tardor. I per això, lluny segurament de convocar i de fer reunions, etcètera –que les farem; espero que demà vostès votin a favor de la mesa de la sequera i hi participin–, lluny d'això, el que es fa és... (*Remor de veus.*) President, continuo o espero que diguin més cosetes?

El vicepresident segon

Pot continuar, honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Doncs, evidentment, com els deia ben clarament, en aquests moments del que es tracta és de si en aquests moments ens posem, justament, a continuar i a perseverar en una actuació que el Govern va tenir l'anticipació de començar a fer des de l'abril de l'any 2007; i vostè ho sap perfectament, senyor Espadaler. Durant el 2007 s'han intensificat com mai les obres d'abastament. Durant l'any 2007, des de llavors s'ha començat a materialitzar una política d'estalvi en el conjunt de la ciutadania que cal agrair-li i que arriba avui a la zona Ter-Llobregat al 8 per cent i al 4 per cent a nivell de Catalunya.

Gràcies al fet que ens vàrem posar a treballar fa molt temps, s'han materialitzat i s'han dut a terme, evidentment, accions per recuperar el subalvi, i això ha portat que en aquests moments no solament s'estiguin portant a terme actuacions des de l'ACA, des d'ATLL o des de la CAT, sinó que hi hagin més de cent municipis de Catalunya que en aquests moments impulsen també la generació de pous. Aquest és el tema. Estem en una sequera que té una importància transcendental, i aquesta sequera excepcional és la que demana solucions excepcionals.

Alhora, hem tirat endavant tasques que creiem que vostès com a mínim hi haurien de coincidir, com són la regeneració i la recuperació i, per una altra banda, les dessalinitzadores. No n'estic segur, perquè alguns dels seus membres parlen de les dessalinitzadores dient que gasten molt i que són poc eficients. Això devia ser en l'època que vostès van fer la primera, que, realment, la de la Tordera sí que va ser ineficient, per la manera amb què es va muntar (*remor de veus*), per tan malament com es va interconneccionar i perquè el tub...

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau. Els prego que mantinguin silenci i respectin l'ús de la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i perquè el tub que físicament proveïa d'aigua, justament, aquesta canonada ha hagut de ser substituït en diferents ocasions, perquè no estava ben protegit respecte del litoral. I això ho saben vostès. Ens podem enganyar, poden intentar tancar els ulls, però hi han evidències, i evidències molt clares.

Miri, nosaltres està clar que tirarem endavant totes les mesures que hem previst. I ara més. És a dir, a més d'això, a més dels vaixells, està molt clar: no arribem a garantir, a poder garantir el conjunt de l'aigua que necessita

Catalunya. I tenim la possibilitat que tinguem talls el mes d'octubre, si no intervenim sobre on? Sobre les conques externes. I les conques externes és un treball que ens hem posat i ens hem marcat.

Vull assenyalar clarament que les propostes que hem fet nosaltres no tenen res a veure amb les que han fet vostès històricament. (*Remor de veus.*) Nosaltres..., tant la proposta d'aportació del Segre com la proposta d'aportació avui CAT-ATLL són totalment diferents. D'entrada, per una raó: perquè per vostès eren una forma ordinària d'abastament i per nosaltres no. Les obres, tant les que s'havien plantejat en el Segre com la que és l'aportació possible CAT-ATLL, en aquest cas només estan previstes per a l'episodi d'extrema sequera que vivim i amb la cloenda i la clausura d'aquest, evidentment, estipulades pel real decret llei que aprovarà el Govern central. Evidentment, només podrà funcionar en aquest període, i cessarà o perquè cessi la situació de necessitat extrema o bé perquè es posi en marxa la dessalinitzadora del Llobregat. Per tant, poc a veure amb la seva interconnexió.

El traçat és absolutament diferent. El diàmetre de la canonada, com l'objectiu és diferent, també ho és: el seu era de 1.900, el nostre és de 1.400. La seva obra tenia túnels; la nostra, no. Evidentment, en el nostre cas anem simplement a abastir clarament un període determinat.

Aquesta obra és declarada d'interès general per part de l'Estat. Tindrà un rang de llei, un real decret llei que derogarà una part del que és la llei originària del CAT. En la mateixa norma es declararà l'obra d'emergència; en el mateix moment, també, es licitarà i es marcarà quines seran les condicions per les quals s'haurà de portar el projecte, com es farà la declaració d'impacte ambiental, en aquest cas, evidentment si fos necessària, i quines són les expropiacions i quins seran els organismes que hauran de contractar.

També és diferent per una raó, perquè no pensa a treure ni un sol litre de l'Ebre. Per què? Doncs per dues raons, perquè entre altres coses, en aquest sentit, i vostès suposo que van escoltar atentament la ministra, en aquests moments hi han una sèrie d'obres, que el Ministerio de Medio Ambiente ha anticipat, que fan que en aquests moments tota una zona de recs, que en aquests moments s'estructurava d'una manera determinada i que produïa una sèrie de pèrdues, aquestes es recuperin d'una manera àmplia, important i que generaran cinquanta hectòmetres cúbics, amb la qual cosa no solament es mantindrà l'equilibri de cabal, sinó fins i tot aquest tendirà a pujar.

Qui finançarà l'obra? Doncs, escolti'm, està molt clar, la finançarà al cent per cent els pressupostos generals de l'Estat a través de la disposició addicional tercera. I evidentment suposo que vostès no seran tan ingenus de pensar que la disposició addicional tercera és una cosa que és nostra. Però, la disposició addicional tercera són les inversions de l'Estat a Catalunya, amb la qual s'ha de pactar obra a obra i contingut a contingut, com és obvi, en aquest sentit.

Dir-los també que evidentment nosaltres el que farem, a més de garantir evidentment que no es perdi ni un sol litre del riu, òbviament, és marcar claus que permetin

justament evitar que aquesta obra tingui justament una finalitat perversa. Perquè cap de les forces que donen suport al Govern són transvasistes, i cap de les forces que donen suport al Govern creiem en el transvasament com a fórmula continuada d'aportació. Entenem només aquestes aportacions concretes d'una conca a una altra en un context d'extrema necessitat com el que ens ocupa. Per què? Perquè tenim un model que, ben lluny del seu, té una sèrie de ciments importants, té un munt de potes, té l'articulació del que és la dessalinització, té el conjunt del que és la reutilització, té el conjunt de la política d'estalvi i té per descomptat el que suposa una política també d'aprofitament dels aqüífers allà on es troben.

Aquesta és la línia divisòria entre uns i altres, nosaltres no creiem en el Roine i sobretot no creiem que algú avui a Catalunya pugui posar el debat del Roine com a condició per estar parlant de les mesures de sequera, que és el que hauríem d'estar fent en aquests moments davant de sis mesos... (*aplaudiments*), que és el moment en què necessitem parlar d'això. Posar aquesta condició implica realment una mesquinesa política i una visió de falta de visió de país. (*Fora remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Nosaltres creiem clarament que cal concertar. Hem parlat amb els regants, i hi seguirem parlant, perquè entenem que és fonamental en aquests moments també la concertació. I també és fonamental... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades i senyors diputats, si us plau! (*Pausa.*) Senyor conseller, acabi.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Crec que em queden cinquanta-quatre segons...

El president

Li queden cinquanta-cinc segons, efectivament.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Perfecte. Molt bé, gràcies, senyor president. Intentaré utilitzar-los de la millor manera possible.

Dir en tot cas, per tant, que nosaltres considerem clarament que hi han dos models diferents, un model transvasista, que l'encarnen vostès i que s'expressa no solament amb la política del Roine, sinó amb com concebrien vostès en aquests moments la connexió CAT-ATLL, molt diferent de com la concep el Govern.

Segon, evidentment i justament, i relacionat amb això, també entenem que, a més d'aquesta concepció, hi ha una altra cosa que ens separa, i és que nosaltres fem i posem per davant els interessos dels ciutadans de Catalunya, i per tant explorem a fons totes les solucions enfront de quedar-se mirant i fins i tot, per què no?, com algun diputat d'aquest grup que ha fet la interpellació,

resant perquè no plogui. (*Remor de veus.*) Realment seria bastant fort arribar a pensar que aquesta fos la posició del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Nadal, demana la paraula, per quin motiu? (*Veus de fons.*) Quina al·lusió?

El Sr. Nadal i Malé

Se suposa que el...

El president

Senyor Nadal, no hi han al·lusions.

El Sr. Nadal i Malé

Senyor president, se suposa que...

El president

Senyor Nadal, no hi han al·lusions. (*Remor de veus.*)

El Sr. Nadal i Malé

Senyor president, quan... Senyor president..

El president

Digui, digui.

El Sr. Nadal i Malé

Breument, sense al·lusions. Quan algú assenyala amb el dit la lluna, el tonto es queda mirant el dit. (*Rialles i aplaudiments.*)

El president

Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Honorable conseller, per favor no ens parli de mesquinesa, no té dret, ni cap mena d'autoritat de cap tipus, a parlar-nos de mesquinesa a nosaltres i li diré per què. El dia que el senyor portaveu, el senyor Oriol Pujol, i servidor vàrem fer una reunió prèvia preparatòria perquè el senyor Artur Mas es pogués veure amb el president de la Generalitat, li vam dir: «Hi ha alguna altra alternativa possible al costat del tema del Segre, que no veiem clar, no l'hem vist clar mai?» I ens va dir: «No n'hi ha cap altra.»

Què ens ve a explicar ara vostè aquí, que si som mesquins per plantejar el Roine? Aquell dia li ho vam dir, o és que aquest Parlament no ha votat una moció que li donàvem suport amb la dessalació, amb les obres que estaven fent, amb l'estalvi? A proposta de qui s'ha fet això? De Convergència i Unió. O és que no li vam dir en el seu despatx, i després per boca del nostre president al president de la Generalitat, que fèiem costat al Govern amb mesures que fins i tot no ens agradaven i no les vèiem simpàtiques com els vaixells o com els pous? El que sí que li vam dir: «Home, no malbaratem 180

milions d'euros fent una cosa desmuntable, per favor!» Fem les infraestructures pensant, de futur. I si hem de llençar –perquè això és llençar– 180 milions d'euros..., per favor, estem parlant de diner públic! Per tant, no ens parli de mesquinesa.

Nosaltres li hem fet costat en totes les mesures que ha proposat excepte en una –excepte en una–, que és l'única que a vostè li ha fet renunciar el Govern socialista espanyol, és l'única en què no li hem fet costat, sap? I li hem demanat a canvi sensatesa, parlar de futur, no només sortir de l'atzucac en què ens trobem per la seva incompetència de no haver fet això que anirà a fer ara, quan s'havia de fer, que era a l'any 2001, 2002, 2003, perquè ho varen boicotejar vostès. Per tant, no ens parli, per favor, de mesquinesa, perquè no té cap dret a parlar de mesquinesa.

I de polítiques sí que n'hi ha dues de polítiques, la política *happy flowers* de la nova cultura de l'aigua –que ja hem vist on ens porta– del tripartit, o la política que acaba resolent els problemes. És magnífica una declaració ahir del senyor Llamazares, magnífica. Sap què els deia? Ahir –ahir mateix–, deia: «Quan acabi aquesta necessitat imperiosa, cal tornar a la política de la nova cultura de l'aigua sense transvasaments.» És a dir, quan les coses van bé, nosaltres *happy flowers*, i quan van malament, home, farem els projectes d'aquells dolents de Convergència i Unió que són els transvasaments. Això sí que no és seriós, conseller; això sí que és frivolitat, senyor conseller; això sí que és mesquí, senyor conseller, perquè no té cap dret... (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Perquè no té cap dret a acusar-nos a nosaltres que només hem portat la proposta del Roine. Nosaltres li hem fet costat en totes les mesures excepte en una: l'única que, a més a més, no li ha fet costat el Govern central i que li ha imposat la seva retirada.

Per cert, la gent d'Esquerra Republicana que van treure l'estaca aquesta de Prats i Sansor, magnífica fotografia del cap de setmana, que la vagin a plantar a l'Ebre ara, eh? –que la vagin a plantar a l'Ebre. (*Rialles i aplaudiments.*) No, perquè les coses com siguin, perquè això..., de demagògies n'estem una mica tips.

Per tant, honorable conseller, cada cosa al seu lloc. I nosaltres tenim una coherència que em sembla que l'hem exhibit per bé i per mal, i en la seva compareixença li ho vam deixar molt clar. La política de l'aigua de Convergència i Unió es pot o no compartir, faltaria més, però li asseguro que és la mateixa dels anys vuitanta, dels anys noranta i dels anys dos mil.

Que creiem, doncs, en l'estalvi, sí senyor, i tant si creiem en la reutilització. Vostè diu: «No hi estan d'acord.» Sí senyor, que hi estem d'acord. Que creiem en les desaladores, sí senyor... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputats, si us plau. (*Pausa.*) Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

I que creiem, també, en la necessitat d'una aportació externa, aquella que es va concretar l'any 2000 en un document signat pels socialistes, pels populars i per la gent de Convergència i Unió, i aquella que el Govern de la Generalitat no ha volgut fer, perquè és captiu de les seves contradiccions, de les seves falses promeses, per esgarrapar únicament, doncs, aquests quatre vots, que sí que han tret a l'Ebre. I ja s'ho faran, ja s'ho arreglaran amb la gent de l'Ebre.

Nosaltres què li demanem? Una cosa molt senzilla: que si vol fer això ens tindrà al seu costat –i li ho hem dit, altra cosa és que no li interessi sentir-ho–, però pacti-ho amb el territori, m'entén? Perquè sí que n'hi ha una de diferència. Diu: «És que la diferència entre abans i ara...» Sap quina és la diferència entre aquella tramitació i aquesta? Que aquella va tenir informació pública i que aquella va tenir estudi d'impacte ambiental. I aquesta ni té informació pública, ni té impacte ambiental, ves per on! Miri, el senyor Saura què ens deia: «Iniciativa demana, doncs, que es realitzi, que s'allargui el tema, els terminis de les alegacions.» És que ara, ni allargar, perquè és que no n'hi ha; aquesta és la diferència.

Per tant, honorable conseller, li demanem això: que ho concertin amb el territori, que ho concertin amb tot el Govern –perquè fixi's quants consellers té aquí que li fan costat–, que tingui el valor de dir que s'ha equivocat i que portava una política absolutament erràtica, que hem perdut el temps i els diners. I a partir d'aquí, escolti, sumem i mirem endavant, i valorem, estudiem, doncs, la proposta que nosaltres hem fet des de sempre, perquè cada vegada n'estem convençuts que és tan simple i de tant sentit comú, que és anar a buscar l'aigua allà on és. I per desgràcia, ja ho ha vist i ja li han dit que al Segre no n'hi ha, i ja ha vist, doncs, que l'Ebre va com va. I per tant, nosaltres proposem en aquest context de mesures –i no ens tregui les coses de context– anar-la a buscar al Roine.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments.*)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Miri, hi ha moments que quan parla vostè jo tinc la sensació que Convergència i Unió acabi d'arribar. «Miri, hola, sóc de Convergència i Unió. Sembla que en aquest país hi ha una sequera, sembla que aquesta sequera ve per una falta de planificació, que evidentment només és atribuïble al Govern d'esquerres, perquè nosaltres mai no hem existit. Hem nascut ara, ens hem presentat per primera vegada a les eleccions i hem tingut una sèrie de diputats.» Escolti'm, vostè fa molts anys que estan aquí i han governat durant vint-i-tres anys, i, quan vulguin, a més farem una comparativa del que han fet vostès per

l'abastament de l'aigua de Catalunya i el que ha fet el conjunt del Govern d'esquerres.

Miri, vostès evidentment són una força que en un moment determinat diu: «No, no, si ja recolzem el Govern amb una sèrie de mesures.» I tenen la gosadia, evidentment, de l'allusió no-allusió. Però podem anar a una altra. Senyor Carles Pàramo, fins fa ben poc alcalde de Roses i fins fa ben poc president de la Diputació. I què diu aquest senyor, president de la Diputació de Girona? Diu: «Barcelona no em fa pena, Barcelona no es mereix el que té perquè ho té perquè ho ha volgut. Barcelona és més o menys com Benidorm.» Vostè creu que això és de rebut? Vostès creuen que és de rebut això? Vostès creuen que es pot plantejar això avui en el context que 5 milions i mig de catalans estan en risc d'aquí a pocs mesos de passar set? (*Remor de veus.*) És conscient d'això? En són conscients quan diuen aquestes coses? Ho són? Això és una força responsable? (*Veus de fons.*) Esperarem que acabin de fer la petita tertúlia...

El president

Senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Són conscients d'això? Són conscients d'això o són conscients també que clarament el senyor Artur Mas, líder de la seva formació, va dir al president Montilla que per recolzar les altres mesures calia obrir el tema del Roine? Són conscients que es va dir això i que després ho va manifestar públicament? (*Remor de veus.*)

Doncs, està clar que evidentment aquest no és el model i aquesta no és la solució. I només fa falta que mirin vostès..., perquè quan parlaven del dit i de la lluna, potser que comencin a mirar-ho respecte del Roine i vostès veuran que si alguna cosa avui està molt clara és que no hi ha ni un sol suport real d'institucions i de poders francesos que recolzin la possibilitat del Roine. (*Remor de veus.*) Perquè entre d'altres coses també el sud de França està patint la sequera; també el sud de França en aquests moments aposta per altres models. I perquè nosaltres no creiem en les obres faraòniques, perquè som conscients del canvi climàtic.

I és per totes aquestes raons que apostem per un altre model. Un model basat en la dessalinització, els ho torno a dir, un model basat en la reutilització, un model basat evidentment en l'aprofitament dels recursos que tenim enfront, i mesures conjunturals i extremes per a solucions conjunturals i extremes. I esperem que davant d'aquestes vostès tinguin sentit de país i no intentin tirar l'aigua al seu molí, sinó que el que plantegin sigui el mateix aquí i a tot arreu, on juguem com a institucions i on juguen com a oients. Espero que tots ells defensin la mateixa política i que tots ells siguin capaços de plantejar amb claredat que avui hi ha un problema que correspon i afecta tots i totes les catalanes, que és el tema de la sequera, i que davant d'això el principal grup de l'oposició s'arremanga també al costat del Govern que porta molt temps arremangat entre altres coses per... (*Remor de veus.*) Entre altres coses per proposar, per fer i per materialitzar solucions que han de possibilitar, insisteixo, que d'aquí a sis mesos no hi hagi ningú que

tingui l'espasa de la tallada d'aigua al damunt seu, i que vostès, per tant, puguin explicar clarament que hi han contribuït també, i nosaltres puguem explicar-ho, conjuntament amb vostès, que han tingut una col·laboració positiva en un tema tan greu, que és el que avui polaritza l'atenció de l'opinió pública al nostre país.

El president

El setè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00118/08)

...és la interpellació al Govern sobre la política energètica. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'apagada del 23 de juliol de l'any passat suposa per al país un punt d'inflexió. Crec que hi estem d'acord. Ho suposa des del punt de vista d'algunes dificultats que prevèiem i de la materialització de moltes d'aquelles dificultats en una apagada d'aquestes característiques.

De fet, n'èrem conscients tots. I quan nosaltres vàrem preparar el Pla de l'energia 2003-2010, que jo vaig tenir l'oportunitat de presentar a aquesta cambra, en nom del Govern de Convergència, ja plantejàvem tot un conjunt de reptes i d'objectius amb la voluntat de combatre els problemes que el país podia tenir en aquest àmbit energètic.

Quan vostès, en el Govern, van presentar el seu Pla de l'energia 2007-2015, era un pla com el nostre, més actualitzat, amb objectius semblants, potser en algun punt més agosarats.

De fet, una interpellació d'aquestes característiques, conseller, sobre política energètica, la primera que li formulem durant aquesta legislatura, hauria de presentar un primer balanç i demanar-li a vostè, conseller, una primera valoració. És lliure de fer-ho. Jo passaré sobre el balanç molt breument per dir-li que hi trobem mancances molt significatives, en l'aplicació d'aquest pla. Tant si parlem de la insuficiència energètica, del subministrament i de la seva qualitat, de l'energia eòlica –els objectius i el que s'ha aconseguit–, de les mesures de l'Acord estratègic per la internacionalització i la seva materialització, de l'agència catalana –que desconexim que s'hagi pogut avançar en aquest terreny– o fins i tot de l'observatori que vostès han aprovat però que desconexim quina activitat té, nosaltres tenim un balanç justet des del punt de vista de les polítiques energètiques.

Ara bé, jo no dedicaré la meua intervenció, senyor conseller, a aquest balanç. M'ha semblat de justícia, en tant que li parlem de polítiques energètiques, fer un frontispici de la meua intervenció respecte a aquest balanç i donar-li l'oportunitat, senyor conseller, si vostè ho creu

oportú, per entrar en qüestió respecte a allò que li plantejàvem: a les insuficiències i a les mancances, i a una primera valoració. Jo crec que al llarg de la legislatura –veurem per quina durada– tindrem l'oportunitat de discutir de tot això.

Jo li vull parlar d'una altra qüestió, li vull parlar d'una qüestió que entenc que és vital: de la interconnexió. Polítiques energètiques, senyor conseller, és el conjunt d'aquestes polítiques, però jo vinc a parlar-li aquí de la interconnexió, perquè creiem que es troba en un moment decisiu i és necessari que en parlem.

Ja m'agradaria parlar-li dels parcs eòlics, conseller, no sap quant, o de l'agència, però ara no tenim temps; això dura deu minuts, és taxat i hem de dedicar el temps que resta a parlar de la interconnexió.

U, necessitat objectiva de la interconnexió. No en parlarem més, ja hi estem tots d'acord, tots; de la necessitat objectiva, tots no, quasi tots, però hi ha un pes significatiu en aquesta cambra que explica per què nosaltres hem d'avançar amb la MAT primer i amb la interconnexió després: les necessitats de Girona; les necessitats del TGV; les necessitats, naturalment, de tenir present la capacitat energètica, de no ser una illa energètica des de Catalunya; la capacitat de poder, finalment, vendre, formar part d'aquest mercat, etcètera. Jo crec que aquí tampoc hauríem de perdre, senyor conseller, ni un minut. Hi estem d'acord.

En quin punt ens trobem, senyor conseller? El punt que ens trobem és el següent. Tenim ja presentat –vostès el coneixen, nosaltres també– l'informe Monti; l'informe Monti que, de fet, és l'informe Chesi, que és l'informe d'una consultora de prestigi, encarregat precisament pel senyor Monti, a iniciativa del Govern espanyol i del Govern francès, per tractar de tenir una valoració de què fer amb la interconnexió.

Jo m'he llegit l'informe Monti. M'he llegit l'informe Chesi. És un bon informe. És un bon informe que té la virtualitat de posar sobre la taula algunes de les coses sobre les quals crec que hem de reflexionar.

Té una altra consideració, l'informe Monti: no planteja cap conclusió definitiva. Si vostè el llegeix, veurà que hi han diverses alternatives; no hi ha cap conclusió de caràcter definitiu.

Per què ha estat ben rebut l'informe Monti? Deixi'm que sigui molt concret. Perquè al territori li planteja una possibilitat que havia estat tradicionalment posada en entredit: el soterrament, el soterrament parcial o total de la línia.

És innegable. L'informe Monti és innegable en aquesta qüestió. Ens diu –i a més ho argumenta i ho fa des del punt de vista dels costos i des del punt de vista de la comparació– que un soterrament és possible. Ens diu una altra cosa: que també en l'àmbit del soterrament un soterrament marí hauria de ser estudiat.

Ens diu, doncs, que des del punt de vista del territori, hi han alternatives que han d'ésser contemplades. Això, el que ens diu l'informe Chesi.

Què succeeix al territori en el punt que ens trobem? Senyor conseller, el territori està notablement desconcertat. Els nostres alcaldes, a hores d'ara, els alcaldes, em refereixo, no de Convergència i Unió, els alcaldes del país afectats per la línia, ara com ara no tenen la percepció clara d'on hem d'avançar, en general.

Vostè ens parlarà..., ja arribarà el moment de parlar-nos de les reunions que té. Jo li puc parlar de les que he tingut amb els nostres alcaldes –aquí sí, els nostres– i el desconcert és general. Per què? I anem al moll de l'os de l'assumpte que jo li vull plantejar, senyor conseller. Els alcaldes i el territori estan desconcertats perquè, en general, conseller, el Govern ha estat absent. Aquesta és la qüestió clau. Veurà perquè ha estat absent al territori... (*Pausa.*) Sí, sí, conseller, sí. El Govern ha estat absent. Per què ha estat absent el Govern? Justament, perquè és difícil que el Govern estigui present quan la disconformitat de socis en l'àmbit governamental fa difícil una sola –una sola– unitat d'acció.

El conseller Castells fa així amb el cap. (*Pausa.*) Sí, vostè fa així amb el cap, conseller. I jo li vull dir el següent. Jo tinc el dret a pensar, el país té el dret a pensar que quan un membre del Govern –del Govern– encapçala una manifestació com va fer el conseller Puigercós, home, la unitat no deu estar molt garantida.

Vol que li ho repeteixi? Quan un exconseller, avui, Puigercós, conseller del Govern, encapçala les manifestacions al territori, la unitat del Govern molt reeixida no és.

Què fa el Govern quan no té unitat? Llum de gas. Llum de gas sobre qui? Sobre el mateix Govern. Llum de gas sobre qui? Sobre el territori. Llum de gas, per què? Perquè anem a veure com passem pel tràngol. Això és el que han fet. I per això avui el territori està desconcertat. El territori no té la percepció que la dinàmica del Govern sigui, primer, delegant la responsabilitat al Govern espanyol; segon, estant atent a què és el que dirà l'informe Chesi; tercer, no entrar en contacte amb el territori, no discutir amb els alcaldes, no treballar a fons les alternatives. Això és el que ha passat. Vostè, a veure si és capaç de convèncer-nos del contrari. Ja m'agradaria! Però això és el que ha passat. Per això, els alcaldes del territori estan desconcertats, perquè no hi ha debat amb la conselleria, no n'hi ha hagut. I no n'hi ha hagut perquè és difícil mantenir una posició que els mantingui a vostès junts en l'àmbit del Govern.

Deixi'm que li digui un parell de coses més. Quines conseqüències porta tot això? Home, un territori que es resisteix, un territori que no té informació, un territori que no té l'oportunitat, a hores d'ara, de parlar de les compensacions i un govern que no està al costat dels alcaldes per parlar d'aquestes coses.

Deixi'm que li digui una altra cosa. L'informe Monti planteja una qüestió gravíssima, la següent, i ho deia també el secretari general d'Energia, del Govern espanyol: la possibilitat d'un corrent continu per aquesta línia. Això, conseller, seria gravíssim. Però, si vostè llegeix l'informe, és una de les possibilitats que es plantejen. Planteja la possibilitat de soterrament, corrent continu, i això vostè sap perfectament que ens faria més illa, ens faria més dependents, ens faria menys indepen-

dents des del punt de vista energètic i ens faria menys presents en el mercat. I això és una possibilitat que està present i a mi m'agradaria que vostè tingués l'amabilitat de plantejar-nos què és el que pensa respecte a això.

Què ha comportat també això, conseller? Si veritablement s'ha fet llum de gas sobre el territori, si no s'ha negociat, si no s'ha parlat, ara és l'hora de córrer perquè vostès tenen informes que la situació a Girona és urgent de cara a aquest estiu.

I jo tinc la impressió, que jo estic segur que vostè tractarà de desmentir, que acabarem imposant de pressa i corrent el traçat que tenim, que està negociat, vulguin o no els alcaldes, sense matisos; quan tindríem l'oportunitat, parlant amb els alcaldes, de trobar matisos al mateix recorregut de la línia que donarien satisfacció al territori, sense, pràcticament, increment de despesa. I, d'això, no tenim l'oportunitat de parlar-ne; ara hem de córrer, vostès corran i vostès imposaran un plantejament que farà que, naturalment, la nostra gent –parlo dels alcaldes del país– estigui justament rebotada.

Deixi'm que li faci tres preguntes en concret. Un, què pensa de la possibilitat del corrent continu? Dos, quines característiques creu que ha de tenir el previsible soterrament de la línia al país? I finalment, quina valoració té respecte al paper del Govern i les compensacions amb les companyies?

D'això m'agradaria, senyor conseller, que en poguéssim parlar i que vostè ens en fes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...cinc cèntims durant la seva intervenció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, senyores i senyors diputats..., vostè m'ha plantejat una interpellació sobre les línies del Govern en política energètica. M'ha semblat que era una bona ocasió per tal de poder tenir un bon debat a la cambra sobre les línies bàsiques de la política energètica. Naturalment, no em podré sostreure de dedicar una part de la meua intervenció al que finalment ha estat la interpellació, que és sobre la interconnexió. Sobre les línies bàsiques de política energètica..., vostè l'hauria pogut plantejar sobre la interconnexió i jo, amb molt de gust, hauria dedicat tots els deu minuts de què dispojo a parlar només de la interconnexió. Però ja que la cambra suposo que espera que parlem de política energètica... Vostè no deu tenir gaires línies estratègiques de política energètica, perquè no ens n'ha parlat de cap. Jo sí que voldria explicar-ho.

Miri... I ho faré breument. Estem davant d'un canvi de fons del model energètic. Podríem dir-ne «d'esgotament», però jo sóc poc partidari de les paraules grandiloqüents; de manera que deixem l'«esgotament» per a les coses que realment s'esgoten. Però d'un canvi de fons del model energètic, a causa d'algunes qüestions molt importants: el canvi climàtic –jo crec que avui ningú discuteix que les emissions de CO₂ tenen una influència sobre el canvi climàtic, a conseqüència de l'acció de l'home–; de les limitacions que hi ha en els jaciments de combustibles fòssils, i d'una sèrie de raons geoestratègiques, que jo penso que no són menyspreables.

De manera que hem de fer front a aquest canvi de model que tenim en aquests moments, de model energètic. Canvi de fons. I és per això que cal actuar en tres direccions. Deixo de banda una direcció que és fonamental i en la qual també cal actuar, que és la de fer possible, com més aviat millor, disposar de la fusió nuclear. Per això és important el projecte ITER i per això hi hem d'estar al darrere. He de dir, per cert, que l'oficina del projecte ITER, l'administrativa, com vostès saben, està a Catalunya, a Barcelona, en molt bona part gràcies a l'acció dels diferents governs que han tingut ocasió d'intervenir-hi. Hem d'actuar en tres direccions: primer, estalvi i eficiència energètica; en segon lloc, impuls de les energies renovables, i en tercer lloc, fer possible disposar de les instal·lacions i infraestructures necessàries per garantir el subministrament. Són les tres línies fonamentals i són el full de ruta del Govern; el full de ruta que està perfectament explicitat en el Pla de l'energia de Catalunya 2006-2015, que va aprovar el Govern l'11 d'octubre del 2005.

Estalvi i eficiència energètica; primera línia fonamental. Què haig de dir en aquesta qüestió? Miri, on érem i on som. Estàvem pitjor que la Unió Europea i anàvem empitjorant. Aquesta era la situació en què estàvem a Catalunya, i a Espanya també, per cert. Ara hem invertit la tendència: seguim estant pitjor que la Unió Europea però en aquests moments estem ja avançant cap a una convergència amb relació a la situació de la Unió Europea. Hem millorat clarament la situació: l'índex d'eficiència energètica ha millorat, l'hem reduït..., hem reduït el consum d'energia per unitat de PIB en un 8,6 per cent de l'any 2003 a l'any 2006, i hem reduït en un 4,1 per cent les emissions de CO₂. I l'acció del Govern està clarament orientada en aquesta direcció. Jo voldria destacar sobretot dues coses: l'acord del Govern en estalvi dels edificis públics i els convenis de l'Icaen i l'IDAE per un valor de 62 milions d'euros.

En segon lloc, energies renovables. Vostè també n'ha parlat, d'energies renovables, i diu: «Home, podríem parlar dels parcs eòlics.» És clar que en podríem parlar. També aquí haig de dir: hem avançat però encara estem lluny d'on hauríem de ser. En aquests moments les energies renovables han de representar, segons la Unió Europea, el 20 per cent del total de l'energia, del consum de l'energia primària l'any 2020; segons el Pla de l'energia, l'11 per cent l'any 2015. Estem encara en percentatges inferiors als que haurien de ser, molt inferiors; percentatges de l'ordre del 3 per cent, poc més del 3 per cent.

Ara, escolti'm, miri, l'any 2003 hi havia una potència instal·lada en parcs eòlics de 86,7 megawatts. Les previsions per a l'any són de 550. En aquests moments, el mes d'abril, en teníem 375,7. De manera que sí que estem per sota d'on hauríem d'estar, però hem passat de 86,7 a 375 i a final d'any estarem a 550. Hem d'arribar molt més enllà? Sí, hem d'arribar a tenir-ne 1.575 l'any 2010 o 3.500 l'any 2015. I l'acció del Govern va dirigida en aquesta direcció, amb el decret que s'està preparant sobre energies eòliques i fotovoltaiques.

I tercera gran línia, les instal·lacions i les infraestructures necessàries. Perquè aquesta és la primera obligació del Govern, garantir el subministrament –garantir el subministrament–, i, fins i tot millorant l'estalvi, fins i tot fent un ús més eficient de l'energia, sabem que el consum seguirà augmentant; menys del que augmentaria, evidentment, si no féssim el que hem de fer en matèria d'estalvi, però seguirà augmentant. De manera que necessitem les infraestructures precises per poder garantir el subministrament. I això vol dir, naturalment, les grans centrals, les centrals de generació, vol dir la xarxa de distribució i vol dir la xarxa de transport. Les tres coses.

Nosaltres tenim avui unes competències importants en matèria de distribució. Ja vaig tenir ocasió, fa quinze dies, d'explicar i explicar a fons el que s'està fent en aquest camp; camp que és resultat evidentment de les competències que tenim, les derivades de l'Estatut, de la nova legislació estatal, que ens dona competències fins a 220 que fins ara no teníem, i, òbviament, de la constatació d'unes insuficiències importants, que van quedar de manifest amb la gran apagada del 23 de juliol. Hi estem avançant i molt seriosament, com no s'havia fet fins ara; vol dir, amb sistemes d'inspecció i de control de la inspecció, amb la fiscalització dels plans d'inversió i la discussió amb les companyies dels plans d'inversió, i vol dir disposant d'uns sistemes d'informació, que són imprescindibles per poder garantir que tot això es fa.

I, després, tenim la xarxa de transport –i aquí entrarem en la interconnexió. Jo li voldria dir alguna cosa. Miri, escolti'm, al marge d'atribucions competencials, és evident que el Govern de Catalunya no es pot desentendre d'una qüestió que és vital per al subministrament d'energia elèctrica al nostre país, que és la xarxa de transport.

Ara, jo li demanaria també una mica de rigor a l'hora d'abordar aquesta qüestió, no? Perquè vostè en la seva intervenció ha estat confonent constantment interconnexió i transport fins a les comarques de Girona. I hem de separar les dues coses. Les competències per fer arribar la xarxa de transport fins a la província de Girona són competències del Govern de l'Estat, i evidentment constitueix una responsabilitat política del Govern de què jo formo part ocupar-se que les coses es fan ben fetes. La interconnexió és una competència que correspon al Govern de l'Estat junt amb el Govern francès. I hem de separar les dues coses. Pot haver-hi xarxa de transport fins a Girona sense haver-hi interconnexió. No pot haver-hi interconnexió sense xarxa de transport, perquè una vegada arribés l'electricitat a Espanya hauríem de veure què se'n fa, no? De manera que les dues coses, però són dues coses diferents, i cal separar-les.

L'informe Monti, al qual vostè ha fet referència, fa referència a la interconnexió, no a la xarxa de transport fins a Girona, que és competència específica de les autoritats espanyoles –o catalanes, en la mesura que les puguem tenir. De manera que no confonguem l'opinió. Diu: «L'informe Monti diu tot això i vostès no se n'ocupen.» No, l'informe Monti fa referència a la interconnexió. I quan parla de soterrament fa referència al soterrament de la interconnexió. No creï vostè ara, aquí, expectatives, que són expectatives que poden ajudar a fer molt més difícil el que hem de fer avui a Catalunya, que és tenir una xarxa de transport de quatre-cents fins a Girona. I després és convenient també tenir la interconnexió, i jo ho afirmo: és convenient també tenir la interconnexió, sí, senyor. Però no confonem les dues coses. El que ha fet l'informe Monti és parlar de la interconnexió, no de la xarxa de transport de molt alta tensió des de Sentmenat fins a Bescanó i des de Bescanó fins a Santa Llogaia. La de Sentmenat a Bescanó està ja en execució i la de Bescanó a Santa Llogaia ha sortit ahir o abans d'ahir per tal de poder ser sotmesa al tràmit d'al·legacions.

Vostè parla dels alcaldes. Diu que estan desconcertats. Home, no m'estranya, que estiguin desconcertats, perquè, miri, hi ha trenta-vuit municipis de Convergència i Unió, governats per Convergència i Unió, aquests que vostè en diu «els nostres» –per mi «els nostres» són tots els alcaldes de Catalunya; per vostè només deuen ser-ne uns quants... (*Remor de veus.*) Jo crec que ho són tots, no? D'aquests que vostè en diu «els nostres», n'hi ha trenta-vuit, m'entén?, trenta-vuit, que han presentat un recurs contra la línia d'alta tensió. De manera que, quan l'escolten a vostè aquí, no m'estranya que estiguin desconcertats. Jo el que li demanaria és que els ajudés a no estar desconcertats, m'entén?, que els expliqui que és necessària la línia d'alta tensió, que els digui que no és convenient presentar recursos, que el que hem de fer és entendre'ns i anar junts. Que sàpiguin que tenen el Govern de Catalunya com a aliat per explicar als seus ciutadans el que s'ha de fer, per defensar els seus interessos quan convingui, davant de qui calgui presentar-los, per anar junts, per convèncer, per donar arguments. Nosaltres no ens en cansem, de fer-ho.

Ahir vaig estar reunit amb deu alcaldes d'Osona, els deu afectats per la línia d'alta tensió. Miri, ara que hi estic pensant, no sé de quin color polític eren, m'entén? Ara ho estava pensant, mentre vostè parlava dels seus i dels nostres; pensava: «Quants d'aquests eren del PSC i quants de Convergència?» No ho sé; tots eren alcaldes de Catalunya afectats per la línia d'alta tensió i preocupats. I jo els vaig dir: «Estem al vostre costat, per parlar a fons, per informar la població, per explicar fins a quin punt és imprescindible que es faci, perquè tingueu les compensacions que heu de tenir.» Per cert, que es tenen; és clar que es tenen. Vostè està molt mal informat; què em parla, ara, que no sap si hi ha compensacions? No ho sap? Com pot no saber-ho?

De manera que aquesta és la realitat de la nostra vinculació amb els alcaldes i amb el territori. I el que li demanaria a vostè és que, en lloc d'anar desconcertant cada vegada més, aprofitant aquestes qüestions per no tenir una visió gran, una visió de país, una visió a mitjà ter-

mini, una visió pensant en el que convé, es dediqui només a veure si posa una mica de problemes entre socis de govern. M'entén?

Aquesta és la posició del Govern. Hi haurà la línia d'alta tensió. El Govern hi estarà al davant i parlarem amb els alcaldes perquè tothom sàpiga fins a quin punt és important i convenient fer-la. I espero comptar... Jo espero que no em desconcerti massa més...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...m'entén? M'agradaria saber que podem comptar amb vostè, també.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, si a vostè no li importa, aquí interpel·lem nosaltres. (*Remor de veus.*) Aquí interpel·lem nosaltres el Govern. I vostè no ens digui: «Ve aquí sense alternativa respecte al seu pla estratègic.» No, això ho ha de dir vostè; aprofita l'oportunitat que jo li brindo amb aquesta interpellació que li havia anunciat i em sembla molt bé que ens expliqui la política energètica i tots els punts que vostè vulgui. Ja em sembla bé, això.

Però discutim del que és essencial. Nosaltres no discutim –no discutim–, senyor conseller, sobre les estratègies. Les estratègies, hi ha una resolució, votada conjuntament per tots nosaltres en el debat de política general, fa menys d'un any, on hi havia un acord general sobre aquesta qüestió. O sigui, no ens digui això. Vostè sap perfectament què diu el nostre partit respecte a la MAT i la interconnexió. No ens ho digui, això, perquè això evidentment genera que rebotem respecte a una afirmació que és absolutament inadequada. Sap el que pensem de la MAT. Una altra cosa és que vostè no pugui dir del seu Govern que pensa el mateix que vostè. És això del que estem parlant, senyor conseller. Vostè no ens vingui a demanar aquí si nosaltres desconcertem la nostra gent i els alcaldes de Catalunya, que després m'hi referiré. Vostè sigui capaç de posar *firmes* els socis del seu Govern per fer la política que el Govern necessita i el país demana. Això és el que ha de fer vostè –això és el que ha de fer vostè–, que ni una paraula...

Diu: «Vostè –vostè, vostè– sembla el dubte.» Però, escolti'm, el dubte el plantegen vostès. Quan hi ha un ex-conseller, avui, Puigercós, que era membre del Govern i encapçalava una manifestació contra la interconnexió, qui està plantejant un dubte? Vostè ha vist dirigents de Convergència, que seguin en aquests escons, al davant de les manifestacions? (*Veus de «Sí!»*) Els ha vist? Ah, sí? Sí? Sí, els han vist vostès? I amb grau de govern, els han vist vostès? (*Remor de veus.*) Estan molt mal informats... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor diputats... Senyors diputats...

El Sr. Fernández Teixidó

Estan molt mal informats! No m'ho expliquin a mi, això. No m'ho expliquin –no m'ho expliquin... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Fernández Teixidó, pot aturar-se un segon? (*Pausa.*) Recuperem la normalitat... (*Pausa.*) Gràcies. Pot continuar.

El Sr. Fernández Teixidó

Vostè ha fet un plantejament impropï, senyor conseller. Diu: «Vostès confonen la MAT i la interconnexió.» Però quin argument li he donat jo, si vostè és tan amable i repassa la intervenció –i després, que jo el conec, em vindrà a dir si sí o si no– al diari de sessions? Quin argument li he donat jo de l'informe Monti perquè vostè l'apliqui al tema de la MAT? Quin? Jo li he parlat de la interconnexió i de les expectatives que obre l'informe Monti respecte a la interconnexió: el soterrament respecte a la interconnexió. I vostè ha de dir si això és possible o no i com ho veu, si això té sentit o no i com ho veu. Perquè els alcaldes li obren aquesta oportunitat, se li encén aquesta llum –vostè, si fos alcalde, també ho faria– i pregunten, es mobilitzen i volen saber. Això és el que vostè ens ha d'explicar, no venir aquí i..., si nosaltres confonem una cosa amb l'altra. Nosaltres sabem clarament què és la MAT i què és la interconnexió. L'informe Monti, el que ens diu és la interconnexió; el soterrament, marí, o no, parla l'informe. I vostè ens parla sobre això. I no ens doni cap lliçó respecte a si ho entenem, confonem o què és el que hem de fer, una cosa que em sembla absolutament inadmissible venint de vostè.

«Els nostres alcaldes.» Repassi vostè també la intervenció, senyor conseller. «Els nostres alcaldes»..., m'he referit als alcaldes de Catalunya. Li he particularitzat «els nostres», de Convergència, en les reunions que jo he tingut. Amb els alcaldes de tot Catalunya s'hi ha de reunir vostè; no ahir, de pressa i corrents, al darrer moment. Vostè s'ha de reunir amb els... (*Pausa.*) Sí, sí; sí, senyor, sí. Vostè s'ha de reunir amb els alcaldes. Jo m'he de reunir amb els alcaldes que estan en l'àmbit de la meua competència. I què ens diuen aquests alcaldes? Que no veuen el Govern. Vostè em tractarà de dir que el Govern ha estat present parlant amb els alcaldes del territori? Vostè justificarà un sol conseller que hagi anat al territori a parlar? Vostè ha anat, conseller, al territori a parlar? Vostè ha promès que hi aniria. Vostè ha dit: «Ara aniré a peu d'obra a explicar com va això de la interconnexió.» Això va dir-ho ahir i em sembla molt bé; jo l'aplaudeixo. Però no ens digui que aquesta ha sigut la feina que ha realitzat el Govern.

I clar que no entén el desconcert dels nostres alcaldes. Quantes reunions ha tingut amb els alcaldes, vostè i qui convingui? De què s'ha parlat? Diu..., home, clar que hi han compensacions; faltaria més! És quin paper juga el Govern per ajudar els nostres alcaldes, tots els alcaldes,

siguin del color que siguin? Cap. I la pregunta és: per què això no? Jo el conec; jo sé que, això, vostè vol fer-ho. Per què no ho ha fet? Perquè no té les mans lliures –no té les mans lliures–, perquè ha tingut socis que no volien compartir amb vostè aquest projecte. I això vostè no ho vol admetre, i prefereix caminar de puntetes dient que nosaltres confonem amb MAT, amb la interconnexió i l'informe Monti..., d'una cosa i de l'altra.

Jo li haig de dir una cosa. Vostè té l'oportunitat –i vaig acabant, president– que arribem a un acord des d'un punt de vista parlamentari. Vostè creu que no compartim aquesta orientació estratègica que té el Govern? No ho compartim amb Iniciativa, no ho compartim amb Esquerra Republicana de Catalunya; amb vostè sí, clar que ho compartim. Però ha de tenir la possibilitat d'arribar a acords polítics i d'implementar la política. Quant endarreriment portem respecte a això? Quina actitud ha tingut el Govern respecte a això? D'això és del que ens ha de parlar.

Acabo dient, senyor president, que l'emplaçament d'anar junts només té un plantejament, un, un de sol: vostè digui què és el que farà respecte al territori en l'àmbit de la interconnexió, com treballarà per fer efectiu això, com anirem junts per aconseguir una cosa que és necessària per al país, com ho tindrem i amb quin calendari, i tindrà aquest grup al seu costat i al del Govern. Però abans d'aconseguir el nostre acord, si vostè és tan amable, aconseguiríem l'acord dels seus socis.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable president i honorable conse..., diputat –ja veu que l'aprecio–, escolti'm, jo no deixo d'estar desconcertat, sincerament, i tracto de fer esforços, eh? Perquè ara em diu: «No, jo només parlo de la interconnexió.» Bé, ja hem avançat alguna cosa. O sigui, ara ja sap que l'informe del senyor Monti era sobre la interconnexió. Celebrem-ho. És sobre la interconnexió, queda clar. El senyor Fernández Teixidó ha reconegut que l'informe del senyor Monti és només sobre la interconnexió, que seria el tram Santa Llogaia - Baixàs, no sobre la resta. Però, en canvi, totes les crítiques que fa vostè respecte a com nosaltres utilitzem o no l'informe Monti fan referència a tot el tram anterior. O sigui, em parla de diàleg amb els ajuntaments! O sigui, vostè quan diu que no hi ha diàleg, només es refereix als ajuntaments que van de Santa Llogaia a la frontera. Als altres ja accepta que sí, perquè m'agafa l'informe Monti com a argument. Quan em parla que no hem parlat prou de compensacions i no hem representat prou els ajuntaments –hem estat al seu costat–, queda clar que només es refereix als ajuntaments que van des de Santa Llogaia a Baixàs. Ho dic perquè anem precisant, acotant. A tots els altres hem fet els deures; perfecte, ho celebri. I per mi li haig de dir que avui m'entendreix veure que reconeix alguna cosa ben feta en el Govern i en aquest conseller, en aquest sentit.

Ara, sap què passa? Que és que la resta, el que va de Santa Llogaia a Baixàs, tot just el senyor Monti n'acaba de presentar l'informe. Tot just al mes de gener, a la cimera hispanofrancesa... Per cert, dels governs espanyol i francès, que són els que decideixen en aquesta matèria. Perquè vostè ens diu: «Facin això, facin allò». Home, ja m'agradaria a mi fer-ho. De moment, miri, hi ha unes quantes competències que no són nostres. No sé si m'entén?

Miri, nosaltres el que fem és aprofitar a fons el nostre paper polític, perquè ens toca fer-ho, el paper que li toca fer a la Generalitat, amb competències o sense, m'entén? I per això estem aquí al mig i per això no ens amaguem, per això no ens amaguem quan surten aquests temes, ni aquest ni cap altre. Aquí estem al front. Hi ha un problema al país? Aquí hi ha al davant el Govern. Això és el que fem.

Ara, escolti'm, l'informe acaba de presentar-se, i al mes de juny en principi es presentarà alguna decisió sobre el traçat i sobre totes aquestes especificacions tècniques, que vostè ho diu molt bé, encara no s'han precisat del tot.

Per cert, vull dir-li una cosa. Vostè abans deia: «No hi ha conclusions definitives». No: n'hi ha alguna que sí, eh?, que n'hi ha. L'informe Monti diu clarament: «La situació de Girona és crítica, si no es fa el que s'ha de fer.» No, li ho dic, perquè ho subratlli. M'entén el que vull dir?, perquè potser se n'ha oblidat. Segur que no ho ha fet expressament. Que quedi clar, hi ha alguna conclusió definitiva, eh?, hi és. El senyor Fernández Teixidó em fa que sí amb el cap; ho dic per repetir també el que fa vostè, que de tant en tant va explicant a la cambra el que faig jo: «El senyor Castells ha fet que sí amb el cap.» No ho farà massa, d'anar dient el que fa vostè, perquè tampoc no és el meu paper, m'entén? Però és així, eh?

Soterrament?, em pregunta. La proposta que fa el senyor Monti, que diu diferents alternatives de Santa Llogaia a Baixàs, de: «Seria digne que es considerés si una part pot ser soterrada?» Doncs és clar que sí! Ens sembla molt bé que ho digui. Hi ens semblarà molt bé que s'avanci en aquesta direcció. Per suposat que sí, només faltaria!

I escolti'm, nosaltres som partidaris que es pugui obtenir un resultat que hi estigui d'acord tothom, si pot ser. Que només quedin al marge els irreductibles, m'entén?, però que tothom hi estigui d'acord, si pot ser. També sempre hi ha irreductibles, a aquests no els convencem, perquè per molt que s'avancés no els convenceríem. Però que tothom hi estigui d'acord, si és possible. De manera que tot allò que siguin elements de transacció, de pacte, de poder compensar, naturalment que sí, i més quan com en aquest cas sembla que està justificat i que hi ha possibilitats i molt serioses, no?

El Govern fa el que ha de fer; el Govern fa el que ha de fer, entén? I el govern en aquesta matèria és: el president, el Govern, l'òrgan col·legiat i el conseller responsable. Fa el que ha de fer. No hi ha ni un sol punt en què el Govern no hagi avançat amb fermesa, amb determinació en la línia adequada –que és la que li he dit– per aconse-

guir aquest objectiu: que tinguem la xarxa de transport que fa falta avui a Catalunya.

El que no farem són espectacles de cara a la galeria –és un altre estil. És un altre estil, d'altres governs: molts espectacles de cara a la galeria i molt poca feina. Nosaltres fem el que s'ha de fer, amb determinació i fermesa. Ara, això sí, per obtenir resultats, entén? I de vegades per obtenir resultats cal fer poc soroll. Altres fan molt soroll i pocs resultats; és un altre estil. Cadascú farà el que cregui convenient, però el Govern fa el que ha de fer en aquesta qüestió. I em sembla que avui he estat prou clar, no?, respecte a quina és la posició del Govern en aquesta qüestió.

I amb relació als alcaldes, miri, sento decebre'l, però la interpellació em sembla que jo en vaig tenir coneixement els últims dies de la setmana passada, i la reunió amb els alcaldes que vaig tenir ahir estava convocada, com pot comprendre vostè, des de fa bastants dies, no?, des de fa bastants i bastants dies. I en tenim moltes altres, el contacte amb els alcaldes és permanent, ells saben que ens tenen al seu costat i jo li puc assegurar que ja hi ha programades bastantes més trobades com aquestes amb els alcaldes afectats, des de..., no només els de la interconnexió com vostè voldria... No, li donaré una satisfacció: els de la interconnexió i els altres. I a mi m'agradaria, jo no desespero d'aconseguir que aquests trenta-vuit alcaldes de Convergència, trenta vuit...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...sobre cinquanta-set –aquí Convergència té majoria absoluta i qualificada–, que van presentar un recurs contra la línia d'alta tensió, avui estiguin escoltant-lo a vostè i vostè ens ajudi que retirin el recurs i puguem anar tots junts per tenir una xarxa de transport com la que necessitem.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Fernández Teixidó. Les interpellacions... Digui, digui...

El Sr. Fernández Teixidó

No, només una..., conseller, només una consideració, i és que jo crec, per centrar el debat, que no hi ha cap confusió respecte a la utilització de l'informe Monti respecte a la MAT. Concedeixi'm això.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, acabo, senyor president...

El president

És que no...

El Sr. Fernández Teixidó

Concedeixi'm això. I la segona qüestió...

El president

Senyor Fernández Teixidó, no hi ha segona qüestió.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies.

El president

És que no és... La fórmula de la interpellació està molt pautada.

El vuitè punt de l'ordre del dia ha estat posposat i per tant passem al novè...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00090/08)

...que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'aigua. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, constato en primer lloc l'interès que un problema d'actualitat, i un problema extraordinàriament vigent en la societat catalana, veig que preocupa ben poc el Govern de la Generalitat. No ho dic només per l'absència del conseller, que ha estat justificada i excusada, ho dic per l'absència de la totalitat del Govern de la Generalitat davant d'un debat que nosaltres creiem important. Tan important que tinc la necessitat de començar explicant, per si algú en té dubtes, quina és la prioritat d'aquest grup parlamentari en plantejar diferents interpellacions, diferents mocions i en el seu moment diferents accions de Govern, i és que la prioritat del Partit Popular, la prioritat d'aquest grup parlamentari és assegurar l'abastiment d'aigua a la ciutadania de Catalunya.

I aquesta és una prioritat ara que estem a l'oposició, però també ho era abans quan el Partit Popular tenia responsabilitats de Govern i plantejava solucions i previsions als problemes que podien arribar amb independència del cost electoral que poguessin tindre els plantejaments que poguéssim fer des del Govern i que en realitat en van tenir moltes. I mentre nosaltres érem al Govern, intentant plantejar solucions per evitar arribar a la situació en què ens trobem avui, altres, els grups que donen suport al Govern, el mateix Govern d'avui que aleshores estava a l'oposició –i ja els ho ha recordat un altre diputat en aquesta mateixa sessió–, firmaven documents en què per exemple demanaven la retirada del projecte de connexió de les xarxes Consorci Aigües de Tarragona - Aigües Ter Llobregat, perquè representa l'inici del transvasament de l'Ebre i perquè Catalunya no precisa més concessions d'aigua d'altres conques. I això es feia l'any 2002 i no ho signava qualsevol

que no tingui responsabilitats en aquest Govern. Ho signava Josep Montilla Aguilera, ho signava Josep-Lluís Carod-Rovira i ho signava Joan Saura Laporta. Això és el que signaven l'any 2002, mentre hi havia un govern que exercia les seves responsabilitats.

Tanmateix, el 30 de gener, fa tres mesos, encara no fa tres mesos, aquest diputat que els parla els presentava una moció en què, en el seu punt primer, demanava prioritzar la interconnexió de xarxes d'abastament d'aigua, de concessió del Consorci d'Aigües de Tarragona i d'Aigües Ter Llobregat en el marc de les mesures urgents per fer front a la sequera. Proposta en positiu que va merèixer el vot contrari dels grups que donen suport al Govern.

Fa quinze dies plantejàvem una altra moció, la que avui portarem a aprovació. Segurament des de la ingenuïtat, segur, però moguts únicament i exclusivament per la prioritat de garantir l'abastiment d'aigua de boca als ciutadans de Catalunya. Proposant polítiques, tot i ser contraris al transvasament del Segre, demanàvem que s'estudiessin i s'aportessin els estudis que justificaven aquesta proposta. Dèiem, demanàvem, i demanem en aquesta moció, que s'anés amb compte amb la política de dessalinitzadores, que no pot ser l'única política de l'aigua possible. Demanàvem una altra vegada ingènuament que s'estudiessin les possibilitats de les interconnexions CAT-ATLL.

Els fets avui superen qualsevol ficció que ens haguéssim pogut imaginar respecte a això. Quins són els fets? Després de negar per activa i per passiva la connexió de xarxes CAT-ATLL, i d'exemples en tenim i molts: el 2 d'abril, en la interpellació que jo mateix li feia al conseller, ens deia: «Dir que les interconnexions resol·lrien el problema de la sequera immediata no és veritat». O en comissió la setmana passada, el passat 9 d'abril: «Referent a la connexió, Tarragona-Olèrdola no resol·l el problema ni per temps ni per cost ni per cabals». O afirmar que l'Ebre no podria enviar ni una gota d'aigua a Barcelona, perquè el riu no porta el cabal mínim. O el passat 12 de març, en la interpellació amb un altre diputat d'aquesta cambra: «S'ha intentat...» —ens deia— «...evidentment tota mena de manipulació durant la campanya electoral.» I això ho diu un conseller que afirma que s'ha sotmès a la voluntat d'un govern, el de l'Estat, que li demana que amagui determinada informació fins passada una cita electoral.

En quina realitat ens trobem? Es deroguen els transvasaments del Pla hidrològic nacional, es traspassen els fons europeus a altres infraestructures d'aigua, i ara no tenim ni infraestructures d'aigua, no tenim aigua, i no tenim els diners. Els ciutadans paguen més cara que mai l'aigua que no tenim. Ens amaguen el transvasament del Segre fins després de les eleccions. Neguen el transvasament del Segre, neguen la interconnexió de xarxes Consorci d'Aigües de Tarragona - Aigües Ter Llobregat. Ens asseguruen que el Segre és l'única i última alternativa i acaben aplaudint amb les orelles el transvasament de l'Ebre. Sense ni parlar dels 560 milions d'euros que s'havien d'haver invertit per preservar la costa i evitar la regressió del delta de l'Ebre.

Davant d'aquesta situació, entenem que sobren totes les aportacions que puguem fer. No les volen, no els interessen. Vostès van a la seva.

I per això anunciem la retirada de tots els punts de la moció, amb l'única excepció del punt número 3, que té per objecte que la cambra reprovi l'actuació del conseller de Medi Ambient en la gestió de la política de l'aigua, i permeti'm que li digui, des del respecte, segurament no únicament i exclusivament per la seva acció o omisió, sinó per l'acció i omisió del conjunt del Govern de la Generalitat respecte a la política de l'aigua, que ha estat nefasta, ha estat dolenta i ens ha portat a una situació d'extrema gravetat als ciutadans de Catalunya. Per tant, aquesta és la moció amb aquestes modificacions que sotmetem a la consideració de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, conseller, des del nostre grup parlamentari, des de Ciutadans sempre hem tingut una posició, respecte al Govern, de serenitat, intentant recolzar allò que és possible, i evidentment demanar també canvis d'actitud i actuacions correctes quan no ha sigut així. Crec que aquesta ha estat una característica especialment i concretament precisament amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge. I això jo crec que el conseller ho pot acreditar.

Ara bé, també quan ens vam reunir el passat 4 d'abril el conseller i jo mateix com a portaveu del grup li vam manifestar la nostra falta de tranquil·litat, la nostra preocupació per la situació que s'estava produint, perquè en aquell mateix moment, el 4 d'abril, en aquella reunió i en les reunions que hi havia hagut anteriorment amb altres grups, s'havia dit que l'opció que s'estava plantejant era el transvasament del Segre i que evidentment era l'única solució i que si no era aquesta la solució el mes d'octubre no tindríem aigua a Catalunya.

I si fem un breu repàs cronològic —que ja s'ha fet en aquesta cambra, no vull estendre'm—, partim de la famosa visió de les estaques a Prats i Sansor, partim de la frase famosa de l'aportació puntual d'aigua, quan parlem de transvasament, partim que en aquesta reunió fa ara justament dotze, tretze dies, se'ns diu, i nosaltres manifestem en aquella reunió que s'estudiï, que creiem que hi ha una possibilitat d'utilitzar el minitransvasament de l'Ebre, precisament, que és el que finalment s'ha acabat fent, i aplaudim que es pugui rectificar quan un s'equivoca, però el que no podem aplaudir de cap manera és tota la gestió que s'ha dut a terme des del primer moment fins ara mateix, fins ara mateix i fins el que encara queda per passar.

Per tant, nosaltres, el que hem fet és demanar o fer una esmena que creiem que puntualitza en un punt determinat, que és la coordinació amb el Govern de l'Estat. I per què fem una esmena en aquest punt? Perquè creiem que aquí no hem de perdre de vista, fins i tot, coses que

ni tan sols el Govern n'és responsable, és a dir, també s'ha de dir. El transvasament de l'Ebre, de la conca de l'Ebre, depèn del Ministeri, com vostè sap, de Medi Ambient, i, per tant, el que ha faltat aquí sobretot és una coordinació, perquè s'ha estat dient aquí una cosa i a Madrid o no s'ha dit o no s'ha escoltat o se n'ha fet una altra per sota la màniga.

Des del departament en cap moment s'ha tingut el control de la situació, en cap moment el Govern de la Generalitat ha tingut clara una posició. I també en aquella reunió, conseller, si ho recorda, li vaig dir precisament que jo entenia que no era fàcil, des de la posició ja de partit, que no de govern, mantenir determinades posicions i anar canviant en funció del que diuen els seus socis de govern o del que diu el Govern de Madrid. Ha de ser molt complicat. I li reconec la feinada que ha de tenir un conseller de Medi Ambient que pertany a un partit que diu no al transvasament, sí o sí, cada vegada, o no o no, segons com es miri, i que, en canvi, ha de fer aquesta política. Però és que quan un governa és això el que té: que quan un governa ha de prendre mesures, de vegades, que van en contra d'uns principis o que van en contra d'uns principis d'un únic partit, i més quan governen tres partits.

Per tant, entenent aquesta dificultat, per què avui volem esmenar concretament en el camp de la coordinació, perquè creiem que és fonamental que s'entengui que aquí estem parlant d'un àmbit, de tot Espanya, d'un problema de l'aigua que no només afecta l'Ebre, Catalunya, Tarragona, és un problema que afecta tot Espanya, i que a més mereix un tractament estructural, no un tractament puntual i d'emergència; efectivament, que és un tractament puntual i d'emergència, perquè no s'han fet tractaments estructurals, si no, no hauríem arribat a aquesta emergència.

Per tant, què demana Ciutadans? Tractaments estructurals a tots el país, tant a Catalunya com a Espanya, tractaments estructurals. I no s'han fet, i no s'han fet sota la pancarta, i no s'han fet polititzant l'aigua, s'ha jugat amb l'aigua, i ara ens trobem amb el bumerang que torna i, a més, fins i tot afecta aquells que portaven les pancartes. Doncs, ara, el que demanem nosaltres és que es reprovï l'actuació, primer, de la conselleria, com a responsable, i no personalitzant, sinó com a responsable d'aquesta qüestió, i, després, en definitiva, el mateix Govern; no pot ser que un govern tingui tres opinions, o no tingui cap opinió, o no opini d'allò de què no vol opinar.

Del quart cinturó..., vostès ho poden aparcar, la MAT la poden anar aparcant, però aquest tema, com que a l'octubre no hi ha aigua, no l'han pogut aparcar, i com que no l'han pogut aparcar, han hagut de dir cadascú el que volia, i avui tenim declaracions a la premsa del senyor Saura, o d'ahir, dient que, si no, marxaran del Govern, si no es deixa el transvasament quan s'acabi la sequera. Tenim declaracions dels alcaldes d'Esquerra Republicana que diuen que no estan d'acord, demanant i dient que s'ha fet una mala gestió per part del departament. Això és un govern o són tres partits polítics que es van posar d'acord per tal de governar i que és impossible que governin quan arriben situacions complexes? Jo crec que és la segona opció, sincerament.

I, per tant, no ja personalitzant, sinó en la mateixa gestió de govern, què ha passat en aquest cas? Que hem arribat a una situació on no es pot aparcar el problema com fan vostès amb altres problemes. Aquí s'ha hagut d'abordar i els ha esclatat a les mans.

Per tant, nosaltres en demanem la reprovació, perquè aquest Govern és incapaç de gestionar problemes on vostès tenen tres opinions. I si vostès no són capaços de tenir una sola opinió, possiblement no poden governar Catalunya conjuntament, per tant, nosaltres volem demanar la reprovació de la seva actuació.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Ara poden fixar posició els grups parlamentaris. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, li ho confesso: no és agradable sumar-nos, com ho fem, ja li ho dic d'entrada, doncs, a la reprovació d'un conseller, perquè ho hem intentat tot per no arribar aquí. A la darrera intervenció, no la d'aquesta tarda, sinó la del darrer Ple, li vaig dir: «Home!, el que tocaria de manual, el que tocaria, que exigeix un manual després d'haver-nos mentit amb la qüestió del Segre, després d'haver-nos reunit amb vostè i dir-nos que no tenia més alternatives que aquesta, i després assabentar-nos dels vaixells, i després que no, i després dels trens, i aquí i allà..., i el que tocava» –li ho vaig dir llavors, des d'aquesta mateixa tribuna– «era la reprovació.» I aleshores li vam dir: «I no ho fem, perquè volem continuar parlant, perquè ens preocupa més resoldre una situació d'atzucac en què estem situats, que no pas ara entrar en la brega política.» Però és que ens ho ha posat molt difícil, conseller, molt difícil.

Jo ara podria treure molts escrits d'incongruències; abans n'he citat uns quants, ara en podria treure molts més. Però, escolti, ja no és el Partit Popular, Ciutadans o Convergència i Unió qui li demana aquesta reprovació i qui li demana aquesta rectificació i qui discrepa rotundament d'aquesta política. Conseller: «Sequera: Iniciativa per Catalunya de les Terres de l'Ebre demana la dimissió del conseller Baltasar.» Això és una nota de premsa d'ara mateix. Conseller, la gent d'Esquerra Republicana l'acusen literalment, en aquest cas, de les Terres de l'Ebre, d'incompetència nacional i que som aquí per la seva responsabilitat.

Ens ho posa, ens ho ha posat al llarg de tot aquest procés, doncs, molt i molt difícil. I votaran, evidentment, el que creguin, que per això són diputats i diputades d'aquesta cambra. Però nosaltres abans, amb més fortuna o amb menys, hem intentat posar sobre la taula allò que es pot o no compartir, però és una coherència en una política. I aquesta coherència no l'hem vista en vostè. Però no ja la gent de Convergència i Unió, la gent d'Iniciativa de les Terres de l'Ebre; el senyor Guillot, quan cada dos per tres ha de fer aquestes correccions de dir: «És que no ens

n'havíem assabentat», i pobre anar seguint i anar mirant a veure com van trampejant. O la gent d'Esquerra Republicana, que amenacen, doncs, amb la dimissió.

Escolti, creu que és tolerable, en un govern, que hi hagi un conjunt de delegats territorials, que són això, amb tots els respectes, però, delegats del Govern, que amenacin el Govern, que per cert els ha nomenat, a dimitir si el Govern fa una o altra acció? En parlarem, doncs, més endavant, d'aquest tema.

Ens hem posat tots plegats en una situació que no podem continuar així, conseller. I a nosaltres ens dol i no ens fa particularment feliços, i si vol li ho diré, fins i tot, personalment, no me'n fa gens, perquè jo he estat en una conselleria com la que està vostè i hi he patit, i molt –i hi he patit, i molt–, i sé el que vostè pateix amb la sequera. Però és que tanta disbauxa ja no és tolerable. I ara, hi insisteixo, li podria fer la llista dels últims enganys. Miri, l'últim que he trobat és una nota pública del seu departament del dia 23 d'abril de l'any passat en què negava rotundament –nota oficial del Departament de Medi Ambient!– que estudiés l'alternativa aquesta del Segre. I com aquesta en podríem dir..., doncs, de l'alçada d'un campanar, no? Però ja no té sentit que anem continuant, doncs, per aquest camí.

Jo crec que ha quedat evidenciat, que ha quedat molt clar, i ho ha vist tota la cambra i ho ha vist tot el país que ho ha volgut veure. I jo entenc la solidaritat, doncs, dels companys de govern i de partit: «Escolta, mira...» Però així ja no es pot continuar. Ja li ho demanen la seva gent, la gent del seu partit, de la seva força política a les Terres de l'Ebre, ara mateix, en roda de premsa, aquesta tarda, de les Terres de l'Ebre, li demanen la dimissió. Ja li ho demanen la gent d'Esquerra Republicana, amb una nota, escolti, literalment, doncs, diuen que és la incompetència nacional. No crec haver utilitzat cap vegada expressions d'incompetència nacional adreçada a vostè.

Però ara sí. Ens dol, però ens sembla que és un acte de *responsabilitat*. I ho faig mirant-lo als ulls, perquè l'hi puc mirar, i des de les discrepàncies que hem tingut, que n'hem tingut i moltes, però nosaltres no hem enganyat aquest país.

Nosaltres tenim una política que, hi insisteixo, es pot o no compartir. Vostè ha fet una política que és exactament la contrària que havia compromès amb els seus electors i, en definitiva, amb el país. Per tant, ens veiem abocats, mal que ens pesi, a vota, a donar suport a aquesta reprovació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ja li anuncio d'entrada que no donarem suport a la reprovació que ha presentat el Grup del Partit Popular i que tan entusiàsticament els partits de l'oposició hi donaran suport.

Nosaltres no n'hi donarem, perquè creiem que el Govern ha fet allò que calia fer, que és la seva feina. Les ciutadanes i els ciutadans del nostre país tenen el dret que el seu govern els garanteixi l'abastament d'aigua. L'obligació del Govern és garantir aquest dret i, des d'aquesta perspectiva, i un cop analitzats tots els possibles escenaris, fins i tot situats en la pitjor situació, tenir definides totes les actuacions, encara que aquestes no s'hagin d'aplicar. I això és el que ha fet el Govern. El Govern..., jo he escoltat aquestes darreres setmanes atentament les posicions i les manifestacions del conseller de Medi Ambient del Govern de Catalunya i del president de la Generalitat, i no han tancat cap porta per garantir el dret d'aigua a tot el país.

Després d'escoltar les intervencions, aquesta tarda, al voltant de la sequera, al voltant de les polítiques d'aigua, encara estic més..., ja ho estava, però encara estic més convençut que la voluntat dels partits de l'oposició en aquesta delicada situació per què està passant el país no ha estat ajudar el Govern de Catalunya a trobar solucions; tot al contrari: vostès el que volien era i és enredar el debat per erosionar el Govern. Vostès han embolicat el debat per amagar que no s'ha fet res en aquest país per aportar més recursos hídrics a les conques internes de Catalunya.

Fa una estona m'he quedat bocabadat escoltant una intervenció d'un il·lustre diputat, dient que el Govern, aquests anys de govern d'esquerres, del país, el Govern pluralista, no ha fet res. Escolti, hi han alguns partits que han estat governant vint-i-tres anys a Catalunya, molts anys amb majories absolutes, per poder aplicar les polítiques que haurien cregut convenients per aportar més recursos hídrics al conjunt del país, i no ho han fet. I podríem parlar de contradiccions. Segurament si traguéssim la llista –vostès l'han tret aquesta tarda–..., contradiccions entre membres dels diversos partits que donem suport al Govern és possible que se n'hagin produït. Vostès, en aquestes setmanes, també en podríem parlar, de declaracions i contradiccions de dirigents nacionals seus i de dirigents territorials seus en contra de les polítiques, de les mesures d'emergència que el Govern estava implementant.

No es pot comparar l'acord a què han arribat el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya per donar garanties que si cal aplicar recursos excepcionals per assegurar, precisament, l'aigua al conjunt del 5 milions i mig d'habitants que viuen a les àrees o a les conques..., als territoris de les àrees internes de Catalunya..., no és el mateix –no és el mateix– que el projecte d'interconnexió de xarxes que el Govern de Convergència i Unió l'any 2002 va treure a exposició pública. No ho és ni en els traçats, no ho és des de les concepcions tècniques que l'havien de desplegar. Vostès el que volien fer era transvasar a les conques internes de Catalunya 190 hectòmetres cúbics, que coincidia exactament amb la proposta de transvasament nord del Plan hidrológico nacional que tan entusiàsticament vostès van recolzar quan governava a Espanya el Partit Popular.

Jo prefereixo donar suport a les solucions a què han arribat el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya que no pas donar recolzament, com alguns de vostès feien

entusiàsticament, aquí i en els territoris, a una proposta de transvasament de l'Ebre cap al sud i cap al nord. Per tant, no és el mateix l'acord a què en aquests moments han arribat el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya que les solucions que vostès estaven aplicant.

Acabo. No li donarem suport en la reprovació perquè estem convençuts, i ho diem amb la cara ben alta, que aquest Govern ha fet i està fent els deures per garantir el subministrament d'aigua al conjunt del país.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, m'agradaria començar la meua intervenció felicitant-me per la sobtada preocupació del Partit Popular per la regressió del delta de l'Ebre i per les inversions que estan, diguem-ne, a punt d'executar-se per evitar-la, tal com posa en la seva moció, oimés quan es volia transvasar de l'Ebre cap al sud de l'ordre de 1.050 hectòmetres cúbics l'any, i, per tant, això evidentment sí que hauria suposat una regressió del Delta.

També és sorprenent aquesta postura tenint en compte que el Govern valencià o el Govern murcià, del PP, han portat la guerra de l'aigua a Brussel·les en el marc del Comitè de les Regions, on han tornat a reclamar el transvasament de l'Ebre cap al sud, per la sequera, suposadament, quan tothom sap que és per continuar amb el model «desarrollista» i d'entronització del totxo. Per tant...

Paral·lelament a això, el Parlament Europeu i la Comissió Europea continuen insistint que cada govern, en les seves conques internes, ha de trobar les solucions més adequades des del punt de vista de promoure les tecnologies innovadores i les diferents tàctiques per garantir aquesta disponibilitat d'aigua. Per això ens sembla que aquesta moció només pretén fer bullir l'olla i erosionar el Govern, i, per tant, no aporta cap solució.

En tot cas, el Govern està treballant per trobar la solució més encertada. I ens felicitem, doncs, en aquest cas, per part d'Esquerra Republicana, que de moment s'hagi descartat la captació del Segre, que ens plantejava una sèrie de dubtes.

El cert és que Esquerra ens vam oposar l'any 2002, com ha recordat el diputat del Partit Popular, a la interconnexió de xarxes. Al nostre entendre era un transvasament permanent, que significava un impacte ambiental i econòmic i social per a la conca de l'Ebre. I, per tant, el que farà Esquerra és avaluar la proposta del Govern de l'Estat, quan en sapiguem més detalls, pel que fa a l'arribada de l'aigua de l'Ebre que ara en aquests moments arriba a Tarragona fins a Barcelona.

I en aquest sentit el cert és que hi ha una bona notícia en aquests moments, i és que, per primera vegada en onze mesos, a l'embassament de la Baells hi ha entrat més aigua que no n'ha sortit. Per tant, en aquest sentit,

esperem, doncs, que aquesta (*remor de veus*) primavera també..., esperem que en el decurs de la primavera, doncs, aquestes bones notícies vagin apareixent. Però en qualsevol cas des d'Esquerra creiem que hi ha d'haver les garanties de transparència per recuperar la confiança dels territoris i que, en tot cas, aquest transvasament d'aigua entre conques, evidentment, ha de ser de forma..., més d'una forma temporal, i que quedi ben clar en quins casos, doncs, s'obre l'aixeta.

En aquest sentit, cal saber el com, el què i el quan; un calendari sobre la taula, i també que la ciutadania recuperi, doncs, la confiança, i també que la que rebí l'aigua, doncs, en aquest cas, conegui l'origen i la finalitat d'aquesta aigua que arribarà. Sempre garantint la idea dels bancs d'aigua; és a dir, que si surt aigua d'un riu l'hem de poder recuperar per una altra banda, amb eficàcia en el regadiu, per exemple, perquè hi hagi un canvi en les estructures del reg.

Entenem, des d'Esquerra, que no hi ha cap conca de Catalunya que sigui excedentària; no sobra aigua enlloc. Perquè l'aigua no és una matèria primera, com serien el gas, el petroli o l'electricitat, i, per tant, és un element del medi. Per tant, tota l'aigua d'un riu és important. I, per tant, doncs, entenem que s'ha de ser molt curós en aquest sentit.

Per això demanem al Govern de l'Estat, en aquesta línia, doncs, que doni garanties d'aquesta mesura, perquè, de fet, l'Estat té uns deures amb Catalunya, en aquests moments ja, i sobretot amb les Terres de l'Ebre, com són les actuacions que derivaven de l'antic Pla hidrològic nacional, de descontaminació i de recuperació de parts del riu Ebre, que en aquests moments estan en fase de licitació algunes de les actuacions, però que sempre, diguem-ne, convé agilitzar-les.

Però en tot cas sí que hi ha encara sobre la taula temes a parlar amb relació a la sequera, i per això entenem que la taula de la sequera, que ja vam plantejar nosaltres en el darrer Ple, Esquerra Republicana, és una bona mesura que implicarà tota la cambra, tots els grups de la cambra, els experts en aquesta matèria, representants socials, representants territorials, i serà una manera de temperar els territoris, i en el sentit de garantir bàsicament dues coses: una és que tothom tindrà aigua i l'altra, que hi ha d'haver l'aplicació de les mesures, doncs, les més consensuades i les que siguin més eficaces.

En tot cas, no hi ha una única acció que s'hagi de desenvolupar, i com ja hem tingut ocasió aquests dies d'explicar, diguem-ne, el conseller en primera persona, a la Comissió de Medi Ambient, i els grups, doncs, que donem suport..., hi ha moltes accions a seguir en el marc d'aquesta nova cultura de l'aigua.

I, per tant, a nosaltres en aquest moment només ens queda, doncs, posicionar-nos respecte a la moció. I en aquest sentit serà de rebuig de la moció, perquè no aporta novetats i l'únic que persegueix és erosionar el Govern.

Moltes gràcies, president, diputats i diputades.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fixin-se com ha començat el debat d'aquest punt. Una declaració dient: «El que ens preocupa a nosaltres és el subministrament d'aigua.» I a continuació: «Retiro tots els punts proposats i deixo només el de la reprova-
ció del conseller.»

Perdoni, a vostès no els preocupa el subministrament d'aigües, si retiren totes aquelles propostes; a vostès el que els preocupa, avui i fa dies, és aprofitar un problema que té el país, seriós i de sequera, per erosionar un govern que mai ha sigut del seu grat. I, en això, els ha traït la manera en què vostès han presentat avui la seva proposta.

I, clar, com que hem de bastir un discurs, fa molt temps que es van llançant..., cada vegada que parlem d'aigua, anem llançant un seguit d'afirmacions. I és allò que, al final –ja recordo, ja, qui ho deia–, a base de dir, acaba quedant. I hem d'anar fent un discurs de dir: «En aquests últims quatre anys no s'ha fet cap política hidràulica efectiva. D'ençà que hi ha sequera el Govern no ha fet absolutament res. I quan la sequera ha requerit una solució estructural més seriosa el Govern ha sigut incapaç de plantejar-la.» Doncs, no és cert la primera, no és cert la segona i no és cert la tercera. Miri si és senzilla la resposta.

No hi ha hagut una planificació hidràulica efectiva? Doncs com és que en aquest període s'ha aprovat el Pla sectorial de cabals de manteniment, s'ha plantejat el Programa de sanejament d'aigües residuals –que en privat en parlen bé, eh?, aquí no, però en privat en parlen bé–, el Programa d'estalvi en proveïment urbà, que aporta cinquanta-nou hectòmetres cúbics, el de reutilització, que n'aportará 187, que actualment ja n'aporta més de trenta.

Com és que en aquest període s'ha plantejat la dessaladora del Prat?, que mai ningú no havia posat un nou recurs d'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona, perquè el CAT està a Tarragona i perquè a la dessaladora de la Tordera no hi van fer el tub, que cada vegada els ho haig de recordar.

Com és que en aquests moments s'està reutilitzant el Llobregat? Com és que s'han fet les ampliacions de les depuradores, les millors de les potabilitzadores, l'ampliació de la planta d'Abrera? I no puc continuar perquè el temps se m'acabaria. En quatre anys no hi ha hagut política hidràulica? Es confonen. No és veritat.

El següent punt que vostès sempre posen damunt de la taula és: «I no s'ha fet res amb la sequera.» Una altra vegada falten a la veritat. Al Decret de sequera, que és del març de l'any passat, hi ha una quantitat important –que ja els ho hem repetit, els ho hem donat en paper i que jo no tinc temps per desenvolupar– d'activitats que han donat resultat.

Miri, com que no li puc dir les actuacions una per una, que hi són, li ho diré a l'inrevés: són les actuacions que ens estan permetent d'obtenir en aquests moments més d'onze hectòmetres cúbics el mes, que és el 50 per cent de les necessitats de l'àrea de Barcelona. Perquè, si no s'hagués fet res, com vostès diuen, no tindríem un problema a sis mesos vista del qual preocupar-nos. Tindríem un problema que en aquests moments ja seria una realitat: que no tindríem aigua a les aixetes de l'àrea metropolitana. Per tant, segona qüestió que vostès plantejen, no és certa.

I la tercera: que quan és necessari posar mesures d'emergència no se saben posar. Miri, quan es planteja una reprova-
ció es planteja perquè s'ha faltat a la responsabilitat, eh? I, precisament, si algú, amb dificultats, amb moltes dificultats polítiques, ha tingut la responsabilitat de tirar endavant aquelles propostes, quan a vegades ens han costat molt de ser compreses, ha sigut precisament aquest Govern i ha sigut precisament el conseller que vostès reproven.

Perquè, escoltin, no ha sigut fàcil tirar endavant propostes com l'aprofitament dels aqüífers, perquè aquí en aquesta sala hi ha hagut qui ha dit: «No, no, nosaltres donem suport a l'aprofitament dels aqüífers»; sí, però els «mandamosos» de Convergència de Tarragona, a la foto de la manifestació, eh? Aquí hi donen suport, allà hi estan en contra. Deixo a part, de banda, que evidentment tots volem que plogui –tots volem que plogui–..., bé, menys un, que ha confessat que no ho vol. (*Remor de veus.*)

Quan això encara es posa més difícil i no en tenim prou amb les nostres competències, anem a defensar una posició, que és la del Segre, que recordin que no fa ser fàcil de defensar, però que tenia uns avantatges evidents. I aquests avantatges evidents era la seguretat que hi arribàvem a temps. No se n'oblidin d'això, que potser hi haurem de tornar.

I després, quan el ministeri, en ús de les seves competències –perquè li puc assegurar que les competències del ministeri les hem tingut en compte, carai si les hem hagut de tenir en compte!–, ha plantejat que calia una altra solució, per responsabilitat –perquè els haig de confessar que al meu grup polític no ens entusiasma; no és que no ens entusiasmi, és que no ens agrada–, hem dit: «No, per responsabilitat, no podem deixar Barcelona sense aigua i tirem per aquí.» Posant condicions, posant condicions que haurem de deixar ben clares. La primera, eh?: l'abastament a les poblacions abastides pel CAT. No ho havia dit ningú. Celebro ser el primer a posar aquesta prioritat davant la taula. Però, després, que això es faci de manera temporal –acabo, senyor president–, que això es faci amb garanties de recurs aliè, amb garanties d'inversió a la zona del PIDE i amb una planificació global a totes les àrees de Catalunya.

Responsabilitat i costos, més que nosaltres, ben poca gent. No s'estranyi que no li votem..., ben decididament, no li votarem la seva moció que ens presenta avui.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, es pot pronunciar sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha un denominador comú entre les tres intervencions dels grups que donen suport al Govern, i és el fet que retirem la proposta de solucions que hi havia en aquesta moció. És que igual tenien pensat votar-les a favor? Em sorprendrien molt, molt; em sorprendria molt, senyor Pi.

Perquè és que ho van tenir molt fàcil el 30 de gener. Molt fàcil, ho van tenir. Ho repeteixo, literal: «Punt número 1. Prioritzar la interconnexió de les xarxes d'abastament d'aigua del Consorci d'Aigües de Tarragona i d'Aigües Ter Llobregat en el marc de les mesures urgents per fer front a la sequera.» I vostès això ho van rebutjar. Entre altres arguments, senyor Terrades, ens deia: «No donarem suport» –ho repeteixo, literal–, «no donarem suport a aquesta proposta de resolució perquè en el fons el que el Partit Popular ens presenta en el Ple del Parlament, en el que està pensant, és a recuperar el transvasament de l'Ebre.» Just, ni més ni menys, el que ha fet, el que va fer el Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat.

I la senyora Vilagrà ens deia: «En tot cas, sempre que hi ha sequera hi ha remor de transvasaments.» I en aquest sentit el primer punt del PP era en aquest sentit, de la interconnexió de les xarxes del CAT amb ATLL. «Nosaltres entenem que bàsicament hi ha dos elements que la fan molt difícil i impossible. D'una banda, l'elevada inversió que significaria amb relació al benefici limitat d'aquesta interconnexió, perquè són xarxes, són conques molt deficitàries en aquests moments quant a aigua. Per tant, entenem que, pel benefici que en trauríem, doncs, no està justificada aquesta inversió, i, d'altra banda, estem parlant d'uns terminis molt llargs.» Això, el 30 de gener, i avui estem a 16 d'abril, i el que no era bo el 30 de gener, el 16 d'abril és bo. Escoltin, això no hi ha qui s'ho empassi; això no hi ha qui s'ho cregui.

Cregui'm, de veritat, que els grups que donen suport al Govern en aquests moments haurien d'estar més preocupats per l'actitud dels càrrecs, no només electes dels seus partits a les Terres de l'Ebre, sinó dels càrrecs del Govern que han anunciat que es mantindran en el Govern per fer canviar el Govern d'opinió respecte de la proposta que hi ha avui sobre la taula. Això els hauria de preocupar més que no pas intentar fer veure avui que estan d'acord amb allò que deien que no hi estaven abans d'ahir. Per tant, creiem que és imprescindible la reprovació de l'actuació, hi insisteixo, del conseller de Medi Ambient, però com a simbolització de l'actuació de tot el Govern.

Respecte a les esmenes presentades, no tenim absolutament cap inconvenient a acceptar-les. Creiem que aaben enriquint el text de la reprovació proposada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Terrades i Santacreu demana per parlar.)

El president

Senyor Terrades...?

El Sr. Terrades i Santacreu

Per al·lusions, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Terrades i Santacreu

Sí. Senyor Santi Rodríguez, ni el Govern de la Generalitat de Catalunya ni el Govern de l'Estat estan defensant un transvasament de l'Ebre. (*Remor de veus.*) No s'equivoci; amb la solució que s'ha adoptat no sortirà ni una gota més de les concessions actuals d'aigua que ja estan en aquests moments concedides.

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions, també, senyor president...

El president

Trenta segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor Terrades, qui feia referència a transvasament de l'Ebre quan nosaltres parlàvem d'interconnexió de conques era vostè, no nosaltres; era vostè, el passat 30 de gener, i quan es manifestaven... (*remor de veus*), i quan es manifestaven vostès fa quatre anys.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció, amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Administració i la funció pública de la Generalitat (tram. 302-00091/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'Administració i la funció pública de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Pilar Pifarre.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, la moció que avui presenta el Grup de Convergència i Unió és com a conseqüència de la interpellació, que ja va presentar al Ple passat, sobre l'Administració i funció pública de la Generalitat, i en aquest sentit insta el Govern a actuar en sis apartats.

En primer lloc, i primer apartat, demana l'elaboració i lliurament al Parlament d'un pla anual fins al 2010 de contenció de personal que indiqui el nombre màxim d'alts càrrecs, personal eventual, funcionaris i laborals que poden ser adscrits als departaments de la Generalitat i als seus organismes públics.

Bé, nosaltres creiem que cal fer un exercici real de planificació. Aquest Govern s'omple la boca de planificació i aquesta planificació acaba sent paraules i no fets, i les paraules se les emporta el vent i els fets són els que són. I aquests fets són els següents: 236 alts càrrecs en el pressupost de l'any 2008, davant dels 202 que hi havia el desembre de 2007 —els recordo que en l'època de Convergència i Unió, als governs de Convergència i Unió, hi havia 149 alts càrrecs—; 323 llocs eventuais, davant dels 229 llocs del desembre del 2007 —els torno a recordar que el Govern de Convergència i Unió tenia 227 llocs eventuais.

Aquest any, en el pressupost del 2008, han incrementat 8.406 llocs de treball més, més que el 2007. Aquests llocs eren per a funcionaris i laborals i s'han repartit de la següent manera: 2.087 en personal sanitari; 2.836 per a personal docent; 1.100 per a cossos de seguretat, en definitiva, mossos d'esquadra. I jo els pregunto: I, els 2.383 llocs restants, què fan? Què podem explicar als ciutadans, que són els que els paguen?

Jo els comento i els dic que Convergència i Unió, a partir dels anys noranta i fins a l'any 2003, vam fer acords de dimensionament i acords de contenció de personal en els quals, quan un servei s'havia d'ampliar perquè s'oferien més serveis finalistes, això representava la disminució d'efectius i dotacions del mateix departament o bé fins i tot es detreien d'altres departaments, i, en definitiva, de vegades i també de vegades es detreien en caràcter general del conjunt dels departaments.

Avui el que els hem de dir és que ni hi han més transferències en aquests moments, ni hi han creixements justificats que d'alguna manera ens justifiquin aquest increment de personal per a serveis que no són finalistes. En definitiva, estem incrementant les tasques burocràtiques i administratives dels departaments.

Jo pregunto, algú pot negar-se a elaborar aquest pla que nosaltres estem demanant de recursos humans i de contenció? El Departament de Governació i Administracions Públiques o el Departament d'Economia poden negar-s'hi? Si ho rebutgen perquè diuen que ja el tenen, no es preocupin, ja els el demanarem i els el demanarem immediatament. Ara bé, si no, no entendrem que aquest Govern el que faci sigui repartir en tres quotes de personal sense fre en el creixement i que a més a més sigui acceptat pel president Montilla, que ho beneeix, perquè no vol o no té capacitat d'aturar-ho per tal de mantenir l'estabilitat del Govern.

En segon lloc —la moció—, experiència i coneixement del personal que dirigeix les polítiques de funció pública i modernització de l'Administració. Mirin, no estic parlant de qualsevol que hi treballa, estic parlant de qui dirigeix la funció pública i l'Administració. Algú pot entendre que més de 209.000 treballadors estiguin sota la direcció de persones que tenen poca o ninguna experiència? Escoltin, calen experiència i coneixements contrastats.

La selecció de personal...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

...i la provisió... Diguei'm?

El president

Hauria d'anar acabant.

La Sra. Pifarré i Matas

Està acabat?

El president

Sí, s'ha acabat.

La Sra. Pifarré i Matas

Bé, doncs, ha anat molt de pressa, això.

El president

Cinc minuts clavats.

La Sra. Pifarré i Matas

En definitiva, en tot cas, a la rèplica els comentaré algunes altres coses. Gràcies.

El president

És que no hi ha rèplica, senyora diputada.

La Sra. Pifarré i Matas

Bé, ja ho sé. No hi ha rèplica, però és igual, en tot cas a la presentació d'esmenes ho farem. *(Veus de fons.)*

El president

Cinc minuts, senyora diputada, només faltaria! Tres minuts és impossible de posar, si no es fa manualment. Aquí tenim el fix dels cinc i és el que premo sempre. És impossible, senyora diputada.

El senyor José Domingo té esmenes del Grup Mixt; les pot defensar.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, comenzaré dando un dato. A 31 de diciembre de 2007, prestaban servicio para la Administración de la Generalitat 155.947 personas, sin contar el personal

de sustitución y refuerzo, que eran 20.175. Estos son datos facilitados por el propio Departamento de la función pública.

Ciutadans pretende, con la enmienda de adición que se pretende incorporar a la moción de Convergència i Unió, establecer un orden de prioridades: siempre que sea posible se ha de priorizar el encargo de trabajos al personal que presta servicio en la Administración pública, y el encargo de contratos de consultoría y de asistencia externos debe ser excepcional. Las razones son obvias: en las reglas de un buen gobierno deben figurar con letras de oro, con letras de molde, evitar la dilapidación de los fondos públicos, y esta acontece cuando se emplean fondos para la contratación de servicios externos que pueden ser realizados por los funcionarios públicos.

Últimamente ha sido noticia –una noticia de actualidad a raíz de una pregunta parlamentaria– la existencia de una práctica habitual en nuestro Gobierno que a nuestro juicio desmerece a la Administración catalana: acudir a contratos menores o a procedimientos que no favorecen la concurrencia de opciones no es una buena práctica administrativa, pero si además con esos contratos se favorecen a personas o a empresas que tienen vínculo directo con los partidos políticos que dan apoyo al Gobierno desde luego no es una imagen muy edificante.

Si la inspección de servicios actuara de verdad o bien la oficina antifraude, con el espíritu que se pretende aprobar en el proyecto de ley, ya estuviera vigente, no nos cabe la menor duda de que ahora mismo estaría procediendo a investigar preventivamente las razones por las que se están efectuando determinadas contrataciones administrativas en Catalunya.

¿De qué hablamos? Hablamos de que la Generalitat ha pagado casi un millón y medio, de millones de euros, en asesores de imagen durante un año, el año 2007. Hablamos que los trabajos técnicos, documentos e informes encargados por la Generalitat han sido encargados a ex diputados, a asesores de partidos políticos del Gobierno y a antiguos cargos de la propia Generalitat.

¿De verdad la Generalitat no tiene funcionarios que les puedan hacer informes sobre la idea de ciudadanía? ¿De verdad no hay funcionarios que puedan hacer informes sobre el estudio, factores y manejo del cultivo de la chufa o diseñar parchís, puzzles y troquelados de una casa de cartón recortable? ¿De verdad la Generalitat no tiene funcionarios que puedan hacer informes sobre un proyecto fabulario sobre brujos y brujas? ¿De verdad la Generalitat no tiene funcionarios que puedan hacer informes sobre la colocación de libros en las bibliotecas públicas de Girona, Tarragona y Lleida? En todo caso, ¿son necesarios estos informes?

¿De verdad es necesario pagar doce mil euros por un genérico informe titulado *Evaluación y desarrollo de organización* y además encargárselo al asesor del partido, en concreto de Esquerra Republicana de Catalunya, en el que milita la consejera que lo encarga? ¿De verdad es necesario todo ese procedimiento? ¿No hay funcionarios, no hay funcionarios en la Administración pública que puedan encargarse de hacer este tipo de informes?

Este Gobierno –lo hemos sabido a raíz de las informaciones y las propias contestaciones a las preguntas parlamentarias– derrocha el dinero en proyectos estrambóticos que sirven para satisfacer a los amigos pero no a los intereses generales. Le pedimos que apliquen la Constitución. Ya se que les cuesta, pero aplíquenla, aplíquenla y apliquen el artículo 103 y confíen en la función pública catalana; confíen en la función pública catalana, porque debe servir con objetividad e imparcialidad los intereses generales y no determinados intereses particulares que a la vista de esos informes son los que están priorizando la actuación de determinados departamentos.

Por todo ello hemos presentado esa moción, esa enmienda de adición a la moción de Convergència i Unió.

En cuanto al fondo de la moción, ya manifestamos nuestra postura favorable a todos los puntos que se contienen en la misma. Daremos apoyo en cuanto que establece un buen modelo, que ojalá se hubiera practicado siempre –y digo siempre– en la Administración catalana.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, també per defensar les esmenes, la il·lustre senyora Àngeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, el nostre grup parlamentari ha decidit donar ple recolzament a la moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb el benentès que el nostre principal objectiu en aquest àmbit és adaptar situacions irregulars que es produeixen tant en aquest moment, com ja també durant l'anterior tripartit; situacions que, des d'un punt de vista de qui reivindica com a premissa fonamental el bon govern, no són acceptables. Perquè entenem que contra els principis d'eficàcia i eficiència, transparència i fins i tot la necessitat de neutralitat política de l'Administració pública, en una paraula, la situació tan criticada durant el franquisme, del «dedisme» o tècnica del nepotisme.

Tanmateix voldríem des d'aquesta tribuna aprofitar l'avinentesa de la defensa de les nostres esmenes per fer una reflexió crítica sobre la manca d'una regulació específica que abans d'aquest Estatut ja s'hagués pogut donar en els diferents governs anteriors. Els càrrecs de confiança, el personal eventual, contractacions successives encobertes sobre la forma de contractes de personal de suport a temps limitada han de tenir, en la mesura del possible, una clara regulació. I és la circular girada pel Departament de Governació que nosaltres considerem que no compleix aquestes característiques.

Per això el nostre suport, veladament crític, als quatre primers punts de la moció, amb una proposta tècnica respecte al primer en el sentit d'establir la necessitat no sols de contenció de les plantilles per la despesa pública injustificada que estan generant, però també afegir que aquestes plantilles, tot i que contingudes, s'han de redimensionar, s'han de tornar a definir.

Altrament aquest Govern, que nosaltres considerem que porta una política intervencionista i també malbaratada dels recursos públics, haurà de justificar per a fer ampliacions en el fet de les afegides competències que vénen derivades, naturalment, del nou marc estatutari. Aquest redimensionament a què fèiem referència el que ens permetrà és optimitzar i redistribuir realment el perfil de cada un dels llocs en concret.

Nosaltres partim del fet que no sobra ningú, però esperem que amb aquesta nova aixeta oberta de personal, doncs, es pugui concretar quins són els objectius, i que, per tant, doncs, aquell clam de la injustícia es pugui tancar.

Respecte a les esmenes, nosaltres considerem que hi ha una clau, que és que va passar el temps i que no es va aconseguir que el Govern presentés el projecte de llei de modificació del decret legislatiu del 97 –són gairebé onze anys–, i que ha de donar una situació jurídica clara per a aquesta.

I també hem presentat l'esmena número 2, que, com la primera, el que pretén és aconseguir..., bé, que hem aconseguit transaccionar, igual que la tercera. Respecte a aquesta última, l'esmena d'addició, el que vol és arrancar del Govern un compromís d'elaborar fins al 2010 un reguitzell de normes reglamentàries que li donin efectiu contingut aplicable a la norma legislativa esmentada. I, com esperem que segurament, doncs, no seran acceptades, els volem transmetre un missatge: que el Grup Popular estarà a l'aguait de veure quin serà el seguiment que es fa d'aquest tipus de normativa, que nosaltres considerem que posa molt en evidència com es controla i quins paràmetres de país es tenen.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyora Carme Figueras, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula per fixar posició.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades..., i en concret volia referir-me a la senyora Pifarré, perquè sembla mentida com es perd la memòria amb els anys, senyora Pifarré, perquè tant el Govern tripartit, presidit per Pasqual Maragall, com el Govern de l'Entesa, presidit pel senyor José Montilla, actuen amb total transparència pel que fa als nomenaments i retribucions dels alts càrrecs i del personal eventual, cosa que vostès en vint-i-tres anys no van fer. (*Remor de veus.*) Jo ja porto uns quants anys en aquest Parlament. Ens va costar molt i molt –i de fet no es va aconseguir de tot– tenir una llista del personal eventual que estava a la Generalitat; ens va costar molt i molt. I va haver d'entrar el Govern tripartit, l'any 2003, a finals de l'any 2003, primers del 2004, perquè es publicués per primera vegada i fos públic per a tothom i estigués a la vista de tothom el llistat del personal de confiança i del personal eventual i les seves retribucions. Ara és totalment públic, cosa que abans no passava. Per això sembla mentida, rellegint..., la vaig escoltar, la seva

interpellació, i rellegint-la després..., doncs, que puguin fer afirmacions com les que vostès fan.

Referint-me a la moció, en concret al punt 1, una bona gestió, senyora Pifarré, de la funció pública no pot reduir-se als aspectes quantitatius, com vostès proposen a la seva moció. Parlen que es delimiti..., només parlen del nombre, del nombre de personal, del nombre d'alts càrrecs, del nombre de personal eventual. Demanen un pla de contenció de personal indicant el nombre màxim d'alts càrrecs, de personal eventual, de funcionari laboral... Això és el que vostès demanen, de funcionari i de laborals. Això, del que depèn..., una bona administració, una bona gestió de la funció pública depèn sobretot dels aspectes qualitatius, dels quantitatius i dels qualitius, del servei que cal donar als ciutadans –que això és l'important: com donem un bon servei als ciutadans, com assumim totes les nostres competències, les que es tenen i les que s'assumeixen–, de les millores que s'hi volen introduir; dels nous drets que es volen garantir, de les noves prestacions que el Govern posa a l'abast dels ciutadans i de les ciutadanes, que el Govern posa en marxa. I això s'ha de fer planificant, s'ha de fer estudiant, fent prospeccions, avançant-se a les necessitats, amb criteris d'eficàcia i amb criteris d'eficiència, perquè això també és molt important. I això és el que està fent aquest Govern.

De la mateixa manera que en el punt 2 vostès diuen que el personal funcionari del nivell 26 o superior de la Secretaria de la Funció Pública tingui coneixements i experiència contrastada. Jo gairebé penso que això és com un insult, no mereix comentaris, més enllà que possiblement el que posen en dubte vostès, quan posen en dubte la idoneïtat d'aquest personal a què fan referència de la secretaria, és que no sigui el de la seva confiança, el que vostès tenien en aquell moment. Però això no és un argument i no és un motiu.

Pel que fa als altres punts de la moció, la veritat és que moltes coses ja s'estan fent. Ens demanen, doncs, en el punt 4..., per al que ens demanen al 3 i al 4 no han de patir, ja es fa. Però el que ens diuen al punt 5, els pressupostos, el control, el control del capítol I, un seguiment..., els pressupostos els aprova aquest Parlament, els pressupostos del capítol I de tots els departaments de la Generalitat els aprova el Parlament. El seguiment pressupostari està plenament previst, té mecanismes plenament previstos legalment i de control. I aquest Govern és més transparent del que mai va ser cap govern anteriorment, dels que vostès van tenir la responsabilitat.

Finalment, en el punt 6 ens diuen «el desenvolupament normatiu de l'estatut bàsic de l'empleat públic». No s'amoïnin, això s'està fent. El conseller ja va anunciar unes mesures: la Llei de mesures d'ocupació pública i conciliació de les administracions públiques de Catalunya i altres lleis. Complex, veritablement complex, però, en tot cas, s'està fent i s'hi està treballant.

Per això el vot en contra, perquè s'està modernitzant l'Administració de la Generalitat, ara sí que s'està modernitzant, aquests darrers anys; s'estan fent els processos de valoració, de dimensionament de plantilles amb criteris objectius; els processos de selecció també s'han millorat i es milloraran encara més, i també, so-

bretot, s'estan fent més processos de selecció, més convocatòries de selecció. Perquè no hem d'oblidar quants interins va trobar el Govern tripartit quan va entrar; no interins de poc temps, sinó interins de molts anys. Jo en aquells moments, que portava la responsabilitat des del meu grup de l'oposició al que era el Departament de Salut, sabia perfectament i havíem rebut moltes i moltes queixes d'interins en l'àmbit de la salut que portaven deu anys i més. I tots aquests processos...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

...s'han regularitzat, igual que ha passat en l'àmbit de l'educació.

Per tant, no s'amoïnin, aquest Govern està fent la seva feina, l'està fent bé i està fent un salt qualitatiu pel que fa a la gestió pública, a la funció pública de la Generalitat i de les administracions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats... Senyora Pifarré, miri, he estat repassant molt atentament el diari de sessions, perquè he constatat allò que imaginava, ho he pogut constatar: fa més o menys vuit mesos vostè va presentar, doncs, una moció referent a aquest tema –va ser la primera, aquesta és la segona que debatem–, i era molt, molt similar a la d'avui: conclusió, crítica destructiva a la Secretaria de la Funció Pública, sense base jurídica que la sustenti. Per tant, la primera de les conclusions és que crec que el concepte «innovació» no ha acabat de qüestionar en les files de Convergència i Unió.

Rebutgem la seva moció, com pot imaginar, i no solament perquè la majoria de les propostes que planteja ja fa molt de temps que el Govern les està portant a terme, sinó perquè no pot haver-hi cap possibilitat de consensuar res mentre qüestionin les competències professionals de les persones que treballen al capdavant de la Secretaria de la Funció Pública.

Ens demanen polítiques de planificació, i aquesta és una de les prioritats del departament; per què, si no, s'ha creat una àrea que s'anomena Àrea de Planificació de l'Ocupació Pública? Però és que –ja li ho deia abans la senyora Figueras– una autèntica política de planificació no queda reduïda a aspectes quantitatius; la qualitat, els aspectes qualitatius també hi deuen tenir alguna cosa a veure, les competències professionals hi deuen tenir alguna cosa a veure. Jo crec que això és així, senyora Pifarré. Tenim noves competències, tenim més d'un milió i mig de catalans vinguts darrerament, tenim un pressupost per gestionar de més de 35.000 milions d'euros. Vostè creu que davant de tot això s'ha de reduir

el personal? Però qui ho entendria, això? No cap en cap ment raonable.

Vostè és conscient que mai –i quan li dic «mai» és mai– Convergència i Unió publicitava el seu personal, els seus càrrecs de confiança i el personal eventual? Hem estat els primers, han estat els governs tripartits els primers que han publicitat noms, cognoms i remuneracions. I això és un signe claríssim de transparència.

Les provisions de llocs de treball de nivell superior, a què vostè fa referència, es fan com s'han de fer, com marca la normativa: concurs de mèrits i capacitats i lliure designació. I vostè sap perfectament el que és un concurs de mèrits: convocatòria de mèrits i capacitats amb uns barems específics que resol una junta de mèrits. I lliure designació: doncs, els mateixos mèrits que en el concurs de mèrits, però, a més a més, una valoració específica per aquell major grau de responsabilitat que comporten aquests llocs i que incorporen –està clar–, implícitament –implícitament–, una confiança personal. Però és que això, ara, amb el Govern actual, i amb qualsevol dels governs precedents. Perquè no em pot dir que això no ha estat així amb Convergència i Unió; és que seria il·lògic.

Per tant, jo li recomano que vetlli pels interessos generals i no tant pels particulars, pels corporatius dels afectats a l'Administració de Convergència i Unió.

Senyora Olano, jo crec que no es poden fer acusacions tan a la lleugera com les que vostè fa. Si vostè parla d'irregularitats, demostri-les, perquè és que no n'hi ha cap ni una –no n'hi ha cap ni una.

La selecció i provisió de llocs de treball, senyora Pifarré, es resol per al personal funcionari. I, a més a més, sàpiga que la Secretaria de la Funció Pública està treballant en un projecte de professionalització dels òrgans de selecció, tal com recomana el mateix Llibre blanc de la funció pública.

Ens parla o ens demana mecanismes de control. Miri, repassi l'article 5.2 de la Instrucció 5/2007: s'hi regulen expressament. No tinc temps de detallar-los-ho.

I, per últim, ens demanen una planificació normativa, de projectes normatius. Doncs, no farem cap planificació de projectes normatius, perquè ja hi estem treballant, en tots aquests projectes normatius. Per tant, a molt curt termini debatrem aquí en aquesta cambra la Llei de mesures d'ocupació pública i conciliació a les administracions públiques; també tindrà possibilitats de debat i conèixer el Decret de regulació dels diferents àmbits funcionals de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i al llarg d'aquesta legislatura, doncs, com ja es va anunciar i com li va anunciar fa quinze dies el conseller, la Llei d'organització de l'Administració i la Llei d'ocupació pública de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies per l'atenció, senyors i senyores diputats.

El president

El senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, podria donar perfectament per defensats els arguments amb relació a aquesta moció que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè són pràcticament coincidents. Malgrat això, voldria tornar a insistir en algunes de les coses que s'han enumerat i, anant al gra, contestar una per una les propostes d'acord de la seva moció.

Amb relació a l'elaboració del pla anual fins al 2010, amb relació també o referit a la contenció del personal, bé, això seria tant com reconèixer que hi ha hagut una absoluta incontinença en aquest tema, la qual cosa nosaltres no compartim. Des del nostre grup parlamentari tenim l'absoluta convicció que el Govern està actuant movent-se o buscant tant la contenció de la despesa com la contenció pel que fa a les plantilles de recursos humans.

Insistir en el que ja s'ha dit: no és únicament i exclusivament l'aspecte quantitatiu, el que s'ha de tenir en compte, i a l'hora de fer aquesta planificació que vostès demanen, lògicament, s'ha de valorar, s'ha d'analitzar quines són les necessitats de servei, eh?, perquè, en definitiva, del que estem parlant és que el que volem és la millora i la universalitat dels serveis.

Amb relació al punt segon, ja dic, absoluta coincidència amb el que s'ha manifestat per part dels altres dos grups que donen suport al Govern. Jo entenc..., pot ser una apreciació subjectiva seva, però, en tot cas, li ha de quedar clar que pel que respecta a aquests llocs de treball de nivell 26 s'estan fent les coses d'acord amb la legislació vigent. I, per tant, no entenem o no admetem que es posin en dubte aquests coneixements i aquesta experiència, que nosaltres pensem que es donen en tot moment.

Pel que fa al punt tercer, relacionat amb la selecció i provisió de llocs de treball, tot i que vostè no ha tingut temps d'argumentar aquest punt, ha d'estar tranquil·la: el mateix Estatut bàsic de l'empleat públic estableix la prohibició que el personal d'elecció o designació política formi part dels òrgans de selecció, així com el personal interí i eventual. Lògicament, això no es pot fer d'un dia per l'altre, d'avui per demà, i per tant el departament el que està fent en aquests moments és estudiar, elaborar un estudi sobre la professionalització dels òrgans de selecció, per tal de posar-ho en pràctica al més aviat possible.

Pel que fa al punt 4 –mecanismes de control mitjançant la normativa corresponent sobre el nomenament del personal interí–, s'ha comentat: hi ha una Instrucció 5/2007, sobre personal interí nomenat per excés o acumulació de tasques. Al que aquesta instrucció diu em remeto, i per tant..., no sé si vostè la coneix o no, però aniria bé que s'ho llegís, perquè li quedés clar quins són aquests mecanismes que vostè demana i quins són els que s'estan aplicant.

Pel que fa al punt cinquè, en què demana un informe anual sobre l'execució dels diferents articles pressupostaris, bé, hi ha una part de la feina que la poden fer vostès mateixos; per alguna cosa hi ha la liquidació del pressupost. Ens sembla del tot suficient, la liquidació

del pressupost, per comprovar quin és el nivell d'execució dels pressupostos.

I, per últim, pel que fa a la planificació dels projectes normatius fins a l'any 2010, ja s'han comentat: hi ha una planificació que està perfectament definida, tant a mitjà termini, amb la llei i amb el decret que s'han anunciat aquí, com pel que es refereix a la resta de la legislatura.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Senyora Pifarré, si us plau... Es pot posicionar sobre les esmenes.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, dir-los que nosaltres recolzarem les esmenes presentades per Ciutadans, perquè estem absolutament d'acord amb el que han dit, perquè justament fan referència a aquella qualitat de la gestió que nosaltres denunciem. I, en segon lloc, també dir que donem suport, perquè a més a més les hem transaccionat, a les esmenes que ha presentat el Partit Popular, justament perquè creiem que ja és hora que, després de quatre anys i quatre mesos, el govern actuï, faci alguna cosa. Per tant, espavilin, consensuin amb qui han de consensuar les coses i, per tant, posin-se les piles, com ja hem dit alguna altra vegada.

Amb relació, justament, al que nosaltres diem, no té res a veure, aquesta moció que hem presentat avui..., li ho dic, senyora Gomà, perquè no té res a veure amb la que es va presentar en un primer moment. I, si no, vostès, hi insisteixo, llegeixin i rellegeixin les preguntes i les respostes.

En tot cas, simplement tres xifres per avalar el que nosaltres demanem avui, que són: els alts càrrecs, increment de l'etapa de Convergència i Unió, un 58 per cent; el personal eventual, un 42 per cent, i el personal funcionari laboral, un 40 per cent.

El que nosaltres fem –i per això acceptem les esmenes que s'han presentat avui– és que la gestió de l'Administració i la funció pública d'aquest Govern sigui una gestió qualitativa, justament el que volem és aquesta gestió qualitativa; no com funciona ara, que ningú sap com van les coses, què passa, de quina manera es fa la selecció i on van a parar aquests milers i milers de persones.

Per tant, el que vol aquest grup de l'oposició és justament això: una administració seriosa per a un govern seriós.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció, amb les esmenes transaccionades i les acceptades.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 67 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí, a les deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i deu minuts.